RENÉE KNIGHT

CRIME

Avertisment

ORICE ASEMĂNARE
CU PERSOANE ÎN VIAȚĂ
SAU DECEDATE ESTE PUR
ÎNTÂMPLĂTOARE...

TREI

FICTION CONNECTION

Renée Knight

Avertisment

Traducere din engleză de
Ioana Socolescu

TREI
2015

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Pentru Greg, George, Betty și mama mea, Jocelyn

1

Primăvara anului 2013

Catherine se pregătește, dar stomacul ei e gol și nu mai are ce vomita. Se agață de emailul rece, saltă capul și se privește în oglindă. Chipul ei nu e identic cu cel pe care îl avea la culcare. A mai văzut fața asta înainte și spera să n-o mai revadă. Se cercetează în lumina neobișnuită, aspră. Umezește o cârpă, își șterge gura cu ea, apoi și-o apasă pe ochi, ca și cum așa ar putea stinge spaima care se citește în ei.

— Ești bine?

Vocea soțului ei o face să tresară. A sperat că nu se va trezi. A sperat că o va lăsa în pace.

— Mă simt mai bine, minte Catherine și stinge lumina.

Apoi spune altă minciună:

— Probabil e din cauza mâncării comandate ieri din oraș.

Se întoarce spre el — o umbră în ora târzie a

nopții — și șoptește: — Culcă-te la loc. Sunt bine.

Bărbatul e pe jumătate adormit, dar chiar și așa, întinde un braț și îi pune o mână pe umăr.

— Ești sigură?

— Sunt sigură.

Dar singura ei certitudine e că are nevoie să fie singură.

— Pe bune, Robert. Vin imediat.

Degetele lui zăbovesc câteva clipe pe umărul femeii, apoi Robert renunță. Înainte de a se întoarce în dormitor, Catherine așteaptă până e sigură că bărbatul a adormit.

Privește cartea: a rămas în același loc unde a lăsat-o și e tot deschisă. Cartea în care a avut încredere. Primele capitole îi adormiseră vigilența, o făcuseră să se simtă în largul ei. Doar o vagă anticipare a acțiunii palpitante, un mic stimulent care s-o îndemne să citească mai departe, dar fără niciun indiciu legat de ceea ce urma. O chemase, o ademenise în paginile ei, tot mai departe și mai departe, până când și-a dat seama că a căzut în capcană. Pe urmă, unul câte unul, cuvintele ricoșau în mintea ei și o izbeau în piept. Ca și cum un șir de oameni ar fi sărit în fața unui tren, iar ea, mecanicul neajutorat, nu putea face nimic pentru a evita coliziunea fatală. Era prea târziu să frâneze. Nu mai era cale de întoarcere. Fără să vrea, Catherine se

descoperise pe sine ascunsă între paginile cărții.

Orice asemănare cu persoane în viață sau decedate… Avertismentul e tăiat cu o linie fină, roșie. Când a deschis cartea, n-a observat mesajul. Asemănarea cu ea e de netăgăduit. Ea însăși este un personaj-cheie, un protagonist. Cu toate că numele au fost schimbate, detaliile sunt inconfundabile. Până și descrierea hainelor pe care le purtase în după-amiaza aceea. O parte tăinuită din viața ei. Un secret pe care nu-l dezvăluise nimănui, nici măcar soțului și fiului, cei doi oameni care cred că o cunosc mai bine decât oricine. Nimeni nu ar fi putut născoci lucrurile pe care Catherine tocmai le-a citit. Și totuși, cuvintele sunt tipărite pe hârtie, oricine le poate citi. A crezut că acel capitol e încheiat. A crezut că a trecut peste asta. Dar acum episodul acela a apărut din nou. În dormitorul ei. În capul ei.

Încearcă să alunge amintirea gândindu-se la seara trecută, înainte de a se apuca de citit. Mulțumirea de a se instala în casa lor nouă: cinaseră, băuseră vin, se cuibăriseră pe canapea. Ațipiseră la televizor, apoi ea și Robert s-au dus la culcare. O fericire calmă, pe care nu o apreciase cum trebuie. Dar o fericire prea calmă ca să-i poată aduce alinare. Nu poate dormi, așa că se dă jos din pat și coboară la parter.

Încă au un parter sau cel puțin o încăpere care

seamănă cu un parter. Și o casă mică, nu mai au o vilă. S-au mutat în noua locuință cu trei săptămâni în urmă. Două dormitoare, nu patru. Două dormitoare sunt de-ajuns pentru ea și Robert. Unul pentru ei. Unul liber. De asemenea, au optat pentru spațiu deschis. Fără uși. Acum, că Nicholas a plecat, nu mai trebuie să închidă ușile. Catherine aprinde lumina la bucătărie, ia un pahar din bufet și îl umple. Nu cu apă de la robinet. Au apă rece direct de la noul frigider. Seamănă mai degrabă cu un șifonier decât cu un frigider. Groaza îi face palmele să transpire. E febrilă, surescitată și e recunoscătoare pentru senzația de răcoare pe care i-o dă pardoseala de gresie. Apa rece îi face bine. În timp ce bea cu înghițituri mari, privește pe fereastra uriașă ce se întinde pe toată partea din spate a acestei case noi, străine. Afară e întuneric beznă. Nu se vede nimic. Încă n-a coborât storurile. E expusă. Poate fi privită. De afară, oamenii pot să o vadă, dar ea nu-i poate vedea.

2

Cu doi ani în urmă

Mi-a părut cu adevărat rău pentru ce s-a întâmplat. La urma urmei, era doar un copil. Avea șapte ani. În plus, s-ar putea spune că eram *in loco parentis*, deși știu prea bine că niciun părinte n-ar fi vrut să fiu câtuși de puțin *loco*[1]. Pe atunci decăzusem destul de mult: eram Stephen Brigstocke, cel mai detestat profesor din școală. Sunt convins că elevii credeau asta. Și părinții la fel, deși doar o parte dintre ei. Speram să-și aducă aminte cum fusesem înainte, când le predasem copiilor lor mai mari. Oricum, n-a fost o surpriză când Justin m-a chemat în biroul lui. Așteptam s-o facă. A durat mai mult decât credeam, dar așa se întâmplă în școlile particulare. Sunt ca niște state autonome. Părinții au impresia că ei controlează totul de vreme ce plătesc, dar bineînțeles că nu e așa. Să luăm cazul meu drept exemplu: abia dacă am trecut printr-un interviu

pentru slujba asta. Eu și Justin am învățat împreună la Cambridge. Știa că aveam nevoie de bani, iar eu știam că îi trebuia un șef de catedră pentru limba engleză. Școlile particulare își plătesc profesorii mai mult decât cele de stat. Pe lângă asta, aveam în spate ani de experiență ca profesor într-o școală generală. Bietului Justin trebuie să-i fi fost greu să mă dea la o parte. Stânjenitor. Într-adevăr, m-a dat la o parte, în loc să mă concedieze. Drăguț din partea lui. Apreciez gestul. Nu îmi permiteam să-mi pierd pensia și oricum eram aproape de vârsta pensionării, așa că el n-a făcut decât să grăbească procesul. De fapt, amândoi eram aproape de vârsta pensionării, dar Justin a plecat din școală într-un cu totul alt mod. Am auzit că unii elevi chiar au vărsat o lacrimă. Dar pentru mine n-au plâns. La urma urmei, de ce-ar fi făcut-o? Nu meritam lacrimi de emoție.

Nu vreau să se înțeleagă greșit: nu sunt pedofil. Nu am pipăit copilul. Nici măcar nu l-am atins. Nu, nu. Niciodată n-am atins copiii. Problema e că mi se păreau al naibii de plictisitori. Oare e îngrozitor să spui asta despre niște elevi de șapte ani? Probabil că e groaznic, dacă o auzi din gura unui profesor. Mă săturasem să le citesc istorioarele plicticoase, pentru care sunt convins că unii trudeau. Chiar și așa, mă irita impresia pe care o aveau, cum că la vârsta lor ar fi avut de spus vreun lucru care să mă intereseze.

Apoi, într-o seară, paharul s-a umplut. Nu mai simțeam acea eliberare când corectam lucrări cu pixul roșu. Ajungând la compunerea unui băiețel — nu-mi mai amintesc cum îl chema —, i-am descris în amănunt de ce mă durea în cot de vacanța pe care familia lui o petrecuse în sudul Indiei, unde locuiseră cu sătenii. Ei, bravo lor. Bineînțeles că asta l-a supărat și îmi pare rău. Normal că le-a spus părinților. Pentru asta nu-mi pare rău. Mi-a grăbit pensionarea și nu încape îndoială că era nevoie să părăsesc sistemul atât pentru binele meu, cât și pentru al elevilor.

Așa că m-am trezit acasă, cu o grămadă de timp la dispoziție. Un profesor de limba engleză pensionat, care predase într-o școală particulară de mâna a doua. Un văduv. Mă tem că sunt prea sincer și că ce-am povestit până acum e neplăcut. Istorisirea asta poate că lasă impresia că aș fi crud. Recunosc: ce i-am făcut băiatului a fost o cruzime. Dar de obicei nu sunt un om crud. De când a murit Nancy, am devenit puțin neglijent. Bine, ceva mai mult.

E greu de crezut că altădată am fost votat „cel mai popular profesor al anului“. Nu în școala particulară, ci în cea gimnazială unde predasem înainte. Și n-a fost o întâmplare. M-au votat câțiva ani la rând. Într-un an — cred că în 1982 —, și eu, și Nancy am primit titulatura asta în școlile la care

predam.

Am urmat exemplul lui Nancy și am intrat în învățământ. Când fiul nostru a mers la școală, ea a început să predea claselor primare. Avea ore cu elevii de cinci și șase ani de la școala lui Jonathan, iar eu am primit ore la clasele elevilor de paisprezece–cincisprezece ani, în școala gimnazială din apropiere. Știu că pentru unii profesori să predai la categoria asta de vârstă e un chin, dar mie îmi plăcea. Adolescența e o perioadă grea, iar principiul meu era să nu-i stresez pe amărâții ăia. Niciodată nu i-am forțat să citească o carte dacă nu voiau s-o facă. La urma urmei, o poveste e o poveste. Nu e musai s-o citești într-o carte. Un film, o piesă de teatru au la rândul lor un fir narativ pe care trebuie să-l urmărești, care poate fi interpretat și de care poți să te bucuri. Pe atunci, eram dedicat slujbei mele. Îmi păsa. Dar asta e o poveste veche. Nu mai sunt profesor. Sunt pensionar. Sunt văduv.

---

[1] „Nebun“ (sp. în orig.). Joc de cuvinte între cuvântul *loco* și expresia latinească *in loco parentis* („în locul părinților“). (*N.t.*)

3

Primăvara anului 2013

Catherine se împiedică și pentru asta dă vina pe pantofii cu toc, deși știe că a băut prea mult. Robert întinde brațul și o apucă de cot tocmai la timp, altfel s-ar fi prăvălit pe treptele de ciment. Cu cealaltă mână, răsucește cheia în broască și deschide ușa de la intrare, ținând-o strâns de braț în vreme ce o călăuzește înăuntru. Catherine își aruncă pantofii din picioare și încearcă să pășească demn în timp ce se îndreaptă spre bucătărie.

— Sunt așa mândru de tine! îi spune el din spate și o cuprinde în brațe.

O sărută în locul unde gâtul și umărul se contopesc. Capul ei se lasă pe spate.

— Mulțumesc, îi răspunde ea și închide ochii.

Dar apoi clipa de fericire se risipește. E noapte. Au ajuns acasă și ea nu vrea să se ducă la culcare, deși e incredibil de obosită. Știe că nu va dormi. Nu a

dormit ca lumea de o săptămână. Robert nu știe. Catherine se preface că totul e în regulă și reușește să se ferească de el. Stă întinsă în pat, lângă el, și se preface că doarme, dar de fapt e singură cu gândurile ei. Va trebui să inventeze o scuză ca să-i explice de ce nu se duce la culcare odată cu el.

— Urcă, îl îndeamnă. Vin și eu într-un minut. Vreau să citesc câteva e-mailuri.

Îi zâmbește încurajator, dar el n-are nevoie de prea multe invitații. Trebuie să se trezească devreme și tocmai de asta Catherine apreciază și mai mult plăcerea sinceră pe care se pare că soțul ei a simțit-o în cursul unei seri în care ea a fost în centrul atenției, iar el — partenerul tăcut și zâmbitor. Nu i-a sugerat nici măcar o dată că ar fi timpul să plece. Îi îngăduise să strălucească și să savureze momentul. Desigur că și ea a făcut același lucru pentru el de multe ori, și totuși Robert și-a îndeplinit rolul cu brio.

— Îți duc eu niște apă sus, îi spune el.

Tocmai s-au întors de la o petrecere dată în cinstea unor premii de televiziune. Televiziune serioasă, nu telenovele. Fără senzaționalisme. Doar fapte. Catherine a câștigat un premiu pentru un documentar pe care l-a realizat pe tema copiilor crescuți în scopuri sexuale. Copiii care ar fi trebuit ocrotiți nu aveau nicio apărare pentru că nimănui

nu-i păsase îndeajuns de mult. Nimeni nu se sinchisise să le poarte de grijă. Juriul îi catalogase documentarul drept curajos. Și ea fusese numită curajoasă. „Habar n-au. Habar n-au ei cum sunt în realitate.“ Nu era vorba despre curaj, ci despre încăpățânare tenace. Dar poate că fusese într-adevăr puțin curajoasă. Filmările se desfășuraseră în secret și înfățișau bărbați care exploatau copii. Dar acum nu e curajoasă. Acum e acasă. Chiar dacă a instalat jaluzele noi, tot se teme că e urmărită.

Pentru ea, serile sunt un șir de abateri ale atenției, ca să nu se gândească la momentul inevitabil când va sta trează în întuneric. Își spune că a reușit să-l păcălească pe Robert. Până și transpirația care o cuprinde pe măsură ce momentul somnului se apropie a catalogat-o, în glumă, drept un semn al menopauzei. Sigur, manifestă alte simptome specifice menopauzei, nu însă și transpirația. Cu toate că și-a dorit ca el să se culce, îndată ce Robert a plecat la culcare, s-a trezit dorindu-și ca el să-i fie alături. Și-ar dori să aibă îndrăzneala de a-i spune. Își dorește să fi avut atunci curajul de a-i mărturisi. Dar n-a fost așa. Iar acum e prea târziu.Totul s-a petrecut acum douăzeci de ani. Dacă i-ar spune acum, n-ar înțelege. Faptul că soția lui a tăinuit totul atât de mult timp l-ar șoca profund. I-a ascuns ceva despre care Robert ar crede

că avea dreptul să știe. Parcă îl aude: „Pentru numele lui Dumnezeu, e vorba de fiul *nostru*!“

N-are nevoie ca o carte afurisită să-i spună ce s-a întâmplat. N-a uitat nimic. Fiul ei aproape că murise. Îl proteja pe Nicholas de atâția ani. Îl proteja ascunzându-i acel episod. Îl ajutase să trăiască într-o ignoranță binecuvântată. Habar nu are că a fost pe punctul să nu mai ajungă adult. Dar dacă ar fi *păstrat* vreo amintire a acelei întâmplări? Oare situația ar fi alta? Ar fi fost el altfel? Relația lor ar fi fost alta? Dar e absolut sigură că fiul ei nu-și amintește nimic. Cel puțin, nu ceva care să-l aducă mai aproape de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Pentru Nicholas a fost doar o altă după-amiază care se confundă cu atâtea altele din copilăria lui. Poate că-și amintește de ea ca de o după-amiază fericită, își spune Catherine.

Dacă Robert ar fi fost acolo, situația ar fi fost alta. Sigur că ar fi fost altfel. Pur și simplu nu s-ar fi întâmplat. Dar Robert nu a fost acolo. Așa că nu i-a spus pentru că nu a fost nevoie s-o facă. El nu avea să afle niciodată. Și a fost mai bine așa. *Este* mai bine așa.

Își deschide laptopul și caută pe Google numele autorului. E aproape ca un ritual. A mai făcut-o și înainte, sperând să găsească ceva. Un indiciu. Dar nu găsește nimic. Doar un nume: E.J.

Preston. Probabil inventat. „*Străinul desăvârșit* e prima și, posibil, ultima carte al lui E.J. Preston.“ Nici măcar o aluzie la sexul autorului. Nu au scris „prima *lui* carte“ sau prima *ei* carte. A fost publicată de editura Rhamnousia. Când a căutat informații despre editură, a descoperit ceva ce bănuia deja: cartea fusese publicată de autor. Nu știuse ce înseamnă Rhamnousia. Acum știa. Zeița răzbunării, adică Nemesis.

Ăsta chiar că-i un indiciu. Cel puțin, cu privire la sexul autorului. Dar nu se poate. E imposibil. Și nimeni altcineva nu cunoaște detaliile. Nimeni încă în viață. Bineînțeles, cu excepția altora — alți anonimi. Dar cartea asta a fost scrisă de un om căruia chiar îi pasă. E ceva personal. Caută recenzii despre carte. Nu există. Poate că e singura care a citit cartea. Și chiar dacă o citesc și alți oameni, nu vor afla niciodată că ea e protagonista. Însă cineva știe asta. Cineva știe.

Cum dracu’ a ajuns cartea asta în casa ei? Nu-și amintește s-o fi cumpărat. De parcă ar fi apărut din senin deasupra maldărului de cărți de pe noptiera ei. Pe de altă parte, mutatul a adus cu sine un adevărat haos. Cutii peste cutii pline cu cărți, așteptând să fie despachetate. Poate chiar ea a pus-o acolo. Poate că a atras-o coperta și a luat-o dintr-o cutie. Poate că e a lui Robert. Are nenumărate cărți pe care ea nu le-a

citit și pe care nu le-ar putea recunoaște, dacă le-ar vedea. Cărți cumpărate cu ani în urmă. Și-l închipuie căutând pe Amazon: îi plăcuse titlul sau coperta și comandase cartea pe internet. Un capriciu. O coincidență perversă.

Dar ajunge la concluzia că altcineva a pus-o acolo și începe să creadă în teoria asta. Altcineva a intrat în casa lor, în locul ăsta pe care încă nu a început să-l considere „acasă“. A intrat în dormitorul lor. Un necunoscut a pus cartea pe raftul de lângă pat. Cu grijă. Nu a deranjat niciun obiect de la locul lui. Pe partea ei de pat. Știuse pe ce parte a patului doarme. A aranjat totul așa încât să pară că ea însăși pusese cartea acolo. Gândurile i se îngrămădesc unele peste altele și se strivesc între ele până când devin chinuitoare și dureroase. Vinul și neliniștea sunt o combinație periculoasă. Ar fi trebuit să învețe deja că nu e bine să amestece otrăvurile. Își ia în mâini capul care o doare. În ultimele zile o doare constant. Închide ochii și vede soarele alb și arzător de pe copertă. Cum naiba a ajuns cartea asta în casa ei?

4

Doi ani mai devreme

Trecuseră mai mult de șapte ani de la moartea lui Nancy și încă nu mă apucasem să fac ordine printre lucrurile ei. Hainele, pantofii și gențile ei rămăseseră în șifonier. Avea picioare minuscule, mărimea 35. Hârtiile și scrisorile ei încă zăceau pe birou și în sertare. Îmi plăcea să dau de ele. Îmi plăcea să țin în mână scrisori care îi erau destinate, chiar dacă fuseseră expediate de Compania Britanică de Gaze. Îmi plăcea să citesc pe hârtie, notate oficial, numele ei și adresa noastră comună. Dar odată ce m-am pensionat, n-am mai avut pretexte. „Apucă-te odată, Stephen“, ar fi zis ea. Așa că m-am apucat.

Am început cu hainele ei. Le-am scos de pe umerașe, din sertare, le-am înșirat pe pat, pregătindu-le de călătorie. „Gata“, mi-am zis. Dar pe urmă am văzut un pulover lung, cu nasturi, care căzuse de pe umeraș și se ascundea într-un colț al

șifonierului. Era roșiatic. De fapt, avea multe culori: albastru, roz, purpuriu, gri, dar per ansamblu îți lăsa impresia că era roșiatic. Îl cumpăraserăm din Scoția, înainte să ne căsătorim. Nancy îl purta ca pe un șal, cu mânecile goale atârnându-i pe lângă corp. L-am păstrat și îl țin în mână chiar în clipa asta. E din cașmir. Moliile și-au făcut de cap cu el și într-o mânecă are o gaură destul de mare încât să poți strecura un deget prin ea. A păstrat puloverul ăsta cincizeci de ani. E încă aici, deși ea a murit, și probabil că tot aici o să fie și după moartea mea. Dacă o să tot intru la apă — cum, fără îndoială, se va întâmpla —, poate că o să-mi vină.

Îmi amintesc că Nancy îl purta în toiul nopții, când se trezea să-l hrănească pe Jonathan. Își descheia cămașa de noapte în față, gura micuță a lui Jonathan îi cuprindea sfârcul și puloverul ăsta stătea pe umerii ei, ținându-i de cald. Dacă observa că o priveam din pat, îmi zâmbea, iar eu mă ridicam și făceam ceai pentru amândoi. Încerca mereu să nu mă trezească. Spunea că vrea să dorm, că nu o deranjează să se trezească. Era fericită. Amândoi eram fericiți. Bucuria și surpriza provocate de un copil conceput când nu mai eram chiar tineri, când aproape că ne pierduserăm speranța. Nu ne certam despre cine trebuia să se scoale sau despre care dintre noi nu dormea destul. N-o să pretind că sarcinile

erau împărțite în mod egal. Aș fi vrut să fac mai multe, dar adevărul e că Jonathan avea mai mare nevoie de Nancy decât de mine.

Chiar și înainte de ospețele acelea de la miezul nopții puloverul fusese printre preferatele lui Nancy. Îl purta când scria: peste o rochie de vară, peste o bluză sau peste cămașa de noapte. Așezat la biroul meu, o priveam cum stătea la al ei, bătând la mașina de scris, cu mânecile atârnându-i moi pe lângă trup. Da, înainte de a deveni profesori, eu și Nancy am fost scriitori. La scurt timp după nașterea lui Jonathan, Nancy a încetat să scrie. Spunea că nu mai are chef, iar după ce Jonathan a început să meargă la grădiniță, a hotărât să se angajeze acolo, ca educatoare. Dar mă repet.

Nici eu, nici Nancy nu ne-am bucurat de prea mult succes ca scriitori, cu toate că din când în când ni se mai publicau povestiri. Dacă mă gândesc mai bine, Nancy avea mai mult succes decât mine, și totuși m-am încăpățânat să scriu și după ce ea a renunțat s-o facă. Credea în mine. Era atât de sigură că într-o zi aveam să devin un autor cunoscut. Poate că avea dreptate. Întotdeauna credința ei în mine m-a făcut să continui. Dar era o scriitoare mai bună decât mine. N-am uitat asta niciodată, chiar dacă Nancy nu recunoștea. M-a susținut ani la rând, în vreme ce scriam cuvânt după cuvânt, capitol după

capitol și câteva cărți. Toate au fost respinse. Slavă Domnului, în cele din urmă a înțeles că nu mai voiam să scriu. Mă săturasem. Ceva nu mergea. I-a venit greu să creadă când i-am spus că era o ușurare să nu mai scriu. Dar eu vorbeam serios. Chiar era o ușurare. Înțelegeți, mereu mi-a plăcut mai mult să citesc decât să scriu. Pentru a fi un scriitor, și încă un scriitor bun, îți trebuie curaj. Trebuie să fii pregătit să te expui. Trebuie să fii curajos, iar eu am fost mereu laș. Nancy era cea curajoasă. Așadar, am început să predau.

Dar am avut nevoie de curaj ca să fac ordine în lucrurile soției mele. I-am împăturit hainele și le-am pus în geamantane. Pantofii și poșetele le-am aranjat în cutii care altădată au conținut sticle cu vin. Când vinul ăla a intrat în casa noastră, nu aveam nici cea mai vagă idee că acele cutii în care fuseseră împachetate sticlele aveau să plece de aici pline cu lucrurile soției mele moarte. Mi-a luat o săptămână să le împachetez pe toate, dar a durat mai mult de atât să le scot din casă.

Nu puteam suporta să renunț la toate deodată, așa că mi-am gândit atent vizitele la magazinul *second-hand*. Am început să le cunosc destul de bine pe cele două femei care lucrau la All Aboard. Le-am spus că hainele fuseseră ale soției mele și după aceea, ori de câte ori treceam pe acolo, se opreau din treabă

și își făceau timp pentru mine. Dacă îmi făceam apariția în timp ce ele beau cafea, pregăteau o ceașcă și pentru mine. Magazinul ăla plin cu haine care aparținuseră unor morți devenise pentru mine ciudat de liniștitor.

Îmi făceam griji că, odată ce urma să termin de sortat hainele lui Nancy, aveam să mă scufund iar în letargia care începuse după pensionare, dar n-a fost cazul. Oricât de tristă era situația, cel puțin știam că făcusem un lucru pe care Nancy l-ar fi aprobat și am luat o hotărâre: din acel moment urma să mă port în așa fel încât, dacă Nancy ar fi intrat în cameră, m-ar fi iubit, în loc să se rușineze cu mine. Avea să fie redactorul meu invizibil; obiectiv, dar având în vedere binele meu.

Într-o dimineață, nu la mult timp după ce făcusem curat, mă îndreptam spre stația de metrou. Mă trezisem plin de motivație: m-am ridicat din pat, m-am spălat, m-am îmbrăcat, am luat micul dejun și la ora nouă eram gata să ies din casă. Eram binedispus și abia așteptam să-mi petrec ziua la Biblioteca Britanică. Mă gândeam să mă reapuc de scris. Nu ficțiune. Ceva concret, real. Uneori, eu și Nancy ne petreceam concediul pe coasta de est a Angliei, iar într-o vară am închiriat un mic turn fortificat. Îmi dorisem dintotdeauna să aflu mai multe despre acel loc, dar toate cărțile pe care le-am

găsit despre subiectul ăsta erau atât de serbede, atât de lipsite de viață. Și Nancy încercase să cumpere asemenea volume pentru mine, cu ocazia câtorva zile de naștere, dar nu găsise decât cărți plicticoase, pline de date și statistici. Oricum, îmi alesesem proiectul despre care urma să scriu: aveam de gând să readuc la viață locul ăla minunat. Zidurile fuseseră îmbibate de respirația altor oameni vreme de sute de ani și îmi pusesem în minte să aflu cine intrase în turn de la început și până în prezent. Așa că în dimineața aceea am pornit la drum cu pași vioi. Și apoi, am zărit o fantomă.

Nu o puteam vedea clar. Între noi erau oameni. O femeie împingând căruciorul unui copil, doi tineri care mergeau fumând. Dar am știut că era ea. Aș fi recunoscut-o oriunde. Mergea repede, trebuia să ajungă undeva. Am încercat să țin pasul cu ea, dar era mai tânără decât mine, avea picioare mai puternice. Inima îmi bubuia din cauza efortului și a trebuit să mă opresc o clipă. Distanța dintre noi s-a mărit și, până am reușit să mă urnesc, dispăruse la metrou. Am urmat-o, grăbindu-mă să trec de bara de metal, temându-mă că avea să urce într-un vagon și că aveam să o pierd. Treptele erau abrupte, prea abrupte, și mi-era frică să nu cad, în graba mea de a ajunge lângă ea, pe peron. Mă agățam de balustradă și îmi blestemam slăbiciunea. Încă era acolo.

Apropiindu-mă de ea, am zâmbit. Credeam că mă așteptase.

S-a răsucit și m-a privit. Nu mi-a răspuns la zâmbet. Chipul ei avea o expresie neliniștită, speriată chiar. Sigur că nu era o fantomă. Era o femeie tânără, cam la treizeci de ani. Purta haina lui Nancy, cea pe care o dusesem la magazinul *second-hand*. Părul ei avea aceeași culoare ca a lui Nancy, când fusese de vârsta ei. Sau cel puțin așa mi se păruse. Când m-am apropiat, mi-am dat seama că părul acestei tinere nu semăna deloc cu al lui Nancy. Da, era șaten, însă mat, fără strălucire. Îi lipseau nuanțele vii, vibrante, din pletele lui Nancy. Mi-era clar că zâmbetul meu o speriase, așa că i-am întors spatele, sperând că avea să înțeleagă că nu am vrut să-i fac niciun rău, că fusese doar o neînțelegere. Când metroul a tras în stație, am așteptat și l-am luat pe următorul. Nu voiam să-și închipuie că o urmăresc.

Mi-am revenit de-a binelea abia pe la jumătatea dimineții. Liniștea din bibliotecă, frumusețea locului și sarcinile plăcute de a citi, a lua notițe, a progresa m-au făcut să intru iar în starea pe care o avusesem de dimineață. Seara devreme, când m-am întors acasă, eram iar în apele mele. Cumpărasem de pe drum un meniu Marks and Spencer, ca să mă răsfăț. O cină ușoară. Am deschis o

sticlă cu vin, dar am băut un singur pahar. În ultima vreme nu beau mult. Îmi place să-mi controlez gândurile. Când beau prea mult, gândurile mi se împrăștie în toate direcțiile, asemenea unor copii mici scăpați de sub supraveghere.

Înainte de culcare, am vrut să-mi citesc notițele, așa că m-am așezat la birou, cu gândul să mă apuc de treabă. Hârtiile lui Nancy încă rămăseseră acolo. Am frunzărit pliante și facturi vechi, știind încă de la început că nu voi găsi ceva important. Dacă ar fi existat așa ceva, nu l-aș fi găsit deja? Le-am îngrămădit în coșul de gunoi, pe urmă mi-am scos mașina de scris din dulap, am așezat-o în mijlocul biroului gol, gata să încep lucrul a doua zi dimineață.

Când a început să scrie, Nancy avea biroul ei — unul mic, de stejar, care acum stă în apartamentul lui Jonathan. Când nu a mai scris, ne-am înțeles să-l folosească pe al meu. Sertarele din dreapta erau ale ei, cele din stânga, ale mele. Își ținea manuscrisele în sertarul de jos și, cu toate că și alte manuscrise fuseseră așezate pe bibliotecă, pentru cele trei păstrate în birou nutrea cele mai mari speranțe. Deși știam că erau acolo, tot am fost șocat când le-am văzut. *Priveliște către mare*, *Din mijlocul iernii* și *Un prieten deosebit*, toate nepublicate. Mergând la culcare, am luat cu mine *Un prieten deosebit*.

Cred că trecuseră patruzeci de ani de când citisem cuvintele alea. Scrisese romanul în vara de dinaintea nașterii lui Jonathan. Aveam senzația că Nancy e cu mine. Îi auzeam vocea clar: Nancy cea tânără, care încă nu devenise mamă. Glasul ei era plin de energie, netemător, și m-a făcut să mă întorc în timp, într-o vreme când viitorul ne entuziasma, când lucrurile care încă nu se întâmplaseră ne făceau nerăbdători, nu ne speriau. În noaptea aceea, când am mers la culcare, eram fericit. Mă gândeam că, deși nu nu mai era lângă mine, fusesem norocos să o am pe Nancy în viața mea. Ne deschiseserăm unul în fața celuilalt. Împărțiserăm totul. Credeam că știm tot ce e de știut despre celălalt.

5

Primăvara anului 2013

— Așteaptă. Vin cu tine, strigă Catherine, din capul scărilor.

Ajuns la ușa de la intrare, Robert se răsucește și se uită în sus, către ea.

— Îmi pare rău, scumpo. Te-am trezit?

Ea știe cât de mult s-a străduit să n-o trezească; a făcut un duș mai scurt, a umblat în vârful picioarelor în timp ce se îmbrăca. Dar Catherine fusese trează în tot acest timp. Stătea întinsă în pat, cu ochii pe jumătate închiși. Îl privea și îl iubea pentru că era atât de atent. Așteptase cât de mult putuse. A sărit din pat, s-a îmbrăcat, pe urmă a coborât de la etaj în goană, în urma lui. Încă nu se simțea în stare să rămână singură. Poate mai târziu. Dar nu acum.

Stă pe ultima treaptă și se chinuie să-și încalțe pantofii sport.

— Mă doare capul groaznic. Mai bine ies afară, să-l mai limpezesc, spune ea, înnodându-și șireturile cu degete tremurânde.

Se aude vorbind: cuvintele ei par atât de normale, de plauzibile. Tremuratul degetelor ar putea fi pus pe seama mahmurelii. Și-a luat o săptămână de concediu ca să despacheteze și să aranjeze totul prin casă — așa încât casa să devină un cămin —, dar în dimineața asta simte că nu e în stare s-o facă. În plus, e adevărat: capul chiar o doare. Însă migrena n-are nicio legătură cu petrecerea de seara trecută.

Robert se uită la ceas. Trebuie să ajungă devreme.

— Vin acum, vin acum, îl asigură ea.

Aleargă la bucătărie, umple o sticlă cu apă, își înșfacă iPod-ul și se întoarce la el. Închid ușa, o încuie și merg împreună până la metrou. Catherine îl ia de mână, el o privește și îi zâmbește.

— A fost distractiv aseară. Ai primit multe e-mailuri? o întreabă.

— Câteva, îi răspunde Catherine, cu toate că nu s-a sinchisit să verifice.

Numai la asta nu se gândise.

O să se uite mai târziu, după ce se întoarce acasă, când capul o să-i fie mai limpede. El o sărută pe obraz, îi spune că, în principiu, n-are de ce să fie

reținut la birou peste program, că speră ca durerea ei de cap să treacă, apoi se face nevăzut în subteran. Imediat ce Robert a dispărut, ea se întoarce, își îndeasă mini-căștile în urechi și o ia la fugă pe șosea. Se întoarce pe același drum, apropiindu-se de singurul spațiu verde din zonă. Tălpile ei lovesc asfaltul în ritmul muzicii.

Trece de capătul străzii unde locuiesc și aleargă mai departe. Inima îi bubuie, sudoarea deja i se prelinge între omoplați. Nu e într-o formă fizică bună. Ar trebui să meargă în forță, nu să alerge, dar are nevoie de disconfort fizic. Ajunge dinaintea porților înalte, din fier forjat, ale cimitirului și intră. Reușește să facă un ocol complet, apoi se oprește gâfâind, se apleacă și își sprijină palmele pe genunchi. Ar putea face *stretching*, dar nu se simte în largul ei. La urma urmei, nu e o atletă, ci doar o femeie care a ieșit să alerge.

Mai departe, mai departe. Se îndreaptă de spate și pornește din nou — aleargă ușor, nu se forțează, le îngăduie gândurilor să vină. Când ajunge la jumătatea traseului, încetinește până când alergarea devine un mers rapid. Vrea ca inima ei să pompeze în forță, mai departe. De pe pietrele de mormânt o întâmpină diverse nume: Gladys, Albert, Eleanor, numele unor oameni de odinioară, morți de mult. Dar îi sar în ochi pietrele de mormânt ale

copiilor. Pe astea se oprește să le citească. Începutul și sfârșitul acestor vieți scurte. Oare nu toată lumea face la fel? Nu toată lumea se oprește la mormintele copiilor ferecați pentru totdeauna în paturile lor de iarbă? Cu toate că ocupă mult mai puțin loc decât vecinii adulți, prezența lor e imposibil de ignorat. Vor cu tot dinadinsul să fie priviți. Vă rog, opriți-vă o clipă. Iar Catherine se oprește. Și își închipuie o lespede care ar trebui să fie acolo, dar lipsește:

Nicholas Ravenscroft
Născut la 14 ianuarie 1988, răpit dintre noi la 14 august 1993
Fiul iubit al lui Robert și al lui Catherine

Și își imaginează cum ar fi fost nevoită să-i spună lui Robert că Nicholas a murit. În minte, aude întrebările lui: „Dar tu unde erai? Cum s-a putut întâmpla așa ceva? Cum a fost posibil?“ Ea ar trebui să cedeze și să mărturisească totul, iar el s-ar nărui sub această povară. Îl vede chinuindu-se să țină piept, să-și ridice capul la suprafața torentului, încercând să tragă aer în piept, dar neputând să respire îndeajuns încât să reziste.

Însă Nicholas n-a murit. Trăiește, iar ea n-a trebuit să-i spună nimic lui Robert. Cu toții au supraviețuit, teferi și nevătămați.

6

Doi ani mai devreme

A doua zi dimineață, după ce am citit *Un prieten deosebit*, m-am trezit înviorat. Abia așteptam să mă apuc de lucru și plănuisem să-mi revizuiesc notițele înainte de a le dactilografia. Știam că în sertarul din șifonier erau coli de hârtie: toate lucrurile noastre păreau să sfârșească fie în șifonier, fie pe el. Vedeam teancul de coli așezat între jocul de Scrabble și cel de table, dar când am încercat să-l scot de acolo, nu s-a mișcat. Era înțepenit în fundul șifonierului. Placajul fusese împins prea mult, așa că l-am apăsat, încercând să scot hârtiile. Chiar și așa, teancul nu s-a urnit. Mi-am strecurat o mână prin spatele șifonierului și am atins ceva moale. Era o poșetă veche de-a lui Nancy: una vicleană, care reușise să scape de călătoria la magazinul *second hand*.

M-am sprijinit de perete, am întins picioarele

în față, ținând poșeta în poală. Era neagră, din piele întoarsă, decorată cu două perluțe lipite între ele. Am șters-o de praf și m-am uitat înăuntru. Am găsit un set de chei de la apartamentul lui Jonathan, un ruj și o batistă încă presată în formă de pătrat, așa cum fusese călcată. Am scos capacul rujului și l-am adulmecat. Nu mai avea miros, însă își păstrase forma piezișă pe care o dobândise după ani în care mângâiase buzele lui Nancy. Am dus batista la nas, iar parfumul care emana din ea mi-a stârnit amintirea serilor petrecute le teatru. Nu m-am așteptat să găsesc plicul cu fotografii, pe fața căruia era tipărit cuvântul „Kodak“ cu litere negre și groase. Era o descoperire prețioasă și am vrut să o transform într-o ocazie deosebită.

Am pregătit cafea și m-am cuibărit pe canapea, așteptându-mă să fiu invadat de un șuvoi de amintiri fericite. Credeam că pozele sunt instantanee din concediu. Probabil speram să găsesc câteva poze cu turnul Martello. Credeam că poșeta găsită era modul lui Nancy de a mă ajuta cu proiectul meu. Într-un fel, așa a și fost. Dar nu cum mă gândeam eu în dimineața aceea.

Capul meu, care la începutul zilei fusese atât de limpede, acum îmi părea ca și cum conținutul altei minți ar fi fost turnat în el. Nu mai puteam distinge gândurile mele de cele străine. Nu mai știam

care sunt adevărate și care false. Cafeaua mea se răcise. Pozele erau împrăștiate în poala mea. Mă așteptam la imagini cunoscute, dar nu mai văzusem pozele alea niciodată.

Ea privea direct în obiectiv. Flirta? Cred că da. Da, flirta. Pozele erau color. Unele fuseseră făcute pe o plajă. Ea stătea tolănită pe nisip — o iubită surâzătoare, în costum de baie roșu. Sutienul costumului îi ridica sânii, de parcă ar fi fost o fată care apare pe postere și, neîndoielnic, dădea impresia că se considera o femeie foarte atrăgătoare. Plină de încredere. Da, asta era. Încredere sexuală. Alte poze fuseseră făcute într-o cameră de hotel. Erau nerușinate. Ea era nerușinată. Dar nu-mi puteam feri privirea. Nu mă puteam abține să le privesc. Le priveam iar și iar, chinuindu-mă, și cu cât mă uitam la ele mai mult, cu atât mă înfuriam mai tare, deoarece cu cât mă uitam mai mult, cu atât mai mult înțelegeam.

Cel mai mult mă rodea faptul că știam cine făcuse pozele astea. Am început să sufăr când mi-am dat seama cine era în spatele aparatului de fotografiat. Deși n-o vedeam, am recunoscut fața aceea arătoasă. M-am tot uitat, dar nu zăream decât umbra lui surprinsă într-o poză, la marginea cadrului. Am cercetat până și negativele, ridicându-le în lumină, în caz că era vreunul în care apărea și

el, dar fără să fie developat. Erau mai multe negative decât poze developate și speram să-l descopăr într-unul dintre ele, dar erau începătoșate, nefocalizate, inutile.

Cum putuse Nancy să aducă fotografiile astea în casa noastră? Le ascunsese de mine, le lăsase să împrăștie venin în căminul nostru. Probabil că zăceau acolo de ani de zile. Oare uitase de ele? Sau își asumase un risc, știind că într-o zi le voi găsi? Dar era prea târziu. Când le-am găsit, ea deja era moartă. Nu puteam să vorbesc cu ea despre ele niciodată. Ar fi trebuit să le distrugă. Dacă nu avea de gând să-mi spună despre ele, ar fi trebuit să le distrugă. În schimb, a îngăduit ca eu să le găsesc când am devenit un moș jalnic, la mult timp după ce toate alea se petrecuseră, la mult timp după ce aș fi putut face ceva în privința asta.

Unul dintre lucrurile pe care le prețuisem cel mai mult la Nancy era sinceritatea ei. De câte ori se uitase oare la pozele astea, în secret? De câte ori le ascunsese la loc? Mi-o închipuiam așteptând să plec de acasă, pentru ca apoi să le privească, și ascunzându-le când mă întorceam. De câte ori am luat ceva din șifonier, de câte ori am jucat Scrabble, ea știa că erau acolo și nu scotea un cuvânt. Avusesem mereu încredere în ea, dar acum mă întrebam ce altceva mai ascunsese de mine.

E uimitor câtă putere îți insuflă furia. Am scotocit toată casa în căutarea altor secrete. Am atacat casa noastră ca pe un dușman. Am trecut din cameră în cameră rupând, împrăștiind, aruncând pe jos, făcând o dezordine de nedescris, dar n-am mai găsit nimic. Experiența asta mi-a lăsat senzația că băgasem o mână într-o gură de scurgere înfundată și că bâjbâiam prin canalizare, încercând să înlătur blocajul. Dar nu reușeam să pun mâna pe nimic solid. Nu simțeam nimic altceva decât murdărie moale, care îmi intra în piele și pe sub unghii. Duhoarea ei îmi invada nările, se agăța de firele de păr, se insinua prin capilarele minuscule și îmi întina tot organismul.

7

Primăvara anului 2013

Un fir de praf aterizează pe pernă. Nimeni altcineva nu l-ar auzi. Însă Catherine îl aude. Aude totul — urechile ei sunt ciulite. Pe lângă asta, vede totul. Ochii ei disting lucrurile chiar și în beznă. S-au obișnuit cu întunericul. Dacă Robert s-ar trezi acum, n-ar vedea nimic. Catherine vede. Îi urmărește ochii închiși cu cea mai mare atenție: pleoapele tremurătoare, genele care flutură, și se întreabă ce se află în spatele lor. Oare el îi ascunde ceva? E la fel de priceput ca ea? Robert îi este mai apropiat decât oricine altcineva, și totuși Catherine a reușit să păstreze secretul în toți acești ani. Nu contează cât de intimi sunt; pur și simplu el nu-și dă seama, iar lui Catherine gândul ăsta îi pare înspăimântător. Pentru că a ținut totul tăinuit atât de multă vreme, acum secretul e prea mare ca să-l dezvăluie. Asemenea unui bebeluș care a crescut prea mult și nu se poate

naște pe cale naturală, adevărul va trebui scos din ea cu forța. Faptul de a fi tăinuit acest lucru aproape că a devenit un secret mai mare decât secretul în sine.

Robert se răsucește pe spate și începe să sforăie, așa încât Catherine îl răstoarnă ușor pe cealaltă parte, iar bărbatul stă acum cu spatele la ea. Cu grijă, să nu-l trezească — nu poate risca să poarte o conversație în puterea nopții —, se apropie de el atât de mult, încât îi simte mirosul.

Își amintește când, cu douăzeci de ani în urmă, el a cuprins-o cu brațul și a întrebat: „Te simți bine?“ Nu se simțea bine, dar nu voise ca el să bage de seamă, pentru că nu-i putea explica motivele, iar pe atunci nu se pricepea la fel de bine ca acum să ascundă diverse lucruri. Îi răspunsese: „Nu, nu prea“. Și cu toate că simțise cum ochii i se umpleau de lacrimi, nu le lăsase să cadă, pentru că știa: dacă lacrimile porneau, aveau să fie urmate de un șuvoi de cuvinte. Dacă ar fi plâns, n-ar fi fost în stare să stăvilească mărturisirea. Așa că nu a plâns. A făcut o mărturisire, dar una neadevărată.

— Vreau să mă întorc la muncă. Mi-e și jenă s-o spun. Știu, sunt norocoasă că pot alege să rămân acasă, pentru că tu câștigi destul, dar... Mă simt singură, deprimată...

Așa începuse să sape un tunel, ca să scape de ea însăși și de Nicholas. Cu toate că nu-i putea spune

soțului asta, Nicholas îi amintea mereu de cele petrecute. Nu-i putea spune lui Robert că, stând de una singură cu Nicholas, își pierdea mințile, că prezența băiatului scotea la iveală amintiri pe care dorea să le șteargă.

— Înțelegi? îl întrebase.

Și își amintește că îl privise pe Robert în ochi, întrebându-se dacă el putea vedea ce se petrecea în ea.

— Sigur că da, îi spusese el și o trăsese mai aproape, să o sărute.

Chiar și așa, Catherine îi simțise dezamăgirea. Încercase să o ascundă sărutând-o. Încercase să-și tăinuiască regretul că nu putea fi mama pe care el o dorea pentru fiul lor. Nu i-a spus-o niciodată. Nu și-a exprimat niciodată dezamăgirea, dar ea știa că sentimentul era acolo, între ei, nerostit.

La un moment dat, aproape că i-a mărturisit adevărul. Dar a mințit din nou și i-a zis că în weekend se duce să stea la o fostă colegă de școală. O prietenă pe care el n-o cunoștea bine și care locuia în afara Londrei. El n-avea să afle niciodată. I-a spus că era o urgență: prietena ei avea o cădere nervoasă. Și-a pus lucrurile într-o geantă de voiaj și în vinerea aceea a plecat direct de la serviciu, lăsând-o pe dădaca nouă să-l ia pe Nicholas de la școală. Plecase înainte ca Robert să se întoarcă acasă. A luat un taxi,

nu metroul. Nu voia să dea peste cineva cunoscut.

Duminică seara, când s-a întors acasă, Nicholas era deja în pat. Robert i-a spus că e palidă, ea i-a explicat că avusese un weekend groaznic și că se simțea epuizată. Era adevărat.

— Am nevoie să mă culc devreme, atâta tot, i-a spus ea și apoi a schimbat imediat subiectul, punându-i întrebări despre bonă.

— Pare să fie în regulă. Vineri, când m-am întors acasă, Nicholas avea chef de vorbă.

— Asta-i bine.

Iar a doua zi dimineață, Catherine s-a asigurat că arată în regulă. Obrajii ei recăpătaseră puțină culoare și a trebuit să-l ducă pe Nicholas la școală înainte de a pleca la serviciu, așa că n-a avut timp de vorbă, încât el să-și dea seama că era cu mintea aiurea.

Și la serviciu era mare agitație. Avea treabă până peste cap și, de altfel, asta și voia. Voia să fie atât de ocupată, încât să nu mai aibă timp să-și amintească. Și a reușit să-și golească mintea de trecut. Tocmai asta era ideea. Ăsta era scopul ei. Iar acum trecutul se insinua la loc, măturând totul din cale. Stătea acolo, cu pieptul umflat, cerând să i se acorde atenție.

Cartea a rămas pe noptieră, lângă pat. Nu poate să termine de citit. De fiecare dată când

încearcă, dă înapoi ca o lașă, recitind aceleași cuvinte la nesfârșit, blocată la mijlocul cărții. Se desprinde de Robert și se strecoară din pat, ia cartea și coboară tiptil, ca un hoț.

Trântește cartea pe masa din bucătărie și îi întoarce spatele, într-un gest firav de răzvrătire. Azi e duminică, zi de odihnă. Însă nu și pentru ea. Își face un ceai, ia ceașca în camera de oaspeți și se așază pe podea. Cinci cutii o așteaptă să fie despachetate: pe două dintre ele e scris numele lui Nicholas; pe celelalte trei scrie „camera de oaspeți“. Nu-și amintește ce se află în ele. Se simte amețită din cauza lipsei de somn, iar mâinile îi tremură în timp ce scoate obiectele din cutii. Rupe ziarele, despachetând tot felul de fleacuri. Toate, lucruri inutile, fără noimă. Sperase să găsească un indiciu — un plic sau un bilet, orice ar putea avea legătură cu cartea și care ar ajuta-o să înțeleagă cum a ajuns în casa ei. Dar nu găsește nimic. Scotocește în altă cutie. Scoate carte după carte și le aruncă pe rafturile goale, fără să se sinchisească să le așeze drept. Le lasă să alunece, iar câteva cad cu zgomot pe podea.

Privește cutiile lui Nicholas. Ar fi trebuit să vină la ei cu o săptămână în urmă, să-și trieze lucrurile, dar nu apăruse. Catherine avusese de gând să o facă în locul lui, dar Robert nu a lăsat-o. Erau lucrurile lui Nick, nu ale ei. Asta o frustra, pentru că

știa foarte bine că Nicholas n-o să facă treaba ca lumea. Fiul lor nu mai avea o cameră a lui în casa nouă. Aveau doar o cameră de rezervă. Pentru oaspeți. Putea veni oricând dorea, bineînțeles. Iar dacă voia să petreacă o noapte acolo, sigur că putea s-o facă. În camera oaspeților. Acum are apartamentul lui. Plătește chirie. Iar asta e bine. Are douăzeci și cinci de ani. A ajuns mai bine decât îndrăzniseră să spere. Are o slujbă. O rutină. E independent. Asta dorește Catherine pentru el. Șansa de a fi cât de bun poate el să fie. Năvala acestor gânduri îi taie respirația, ca și cum ar fi vorbit cu voce tare.

— Iubito?

Glasul lui Robert e blând, și totuși o face să tresară.

Îl privește din grămada ei de ziare rupte. Mâinile i s-au înnegrit de la cerneala tipografică. E ora nouă, iar ea e trează de patru ore. Pe chipul lui poate citi îngrijorarea. Catherine arată rău. La patruzeci și nouă de ani, nu poți să nu dormi nopțile și apoi să te aștepți ca lipsa de somn să nu se vadă. Normal că i-a văzut paloarea, cearcănele.

— Am vrut să încep înainte să ajungă Nicholas. Să-i ușurez munca, minte ea și privește la haosul din jur.

— Poate să aștepte. Nu-i nicio grabă. Lasă-l pe

el s-o facă.

Robert îi pune o mână pe umăr.

— Vrei omletă?

Răspunde afirmativ, dând din cap. Îi e o foame de lup. În ultimul timp, când nu doarme, îi e mereu foame. Îl urmează la parter și se prăvălește într-un scaun, la masa din bucătărie, ca un balast.

— Să pregătesc prânzul? sugerează el.

Nicholas vine la ei, să ia prânzul de duminică împreună, iar Catherine a cumpărat un pui.

— Nu, vreau să mă ocup eu.

Știe că o să se simtă mai bine dacă își joacă rolul de cuviință și se ascunde în mirosul de friptură.

Vede cartea, aflată la celălalt capăt al mesei. Sperase că, luând-o din dormitor, o să se bucure de puțină liniște. Robert o privește, rumegând întrebări în minte. E deprimată? E din cauza mutării? Se pregătește să vorbească, dar Catherine i-o ia înainte. A fost îngrijorată, închegând în minte propriile întrebări, așa că nu bagă de seamă că Robert trage aer în piept și se pregătește să vorbească. Dacă ar fi observat, poate că nu ar fi avut curajul să întrebe:

— Aia e cartea ta?

Se asigură că are gura plină când vorbește, încât să pară nepăsătoare când schițează un gest cu capul, spre capătul mesei. Robert aruncă o privire și se întinde peste masă, făcând volumul să alunece

spre el. Trece o vreme până vine răspunsul lui — e scurt, o clătinare a capului.

— E bună?

Ia cartea, o întoarce, citește extrasul de pe coperta a patra.

Catherine înghite.

— Nu prea. Acțiunea e cam lentă.

Îl privește cum întoarce iar cartea și se uită la coperta întâi.

— *Străinul desăvârșit*, citește el titlul. Despre ce e vorba?

Ea ridică din umeri.

— Ei, o prostie. Intrigă slabă. Neverosimilă.

Iar Robert o aruncă deoparte. Nepăsător. Fără nicio bănuială. Tratează cartea cu indiferență așa cum i-ar plăcea și ei să poată face.

— De ce întrebi?

— M-am gândit că, poate, e a ta, îndrăznește ea.

— Mersi de compliment, îi răspunde Robert, dar ea nu observă zâmbetul din vocea lui.

— Pur și simplu nu-mi amintesc s-o fi cumpărat. Mă întreb de unde-a apărut…

Vocea ei se pierde în timp ce pune farfuria în mașina de spălat vase. Robert ridică din umeri, întrebându-se de ce o interesează atât de mult cartea asta. Își spune că e o diversiune care să-i distragă

atenția de la ceea ce o supără cu adevărat. E convins că ea încearcă să facă doar conversație, iar asta îl îngrijorează. Nu sunt genul acela de cuplu. Ei nu au nevoie „să facă conversație“. Sunt apropiați, iar acum, mai apropiați ca oricând. Recunoaște semnele: Catherine stă acasă, are prea mult timp la dispoziție; prea mult timp pentru introspecție. Se gândește prea mult la sine.

— Cath, ai făcut o treabă grozavă cu mutarea. Deja mă simt ca acasă. Dar te cunosc prea bine. Stai ca pe ace și vrei să te întorci la muncă. Așa-i?

Ea îl privește. Robert chiar crede ce spune.

— Îmi place că nu ești o femeie casnică. Ar trebui să faci un alt film, nu să stai aici despachetând și decorând casa.

Ochii ei se umplu de lacrimi, iar asta îi confirmă lui Robert că are dreptate. El e sprijinul ei. Iar Catherine îl lasă să creadă asta.

— Ai dreptate. Știu că am fost cu mintea aiurea…

O întrerupe:

— Atunci, întoarce-te la serviciu. Nu trebuia să-ți iei liber două săptămâni. Oricum, aproape că am terminat treaba prin casă. Ne putem ocupa de restul seara sau la sfârșitul săptămânii. Au rămas doar câteva cutii. De ce nu?

— Da, de ce nu?

Catherine reușește să-i zâmbească. Apoi creierul ei se pune în mișcare. Își aduce aminte. Își amintește cum a ajuns cartea în casa ei. Declicul s-a produs când a văzut cartea acolo, pe masă. E o imagine care i-a rămas în minte. S-a întâmplat la scurt timp după mutarea lor. Masa era plină de lucruri. O cutie cu pahare pe jumătate despachetate, fâșii de ziare mototolite zăcând pe capacul cutiei care aștepta răbdătoare ca ea să o ia de acolo. Pe masă era și o grămadă de corespondență nedesfăcută și un plic căptușit, cu plasticul de dinăuntru lăsat la vedere acolo unde ea îl rupsese. Luase cartea de acolo. Plicul le fusese trimis de la fosta adresă. Își amintea cerneala roșie, groasă, cu care cineva tăiase vechea adresă și o notase pe cea nouă. Simte ochii lui Robert asupra ei, în timp ce debarasează resturile de la micul dejun; energia ei reînnoită îi confirmă că a avut dreptate. O cunoaște atât de bine!

Gândurile îi vâjâie prin cap: plicul a fost trimis la vechea adresă, deci expeditorul nu știe unde se află ea acum. Nu a intrat nimeni în casa lor, în dormitorul lor. O să dea un telefon familiei care s-a mutat în fosta lor casă. O să-i roage să nu le mai trimită corespondența care ajunge la ei. O să le spună că deranjul e prea mare. O să-i facă plăcere să vină personal să ridice corespondența. Sau poate că o să meargă mai departe: o să le spună că au primit

câteva scrisori supărătoare. Nimic serios. Dar mai bine să nu le redirecționeze către noua adresă. Și o să-i roage ca, dacă cineva îi întreabă de adresa lor nouă, să le răspundă că nu o știu. Nici numărul de telefon. Nu, să nu le dea numărul de telefon. Ia hotărârea asta în timp ce sărută fruntea lui Robert și urcă să facă duș. Dar o să facă toate astea mâine, nu astăzi. Astăzi o să se ocupe de Nicholas, de familia ei. O să aibă parte de o masă de duminică așa cum se cuvine, împreună.

8

Doi ani mai devreme

Speram că munca la o carte despre monoliți din secolul al XVIII-lea mă va ajuta să-mi păstrez mintea limpede, împiedicându-mă să mă gândesc la trădarea lui Nancy. Așa credeam atunci. Îi consideram secretul o trădare. M-am străduit să n-o fac. Am încercat din răsputeri să mă concentrez și să scriu despre turnul Martello. Așezasem o poză reprezentând un asemenea turn pe raftul de deasupra colecției de ilustrate trimise de Jonathan din călătoriile lui. Fotografia zăcea pe raft, greoaie și cenușie, așa că am luat-o de acolo. Cum să mă concentrez? O așchie de metal îmi zornăia prin cap. O scânteie minusculă de argint mă zgândărea, așezată pe raftul de deasupra mea. Pe lângă cheile de rezervă ale apartamentului lui Jonathan, găsite în poșeta lui Nancy, am găsit o altă cheie, mai mică. Era prea mică pentru a fi o cheie de la intrare, dar era

pentru altă ușă; o cheie care deschidea ceva aflat în alt apartament decât al meu. Reflecta lumina și îmi făcea cu ochiul ori de câte ori întorceam capul, vrând să mă concentrez asupra lucrului. Cine credeam că sunt? Un bărbat pe care ziduri înalte de șase metri îl apărau de trecut? Eu nu eram la fel de trainic ca un turn Martello. Eram un bărbat cu pielea subțire, ca hârtia de pergament, un bărbat care voia să știe ce altceva îi mai ascunsese soția lui. Cel puțin, eram om. Cheița aia mă obseda și știam că nu voi fi în stare să scriu nimic până când nu-i descopeream secretul.

Apartamentul lui Jonathan se află la ultimul etaj al unui imobil cu apartamente construit înainte de război, cam cu zece ani înainte de a mă fi născut. Nu are ascensor, dar cineva s-a gândit la cei care se chinuie să ajungă la ultimul etaj și a așezat un scaun pe fiecare palier. M-am așezat în toate. Tot mai sus, m-am târât până la ultimul etaj și apoi am privit în jos, dincolo de minunata balustradă din fier forjat care se încolăcea și se năpustea spre podeaua de beton rece. O pâlnie care se curba delicat, prin care un om ar putea plonja fără să-i atingă pereții, până când ar ateriza jos, într-o baltă de sânge. Aveam senzația că n-ar fi trebuit să vin, că nu aveam dreptul să-mi bag nasul acolo. Era casa lui Jonathan.

Planta de afară, de lângă ușă, murise. Nimeni

nu o udase de ceva timp. Am băgat cheia în broască. Probabil că yala avea un șpil, dar eu nu-l cunoșteam și mi-a luat foarte multe minute să intru, iar în tot acest răstimp mă așteptam ca brusc cineva să se apropie, să mă bată pe umăr și să mă întrebe ce caut acolo.

Odată pătruns înăuntru, m-a izbit un miros oribil. O duhoare de putrefacție. Ceva putrezea, ceva murise ori era pe moarte. M-am dus direct în bucătărie, presupunând că mirosul provenea de la coșul de gunoi. Dar coșul era gol. Pe masa din bucătărie se afla o vază cu flori. Moarte, uscate, sfărâmicioase — doar o dungă verde de jur împrejurul vazei, marcând nivelul până unde fusese apa. Am șovăit, neștiind dacă se cuvenea să le arunc eu. Am intrat în sufragerie, m-am așezat pe canapeaua lui Jonathan și am aruncat o privire împrejur. Vedeam semnele incontestabile ale unei prezențe feminine. Alte flori, așezate pe măsuța de la geam. Fără viață, urâte, lujerele lor descărnate erau niște bețe uscate, care implorau să li se curme suferința. O urmă de feminitate. Le-am lăsat la locul lor. Nu eu le pusesem acolo. Nu aveam nicio legătură cu ele.

Intrând în dormitorul lui Jonathan, mirosul m-a făcut să icnesc, îngrețoșat. Avea patul nefăcut, pilota era îngrămădită și cădea de pe pat. Cuvertura

era albastru-închis, iar cearșaful de dedesubt, maro. Mi-a amintit de uniforma școlară: culori întunecate, care mascau murdăria. Mirosul emana din colțul apropiat de biroul lui Nancy. M-am apropiat, acoperindu-mi nasul și gura cu o mână, și l-am văzut. Un cadavru. Putrezea. Cu gâtul rupt, cu gura deschisă, cu dinții dezgoliți, emanând miasma grea a putrefacției. Ar fi trebuit să știu. Moartea. La mult timp după ce a părăsit scena, își lasă în urmă duhoarea de prădător, ca un motan în călduri. În bucătărie am găsit un sac de plastic și, trăgându-mi-l pe mână ca pe o mănușă, am luat drăcovenia — capcana și șoarecele — și am aruncat totul în coșul de gunoi.

M-am întors în dormitor și m-am așezat la biroul lui Nancy. E mai mic decât al meu și îmi loveam genunchii de tăblia de dedesubt. Jonathan ar fi trebuit să se ghemuiască și mai mult ca să încapă acolo și îmi închipuiam silueta lui înaltă, de un metru optzeci, înghesuită pe locul mamei sale. Eram mulțumit că cineva se îngrijise de birou. Aici nu erau flori putrede. Nici urme uscate, lăsate de fundul ceștilor sau paharelor. Doar o peliculă intactă de praf. Deasupra erau așezate ordonat bucăți de hârtie și o poză cu mine și Nancy. Mama și tata. Soț și soție. Doi oameni care se iubeau. Și care erau iubiți.

Am apăsat butonul, vrând să aprind lampa de

birou, dar becul lipsea. Pe urmă mi-am început asaltul. Am tras primul sertar și m-am uitat înăuntru: era gol, în afară de câteva capete de creioane și câte un pix din care pasta curgea. Le-am tras și pe celelalte, găsind același lucru. Ultimul sertar era cel mai mic. Pitit sub tăblia biroului, se întindea între două piedestaluri, o ascunzătoare micuță. Era încuiată. Am băgat cheia în încuietoare, am deschis, apoi am dat scaunul la o parte și am tras sertarul. Ce lăcaș al hărniciei! Stilouri, creioane, ascuțitori, o cutiuță cu agrafe pentru foi, trei carnete. Erau de felul celor pe care le folosea Nancy: carnete de reporter, liniate cu albastru. Nimic ieșit din comun. Când scria, purta cu ea mereu câte un carnet din ăsta, umplându-l cu lucruri și gânduri care o impresionau, cu diverse conversații auzite din întâmplare și altele asemenea. Am frunzărit un carnet, fără să-i acord prea multă atenție. Mă interesa manuscrisul de sub carnete. L-am luat în mână. *Fără titlu*. Probabil că îl scrisese altcineva, pentru că Nancy își găsea întotdeauna titlul mai întâi. În plus, manuscrisul data dintr-o perioadă cu mult după ce încetase să mai scrie. Oare era al lui Jonathan? Am întors pagina. Dar nu, manuscrisul îi era dedicat lui Jonathan. Nu el îl scrisese. Mai întâi am citit: „Pentru fiul meu, Jonathan“, apoi am dat peste numele soției mele în partea de jos a paginii:

soția mea își proclama rolul de autor. O carte scrisă în secret și ținută sub cheie, la adăpost de ochii mei iscoditori.

Mi-am spus că nu cedez eu așa ușor, dar mă temeam că vorbele înscrise pe acele pagini m-ar putea îngenunchea. Nu eram pregătit să le citesc. În sertar erau și alte obiecte strânse în jurul manuscrisului soției mele: un briceag elvețian, un pachet de țigări pe jumătate plin și un deodorant cu atomizor, care purta un nume ieftin, erotic. L-am înșfăcat și am început să măsor apartamentul cu pași mari, ca un deratizor dement, țipând „Pisică sălbatică!“ și acoperind cu rafale de deodorant miasma de animal mort și toate celelalte lucruri care îmi agresau simțurile. După ce m-am calmat puțin, am pus deodorantul la loc și am luat manuscrisul fără titlu al lui Nancy. Îl țineam strâns la piept, ca pe un animal mic, tremurător. N-ar fi trebuit să-l iau, nu îmi aparținea. Era al lui Jonathan. Dar l-am luat. Am lăsat carnetele și am luat manuscrisul. Jonathan nu avea să afle niciodată că fusesem acolo și mi-am promis că-l voi aduce înapoi îndată ce-l voi fi citit.

9

Primăvara anului 2013

— Mamă, ce vrei să fac cu astea?

Catherine își termină de băut paharul cu vin și închide ochii, iritată.

Niciodată nu-i o idee bună să bea vin la prânz, dar Robert a deschis două sticle din cel mai bun vin al lor și a convins-o să bea alături de el și de Nicholas.

— Ia ce vrei și o să triez eu restul, îi strigă.

Liniște. Aude bufnetul cărților și al documentelor trântite pe podea, în camera de oaspeți. Își îndepărtează scaunul de masă, iar scrâșnetul nerăbdător al celor patru picioare pe pardoseala de piatră o scoate din minți.

— Vrei cafea? îl aude ea pe Robert, care strigă în direcția spatelui ei întors.

În aceeași poziție în care Catherine a stat în zori, Nicholas stă așezat pe podea.

— Nu știu ce să iau.

Pare confuz.

— Ia tot ce nu vrei să fie aruncat. Nick, nu mai avem destul loc.

Bărbatul dă din cap, ca și cum ar înțelege, dar ea își dă seama că, de fapt, nu prea a priceput.

— Nu vrei nimic din astea?

Și Catherine aude tristețea din glasul lui.

Iar a făcut-o de oaie. L-a jignit cu nerăbdarea și eficiența ei brutală.

— Păi, să vedem, spune ea blând, așezându-se lângă el, pe podea.

Ia un plic mare, căptușit, și se uită în el. E plin de evaluările lui Nicholas din școala primară, strânse laolaltă cu un elastic. Să ia una și s-o citească? Fiului ei i-ar plăcea asta? Evaluările școlare ale lui Nicholas au făcut-o mereu să se simtă abătută. Ce importanță mai are acum? Nicholas are douăzeci și cinci de ani. Poate că acum își permit să râdă pe seama evaluărilor. Își învinge reticența, ia o evaluare făcută de învățătoarea Charles și citește. Cât de bine își amintește părul coafat și buzele subțiri ale învățătoarei lui Nicholas! Evaluarea e din ultimul an de școală primară, iar Catherine alege grijuliu comentariul.

— Nicholas e apreciat atât de băieții, cât și de fetele din clasă.

Catherine zâmbește, omițând sfârșitul frazei

scrise de doamna Charles: „… dar are dificultăți în a se apuca de treabă și, în consecință, munca lui are de suferit“. Ani de zile, aceeași poveste. Dezamăgitor; e nevoie să se străduiască mai mult, are probleme în a se concentra. Dar măcar pe atunci încă avea prieteni. Pe măsură ce anii treceau, prietenii lui păreau să se împuțineze.

— Pe astea o să le păstrez.

Catherine surâde, ridică plicul și strânge evaluările la piept, ca și cum ar ține mult la ele.

— Cum e apartamentul?

Nicholas ridică din umeri.

— E în regulă.

— Colegii de apartament sunt OK?

Încă o ridicare din umeri.

— Cam tocilari.

— Cum adică? Toți?

Nicholas mai strânge o dată din umeri.

— Vai de mine!

Catherine se silește să vorbească de parcă l-ar crede, dar își închipuie că acei colegi de apartament sunt isteți, ocupați, că au scopuri. Probabil că citesc, iar asta îl face pe Nicholas să-i considere tocilari.

— Toți sunt studenți, zice el.

— Încă îți place slujba?

Catherine se chinuie să ascundă stânjeneala care domnește între ei.

— E bine, ridică el din umeri. Știi și tu cum e.

Catherine nu știe. Cum poate ști, când el nu-i spune? Nicholas lucrează în secția de instalații electrice a firmei John Lewis. Nu e tocmai slujba pe care Robert și-o dorea pentru fiul lor, dar, având în vedere că Nicholas s-a lăsat de școală la șaisprezece ani, având câteva diplome GCSE[2], slujba asta e mană cerească. Într-o vreme, nici măcar nu-și închipuiau că fiul lor va avea vreodată o slujbă, de orice natură ar fi fost. Își amintește cât de mult o dureau telefoanele pe care le primea de la alte mame, chiar și din partea unor prietene apropiate, care ardeau de nerăbdare să se laude cu rezultatele școlare ale copiilor lor, apoi întrebau în fugă despre Nicholas, cu toate că știau al naibii de bine că băiatul se putea considera norocos dacă trecea clasa. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, dar Catherine nu le-a iertat pe deplin. Nu era o atitudine prietenească, ci o cruzime. În orice caz, Nicholas se descurcă bine la John Lewis, așa că probabil ceva tot îi place la slujba asta.

— O să iau asta, spune el și scoate o machetă.

Un avion. E delicat, construit din lemn de plută și hârtie. Aripile sunt puțin boțite, iar sforile sunt nițel încâlcite.

— Și Sandy?

Clatină din cap la vederea cățelului chel de pluș din mâna lui Catherine. E rândul ei să se simtă

jignită. Încearcă să-i aducă aminte de copilărie: de vremea când nu putea dormi dacă nu-și lipea obrazul de Sandy. Când nu adormea dacă ea nu îl învelea. Cât de complicat e! Ea ar vrea ca Nicholas să fie un adult, dar în același timp vrea ca el să-și aducă aminte cât de mult a iubit-o altădată. Cât de mult avea nevoie de ea. Totodată, Catherine își face griji că el tot mai are nevoie de ea mai mult decât ar trebui, iar asta o întărește și o face să se simtă ușurată că, în sfârșit, fiul ei îl lasă pe Sandy în urmă. Se oprește în ușă și se răsucește spre el.

— Sper că înțelegi, Nicholas.

Fiul ei a agățat macheta de un colț, iar acum se străduiește să descurce sforile.

— Ce anume?

— Treaba cu mutarea. Știi tu. Pur și simplu acum nu ne mai trebuie o casă așa de mare.

Nicholas nu răspunde. Ea știe că ar trebui să se abțină să insiste, dar nu poate.

— Nu vrei să fii independent? Dacă vreodată ai probleme, suntem aici. Dar a sosit timpul, Nick. Așa-i?

El ridică din umeri.

— Da, dacă asta vrei să crezi, mamă.

— Începe meciul! strigă Robert din sufragerie, iar Nicholas trece pe lângă ea să se alăture tatălui său, lăsând-o să îndure înțepătura replicii sale.

Catherine se întoarce în bucătărie, toarnă în pahar restul de vin și deschide ușa glisantă spre terasă. Își aprinde o țigară. Trage câte un fum și ia o gură de vin, alternativ. Crede că asta o liniștește. Nu e așa. O agită. O face iritabilă. Vrea să se autopedepsească. Țigara face parte din planul ăsta — o autodistrugere lentă —, la fel și cartea. Intră iar în bucătărie și ia cartea de sub ziarele de duminică, acolo unde a ascuns-o mai devreme, și o deschide la prima pagină. Nu, începutul nu dă niciun indiciu despre ceea ce urmează. E lin. Fără nimic strident. Dă paginile înainte, la partea despre care știe că o s-o doară. Se pierde în lectură, scufundându-se sub greutatea ei, sub nedreptatea ei. Ochii i se închid și cuvintele se năpustesc asupra ei, pe fundalul uralelor care izbucnesc din televizor. Un gol. Liniște.

Probabil că a dormit. Nu știe cât timp. Afară se întunecă. E amețită de somn. Cineva a oprit televizorul și aude șoapte din hol, la ușa de la intrare. Apoi cineva intră în bucătărie.

— Plec.

Nicholas ridică o mână, în semn de rămas-bun, și se apropie de ea. Are de gând s-o sărute, iar ea se apleacă, ridicându-se să-i iasă în întâmpinare la jumătatea distanței. Buzele lui îi ating urechea, în trecere.

— A, am citit-o și eu.

Inima i se oprește în loc. Simte cum gâtul i se strânge.

— Mi-a plăcut.

Broboane de sudoare îi apar pe buza superioară.

Robert surâde.

— Maică-ta se luptă cu ea.

— Pe bune? Nu-ți stă în fire, mamă.

Catherine simte cum el îi ia cartea din mână. Nicholas interpretează greșit expresia ei.

— Da, am terminat-o. Să știi că citesc și eu.

— Nu, nu, n-am vrut să zic că... E exemplarul tău? Tu mi l-ai trimis?

— Nu.

— Poate că ai lăsat-o aici?

— Nu. Cartea mea e acasă.

— Cum de ai citit-o?

— Catherine...

Robert crede că ea îl provoacă fără rost.

— Nu, nu. Vreau să zic că e o coincidență ciudată. Exemplarul meu mi-a fost trimis când ne-am mutat, și nu știu cine...

— Păi, pe al meu l-am primit cadou.

— Cadou? De la cine?

Catherine ridică brusc vocea. Nicholas se uită la ea uimit, ridicând din umeri.

— De la un client mulțumit. Cineva pe care l-

am ajutat, cred. Nu-mi amintesc — a lăsat-o la recepție, cu numele meu pe ea. Nu-i mare scofală.

— De la cine? întreabă ea din nou.

— Nu știu, mamă. Ți-am zis. Care-i problema? De ce-i așa de important?

Se întoarce, speriată de ceea ce el ar putea citi pe chipul ei. Bălmăjește un răspuns: — Nu e important. Nu, e în regulă.

Dar nu poate renunța.

— Deci, ți-a plăcut?

— Da. Dar nu vreau să-ți stric surpriza.

Catherine așteaptă.

— Ei, nu-i nimic. Probabil că n-o s-o termin.

— Păi, ne mai vedem. Te sun săptămâna viitoare.

Nicholas se îndreaptă spre ușa de la intrare, urmat de Robert. Catherine merge în urma lor.

— Și ce se întâmplă în carte?

E disperată.

— Probabil că n-o să termin de citit, repetă.

Nicholas deschide ușa și se răsucește spre ea.

— Tipa moare. O mierlește nasol. Dar o merită.

Apoi își îmbrățișează tatăl și, rânjind, își agită degetele către mama lui, în semn de rămas-bun.

[2] Examene publice pentru elevii de șaisprezece ani, care atestă un nivel minim de cunoștințe într-un anumit domeniu de studiu. (*N.t.*)

10

Optsprezece luni mai devreme

Cuvintele din manuscrisul lui Nancy nu m-au îngenuncheat. Mi-au făcut inima s-o ia razna, m-au tulburat, dar nu m-au îngenuncheat. Citind *Un prieten deosebit*, scris de tânăra Nancy, îi auzeam glasul atât de răspicat, încât am plâns. Și de data asta, citind opera ei de mai târziu, îi auzeam vocea tot atât de limpede, însă era a femeii mature, cu care am fost însurat aproape cincizeci de ani. Era glasul muribundei pe care o îngrijisem: o spălasem, o hrănisem, o alinasem cum putusem mai bine. Nu mă așteptasem să regăsesc această femeie în rândurile scrise, dar uite că se întâmplase. Eu renunțasem la scris. Ea, nu. După ce am petrecut un timp în compania cărții sale, după ce le-am citit iar și iar, cuvintele ei — care la început mă descumpăniseră — s-au așternut treptat în mine, găsind unghere unde s-au așezat și s-au cuibărit până când au căpătat

încredere în mine, iar eu, în ele.

Am înțeles că Nancy își dorise ca eu să găsesc manuscrisul, tot așa cum dorise să-i găsesc fotografiile. Le ascunsese în locuri unde știa că le voi găsi, în cele din urmă. Ar fi putut să le distrugă, dar nu o făcuse. Așteptase să fiu pregătit, iar eu nu fusesem pregătit cât timp trăise. Aveam nevoie să petrec câtva timp singur, cu descoperirile mele. Manuscrisul lui Nancy m-a întors pe dos, m-a zguduit și mi-a insuflat viață. Îmi aducea aminte de o idee pe care o împărtășiserăm dintotdeauna: ficțiunea e cel mai potrivit mod de a-ți limpezi mintea.

Trecuse atâta timp de când așternusem cuvinte pe hârtie și era prima oară când o făceam în absența lui Nancy. Ea fusese mereu motivația mea. Îndoielile avute în trecut, întrebările care mă măcinaseră au dispărut pentru că știam de ce cartea asta trebuie scrisă și nu mă îndoiam cui îi era menită.

Mi-am răsucit biroul spre fereastră, așa încât să pot privi casa de peste drum și să urmăresc venirea și plecarea membrilor tinerei familii care locuia acolo. Dimineața copiii plecau la școală. Mama îi aducea acasă după-amiaza. Programul lor zilnic îmi era de ajutor: era o reflexie a programului meu și al lui Nancy din vremea în care Nancy îl ducea pe

Jonathan la școală și se întorcea cu el la ora ceaiului, când eu terminam ultima propoziție a zilei.

Pusesem fotografiile deoparte, în sertarul biroului meu, dar ele stăteau la baza poveștii mele, așa că le-am scos și le-am fixat pe cadrul ferestrei. Formau un colaj de sex și amăgire. Un fel de panou care reflecta starea sufletească generală. De fiecare dată când priveam tânăra familie de vizavi ieșind sau intrând, cadrul ferestrei prin care îi priveam îmi amintea cât de ușor se pervertește inocența. Asta îmi menținea concentrarea.

Nu m-am grăbit. Am petrecut luni de zile copiind cu mâna mea manuscrisul lui Nancy. Voiam să știu cum se simțise ea în timp ce construia acele propoziții, voiam să pătrund în mintea ei, să văd ce văzuse și ea în vreme ce cuvintele apăreau pe pagină. Scriam de mână deoarece aveam nevoie să simt forma fiecărei litere. Aveam nevoie ca pielea să intre în contact cu hârtia, să-i simt netezimea în timp ce mâna mea se mișca de la stânga la dreapta, alunecând pe pagină. Nu trebuia să existe spațiu între corpul meu și hârtie. Piele, stilou, hârtie, piele — voiam ca toate să se contopească. Am lucrat pe îndelete, savurând ritmul cuvintelor, digerându-le pe fiecare în parte. Din când în când aveam impresia că o anumită propoziție putea fi îmbunătățită, dar nu mă opream să o corectez. Continuam, spunându-

mi că doar odată ajuns la sfârșit îmi voi îngădui să privesc înapoi, ca un alpinist ce se apropie de vârful muntelui. Nu privi în jos.

Îmi aduceam aminte cum eu și Nancy ne amuzaserăm pe seama scriitorilor care declarau, în mod ridicol, că fuseseră posedați de propriile personaje, că avuseseră senzația că volumul se scrisese de la sine. Cel puțin în cazul meu, afirmația asta era adevărată. Priveam cum personajele sar din pagină, vii, deplin conturate. În carne și oase, respirând. Mâna mea alunecoasă, și totuși fermă, scuipa cuvintele pe măsură ce acestea treceau din Nancy în mine.

Experiența asta a fost dătătoare de viață și i-a îngăduit lui Nancy să se întoarcă la mine. Prezența ei blândă, iubitoare poposea din nou în casa noastră. La sfârșitul fiecărei zile de scris, când mâna mă durea din pricina efortului, îmi pregăteam ceai și pâine prăjită și îi citeam lui Nancy cu voce tare, ca și cum ar fi stat pe scaunul ei, în fața mea.

Pe urmă, când am fost pe deplin mulțumit de rezultat, am scris manuscrisul la mașină. Bang! Bang! Bang! Degetele mele țintuiau pe pagină fiecare cuvânt. În cele din urmă, am terminat. Cât a durat? De la început până la sfârșit? Am petrecut un an de zile copiind manuscrisul lui Nancy, dar adevăratul început a fost cu ani în urmă, numai că atunci nu

am conștientizat asta. Simțeam cum Nancy îmi zâmbește, cum mă încurajează. Mereu îmi spusese că într-o zi munca mea o să fie recunoscută.

11

Primăvara anului 2013

Imediat ce ușa de la intrare se închide în urma lui Nicholas, Catherine se încuie în toaleta de la parter. Cineva a pus instrumentul chinului său în mâinile fiului ei, deși deocamdată Nicholas nu pare să-și dea seama că are o legătură directă cu cartea. Îl aude pe Robert dincolo de ușă și face să foșnească paginile unei reviste, dându-i de înțeles că va sta ceva timp acolo. Își privește chiloții, care atârnă în jurul gleznelor, și deodată i se face milă de sine însăși. Nu merită să îndure așa ceva. De ce o chinuie? Și de ce tocmai acum? Catherine începe să plângă și aproape că vrea ca Robert s-o audă și s-o aline. Robert stă de cealaltă parte a ușii.

— Te simți bine?

— Da.

Foșnește iar paginile revistei, apoi se ridică, își trage chiloții și își suflă nasul, trăgând apa ca să

camufleze zgomotul. Se privește în oglindă. Arată ca naiba, dar e duminică, are voie. Adună-te, vacă proastă. Citește cartea până la capăt, nu mai tărăgăna. Înfrunt-o. Pe urmă o să știi ce ai de făcut, o să știi cu ce ai de-a face. Zâmbește imaginii sale din oglindă, apoi râde simțind cât de nebunească e toată povestea asta.

*

E trei dimineața și Robert doarme. Reușise să reziste serii pe care o petrecuseră împreună, iar când s-au dus la culcare respectase ritualul: se întinsese lângă el, prefăcându-se că doarme, așteptând ca el să adoarmă. În secunda în care Robert adormise, Catherine se ridicase din pat, se furișase la parter și se încuiase din nou în toaletă. Acum citește descrierea propriei morți. În închipuirea altcuiva. Descrierea propriului sfârșit. Scena e nemiloasă. Brutală. Și Catherine vede ceea ce n-ar putea vedea dacă ar fi moartă. Imaginea pe care alții ar avea-o dinaintea ochilor privind în jos, către ea. Craniul ei zdrobit, din care creierii s-au împrăștiat. Limba pe care dinții au retezat-o. Nasul ei retezat, care a ajuns sub un pomet. Efectele impactului cu metroul, după ce sărise în fața lui. În timp ce cădea, numai Catherine știa că, de fapt, nu sărise deloc. Cineva o împinsese.

Foarte ușor, abia schițat. Fusese împinsă pe șine chiar când metroul intra în stație. E aglomerat. Sunt mulți oameni. Un accident îngrozitor. Ăsta e prețul pe care trebuie să-l plătești pentru vina de a fi trăit douăzeci de ani ca și cum totul ar fi bine.

Catherine n-a mai simțit de mult o frică atât de intensă. Uitase cum e să te simți așa. A ajuns la mijlocul vieții. E perioada când gândul morții se insinuează mai des, dar ea a reușit să continue, să dea la o parte degetele glaciale ale fricii, care ar fi putut s-o încetinească. Însă de data asta degetele au prins-o în strânsoare. Ura îndreptată împotriva ei e pură. Așa își imaginează ea că sunt urâți ucigașii sadici sau pedofilii, iar ea nu e nici una, nici cealalată. Autorul cărții a transformat-o într-un personaj odios. I-a pângărit reputația. El sau ea asta dorește de la Catherine: să se justifice. Dar de ce să se justifice? N-ar trebui să fie silită să explice. Nu în rolul ăsta ar trebui să intre.

Catherine e cea care scoate adevărul cu cleștele de la oameni. Și-a construit o carieră din asta. Se pricepe. E convingătoare, printre cei mai buni din branșă. Ademenește oamenii să-i spună adevărul, îi disecă, taie în fileuri secretele stânjenitoare, pe care aceștia preferă să nu le dezvăluie, pe urmă le afișează în văzul lumii, ca toți ceilalți să le vadă și să tragă învățăminte. Și face toate astea cu farmec, fără să se

trădeze deloc. Și nu are de gând să se expună acum pentru a fi analizată. O să vâneze vânătorul, pe cel care a deformat povestea. Dar cine e? O persoană pe care nu a întâlnit-o niciodată? Da, un om pe care nu-l cunoaște. Citește din nou ultima frază din carte: „Ce păcat că nu și-a dat seama că a nu face nimic se va dovedi o omisiune fatală“.

Vrea să facă ferfeniță cartea asta, dar cele două sute de pagini n-o lasă. Chiar și așa, o va distruge. Nu va sta cu mâinile în sân. Se ridică de pe scaun, iar cămașa de noapte îi flutură în jurul corpului. Intră cu pași mari în bucătărie. Găsește chibriturile lungi, elegante, care până acum au folosit doar la aprinderea lumânărilor cu parfum de smochine, și aprinde unul. Ține flacăra lipită de coperta cărții. Arde greu. Coperta laminată e rezistentă. La început, aceasta emană doar un miros înecăcios. În cele din urmă, paginile încep să ardă: marginile se înnegresc, iar când focul se întețește, paginile dau naștere unei aschii roșii, urmată de flăcărui albastre și galbene. Ține cartea în mână cât de mult poate, înainte ca focul să-i ardă degetele, apoi aruncă mormanul în flăcări în chiuvetă, deschide robinetul și lasă apa să stingă focul pe care ea l-a stârnit.

— Ce faci?

Catherine nu schițează nicio mișcare. Robert se apropie valvârtej și se zgâiește la mormanul înnegrit.

Studiază amândoi obiectul ăsta, care, în ciuda eforturilor ei, încă mai seamănă cu o carte. Robert stă lângă ea și îi cercetează fața, căutând o explicație. Catherine se îndepărtează de el, înfășurându-și mai strâns pe trup halatul.

— Catherine?

Clatină din cap. A fost prinsă în fapt. Poate că asta a vrut. Poate că așa e mai bine. Robert apucă pasta umedă cu două degete și o ridică. Pe copertă se mai distinge un singur cuvânt: „Perfect“.

— Cartea asta e despre mine.

La fel de bine ar fi putut spune: „Mi-am pierdut mințile“. Ar vrea să-și poată lua vorbele înapoi, dar au țâșnit deja. Asta își dorește? Să-i spună? Tocmai acum?

— Iubito.

Cuvântul ăsta e impregnat de angoasă și nedumerire. Robert lasă cartea să cadă înapoi în chiuvetă. Catherine o înșfacă, se repede la coșul de gunoi de parcă foile încă ar arde și o aruncă. Scoate sacul negru de gunoi și îl leagă la gură. Face totul în cea mai mare grabă, ca și cum cineva ar fi apăsat butonul pentru derulare. Duce iute sacul la ușa de la intrare, îl scoate din casă, îl trântește în containerul de afară și trântește deasupra capacul de metal. Mergând mai încet acum, urcă treptele, intră în casă și închide ușa în urma ei.

Îl vede pe Robert cum o privește din bucătărie. Niciunul nu face vreo mișcare. Între ei se întinde holul, un spațiu de șase metri plin de cuvinte nerostite. Catherine se chinuie să-și dea seama pe care să le omită și pe care să le spună. Și, odată alese, încearcă să-și dea seama în ce ordine să o facă. Traversează holul spre Robert. Gura îi e deschisă și își adună cuvintele pe măsură ce pășește.

— A fost trimisă la vechea noastră adresă. Pentru mine. E despre ceva petrecut cu mulți ani în urmă.

Vocea i se pierde.

— Vor să mă pedepsească.

— Să te pedepsească? Cine?

— Autorul cărții.

— De ce să te pedepsească? Are legătură cu vreun documentar de-al tău? Dacă-i așa, trebuie să anunțăm poliția...

— Nu, nu-i asta.

— Atunci, ce e?

Robert pare nerăbdător. E obosit.

— Cine a trimis-o?

— Nu știu.

— Ce te face să crezi că e vorba despre tine?

În întrebarea lui se simte disprețul.

— M-am recunoscut.

— Numele tău apare în carte?

Catherine îl ia de mână, sperând că așa va avea putere să continue.

— Nu, nu-mi pomenește numele, dar sunt descrisă acolo și...

— Ești descrisă? Cum adică? Blondă? De vârstă mijlocie? Catherine, pentru Dumnezeu!

Își retrage mâna dintr-a ei și se așază. Catherine simte că-și înghite cuvintele, simte cum furia crește în ea. E furioasă din cauza ignoranței lui. Îl învinuiește pentru că nu știe. Pentru că n-a fost acolo. Pentru că din cauza lui îi este așa de greu să vorbească. Iar acum momentul a trecut. Nu-i poate povesti, nu așa, iar neputința ei de a vorbi o face să plângă. Se așază și se prăbușește, cu fața în palme.

— Of, Catherine. Catherine. N-ar fi trebuit să lași lucrurile să se înrăutățească atât de mult.

Tonul lui e mai blând și Catherine îi simte mâna pe păr.

— Care-i treaba cu cartea aia? Nick a citit-o, nu? Asta te-a supărat. De ce?

Așteaptă un răspuns, iar ea se silește să-l privească de jos, cu fața udă și roșie.

— M-a speriat... Am văzut în ea ceva ce...

Catherine se forțează să vorbească, încearcă să-i spună o frântură din adevăr.

— Cartea asta m-a făcut să mă urăsc. Îmi pare rău. Îmi pare așa de rău...

Vocea i se pierde. Nu poate să-i povestească, așa că îi spune ceva despre care știe că el va crede.

— Sunt paranoică... E doar în capul meu, nu pot explica...

O clipă de tăcere, apoi el intervine.

— O, Catherine, nu-i nevoie să-mi explici. Mie ar trebui să-mi pară rău. N-am vrut să mă enervez. Pur și simplu îmi fac griji pentru tine, îi spune el, luându-i mâna într-ale lui. Știu că relația ta cu Nick n-a fost ușoară. Ți-e greu. Dar știi că te iubește, nu? Pur și simplu eu și Nick vorbim mai ușor.

Îi cuprinde umerii cu brațul, ca să-și îndulcească vorbele, dar Catherine tot tresare.

— Știu că băiatul poate fi dificil. Nu te învinuiesc. Evident, cartea aia a declanșat ceva... legat de tine. Despre ce e vorba în ea? Despre vinovăție? Despre o mamă și fiul ei?

Așteaptă aprobarea și o găsește în tăcerea femeii.

— N-ai niciun motiv să te simți vinovată, Catherine. Nick are douăzeci și cinci de ani și e timpul să se mute la casa lui. Poate veni la noi oricând, dacă are nevoie. Avem o cameră de rezervă.

Îi cuprinde fața în mâini și o silește să-l privească.

— Catherine, tu ești singura care te pedepsești.

Vocea lui e blândă.

— Trebuie să încetezi. Îmi promiți?

Catherine dă din cap în semn că da.

— Am mai trecut prin asta, Cath. Hai să scăpăm repede acum. Nu-i nevoie să te chinui. Du-te la medicul de familie. Vorbește cu ea. Roag-o să-ți dea ceva ca să dormi.

Îi zâmbește.

— Te cunosc foarte bine. Ai încercat să te-ascunzi, dar îmi dau seama. Și arăți ca naiba.

O sărută. Catherine aprobă din cap încă o dată.

— Îmi pare rău, probabil că ești epuizat, îi spune ea. Trebuie să te trezești devreme mâine dimineață.

— Nu-i nimic. Promite-mi c-o să te duci la doctor.

— Așa o să fac. Promit.

— Doar știi că poți să-mi spui orice. Știi asta.

Nu e o întrebare. O ia de mână și o conduce la etaj.

— Vorbește cu mine, Catherine. Când simți nevoia, vorbește-mi.

Cuvintele lui blânde și grijulii contrastează cu imaginea din mintea ei: chipul ei — pe care Robert îl dezmiardă — zdrobit și de nerecunoscut, pe șinele de metrou.

12

Sfârșitul iernii — primăvara anului 2013

În mâinile persoanei potrivite, un creion bine ascuțit poate fi o armă mortală. În cel mai bun caz, poate scoate un ochi, iar în cel mai rău caz, poate străpunge orbita, ajungând până la creier. Îl ascuțisem perfect pe al meu. Dar o armă mortală e inutilă în lipsa unei ținte.

Îmi cunoșteam ținta; știam de ani de zile cum o cheamă. Tot ce trebuia să fac era să ajung la ea.

Am urmat sfatul unui localnic, persoana care tipărise micile anunțuri pe care le-am împărțit cunoscuților în legătură cu înmormântarea lui Nancy. El mi-a sugerat să elimin intermediarul și să-mi public personal romanul. „Megi direct la cititor“, mi-a spus. Mi-a plăcut ideea, dar „pe internet“? Aici m-a pierdut. Eu nu navigam pe internet. Nici măcar nu aveam un computer. Bătrânețea și singurătatea nu au multe avantaje, dar de data asta am reușit să-

mi exploatez la maximum situația vrednică de milă. Aveam nevoie de ajutor, iar omul acela amabil m-a ajutat. Mi-a sugerat să-mi cumpăr un laptop. Da, îmi plăcea ideea, și omul m-a ajutat să-l cumpăr, călăuzindu-mă prin toată procedura derutantă. Apoi m-a ajutat să mă conectez. N-aș fi reușit fără el. Ce om răbdător și amabil! Mi-a oferit o libertate pe care nici nu știam că n-o posed: m-a trimis într-un univers nesfârșit. Eu, un bătrân, eram liber să cutreier oriunde doream.

Prima dată i-am căutat numele. L-am tastat și au apărut rezultatele căutării. Fotografii, o scurtă biografie, realizările ei, proiectele la care lucrase. Am dat și peste câțiva impostori, dar am recunoscut-o când am văzut-o. Deși nu o întâlnisem niciodată, nu m-am îndoit că era acea Catherine Ravenscroft pe care o căutam. I-am găsit și soțul. Robert. Robert și Catherine. Într-una din poze, își petrecuse un braț pe după umerii ei. Părul îi flutura în vânt, zâmbea. Spre marea mea uimire, când am făcut clic pe fotografie, am putut afla unde anume fusese făcută: coordonatele GPS. Le-am căutat pe o hartă și am găsit locul. Fowey, în Cornwall. Un concediu într-un hotel elegant, așa îmi închipui. Fotografia fusese făcută cu un telefon mobil. Poate că fiul ei o făcuse. Băiatul ei crescuse acum. Nicholas. Nicholas Ravenscroft. Uite-l. Fără studii superioare? S-o fi lăsat

de școală? Nu prea cred. E vânzător? Aveam mai multe pretenții din partea odraslei unui cuplu care se bucură de atâta succes. O, zile fericite! Trecuseră atâția ani, și totuși, în câteva clipe, am recuperat tot timpul scurs și am aflat ce făcuse familia ei. Ce viață plină și bogată avusese! Și cât de bine fusese răsplătită pentru asta! Se vedea după dantura ei albă și dreaptă; fără îndoială, un semn de prosperitate, tot astfel cum o piele bronzată însemna în anii 1960. Coafura ei era costisitoare — avea părul coafat cu grijă, iar firele cărunte (cu siguranță că trebuie să fi încărunțit până acum) erau iscusit camuflate printre șuvițele blonde. Era clar că o ducea bine.

Am devenit un călător îndrăzneț. Eram atras și în alte direcții și recunosc că uneori aveam și alte preocupări. Una dintre piste m-a condus la un fost elev de-al meu. Tânărul ăsta se numărase printre elevii mei favoriți; doar că acum nu mai era chiar așa de tânăr, se apropia de vârsta mijlocie. De-a lungul anilor mă gândisem la el, întrebându-mă ce făcea, și acum am avut ocazia să primesc un răspuns. Cu degete sprintene, mi-am croit drum prin cariera și viața lui socială. Necăsătorit, fără copii. De la distanța asta nu era primejdios să-l urmăresc. Nimeni nu avea să afle.

Înapoi la oile noastre: aveam nevoie de o

adresă. Centrul țintei mele. Știam unde lucrează, dar eu voiam adresa ei de acasă, iar informația asta era mai anevoios de aflat. În cele din urmă, soțul ei a dat-o de gol. Am citit despre el în secțiunea de business a unui ziar. Bla, bla, bla, apoi: *Robert Ravenscroft locuiește în nord-vestul Londrei împreună cu fiul și soția lui, Catherine, o producătoare de documentare de succes*. Nu o adresă completă, dar era un indiciu. Într-un final, degetele mele înfrigurate au căutat-o și au găsit-o în cartea de telefoane. Domnul R. Ravenscroft. Am notat numărul de telefon, ca să-l am pe viitor.

Când prietenul meu, tipograful, mi-a trimis primele exemplare din roman, am fost ca un copil în ziua de Crăciun. De fapt, Crăciunul venise și trecuse. Dar pentru mine fusese singuratic. Mi-am cumpărat o masă de o persoană, gata pregătită: curcan, cartofi la cuptor, varză de Bruxelles, sos de carne și sos de merișoare. Mirosul era mai bun decât gustul. Când am scos învelitoarea, în aer a plutit o aromă festivă de mirodenii. Am fost nevoit să aștept până la sfârșitul lunii ianuarie ca să-mi sărbătoresc Crăciunul personal, dar când am desfăcut cutia și am scos de acolo primul exemplar, am știut că așteptarea meritase. Pentru copertă folosisem una dintre vederile trimise de Jonathan: cer albastru, soare arzător. Da, era foarte potrivit: un soare alb și

fierbinte, pe care îl vedeai chiar și când închideai ochii. Prietenul meu a vrut să-mi arate cum să mă ocup de comenzile primite *online*, dar nu aveam timp pentru asta. Eram nerăbdător să acționez în continuare. L-am asigurat că stăpânesc universul internetului. Nu aveam deloc intenția de a aștepta să primesc comenzi *online*.

Când am băgat acel prim exemplar într-un plic căptușit, pe care am scris adresa ei, mâinile mi-au tremurat, anticipându-i reacția. Am avut foarte multă grijă, m-am asigurat că nu greșesc nicio literă și nicio cifră a codului poștal, iar în cele din urmă m-am hotărât să-i duc cartea personal. Proaspăt ieșită din tipar, un cadou pentru o persoană foarte specială. Doream să fie o supriză, așa că am dus cartea când se crăpa de ziuă, ca să mă asigur că nu voi fi văzut. Am simțit mulțumire când cartea a aterizat cu un plesnet pe covorașul de la intrare: o grenadă care aștepta să-i fie scos cuiul. Voiam ca ea să simtă din plin unda de șoc, când nu se aștepta. Poate când stătea tolănită pe canapea, cu un pahar de vin în mână. N-am strecurat niciun bilet în carte. Nu voiam să atrag atenția asupra mea. Eu îmi doream recunoașterea. Nu era vorba despre mine. Voiam să fie recunoscută femeia din carte. Voiam să-și dea seama că femeia din carte o reprezintă așa cum e ea cu adevărat, nu cea care pretinde că e. Cea

adevărată. Voiam ca adevărul să o lovească în față.

Presupun că romanul meu era asemenea unui *terrier*. Aidoma unui câine, cartea mea avea să-i adulmece ascunzătoarea și s-o scoată la lumină. Colții lui ascuțiți aveau s-o dea de gol, eliminând eurile false pe care și le construise. Cât de iscusit se ascunsese în spatele căsniciei sale lungi și reușite, în cariera ei înfloritoare! Și în tot acest timp, fusese și mamă, să nu uităm asta! Ce deghizare utilă! Fii sinceră, ce dracu'! Asumă-ți identitatea. Să vedem cum o să mai trăiești cu tine însăți după aceea.

Când am ajuns acasă, eram obosit, așa că m-am dus să trag un pui de somn. M-am trezit pe la prânz și mi-am făcut un sandviș cu brânză. N-a fost prea reușit; brânza era uscată, iar pâinea, veche. În cămară mai aveam un raft plin cu tot felul de conserve făcute de Nancy. Nu mă atinsesem de ele de la moartea ei, dar în ziua aceea am luat un borcan cu amestec de ceapă picantă, am răzuit stratul de mucegai de deasupra și am întins amestecul deasupra brânzei. Am luat prima înghițitură de sendviș și am simțit ceva în gât. M-am oprit din mestecat și mi-am folosit limba pentru a extrage corpul străin. Însă nu era străin. Era un fir de păr de-al lui Nancy, lung și alb. Aș fi putut alege orice alt borcan, dar, dintr-un motiv anume, m-am îndreptat tocmai spre cel care conținea un semn de la soția

mea. L-am lins și l-am pus pe marginea farfuriei. Eram sigur că era un semn. Așa era Nancy, niciodată nu lăsa o faptă bună să treacă neobservată. Firul acela era dovada că aveam binecuvântarea ei și m-a făcut să mă gândesc ce altceva puteam face ca să-i fiu pe plac. Mi-am spus că trebuie să fiu curajos.

Era o zi însorită, friguroasă. Soarele bătea din plin, sfidător. Savuram căldura lui pe chip în timp ce stăteam pe platforma autobuzului. Cu toate că până la Oxford Circus aveam puțin de mers, mi-a luat mai mult decât ar fi trebuit să-mi croiesc drum printre pietonii zgribuliți și să ajung la raionul de produse electrice al magazinului John Lewis, dar masa de prânz îmi reîmprospătase energia. Voiam să cumpăr un aspirator. Dar ce fel de aspirator? Am căutat ajutor din priviri, și atunci l-am văzut. Bărbatul pe care îl căutam. La început, tânărul vânzător, în pantofi ușori, cu numele afișat pe un ecuson, la vedere, chiar mi-a fost de ajutor. Părea că înțelege perfect de ce anume aveam nevoie. Un aparat ușor, pe care un bătrân să-l poată căra cu ușurință pe scări. S-a arătat compătimitor când i-am spus că soția mea, din păcate decedată, se ocupa de majoritatea treburilor casei. Mi-a sugerat să achiziționez un aspirator marca Dyson, pe care l-aș fi putut trage după mine. Modelul era prevăzut cu un mâner, ca să fie mai ușor de transportat pe scări.

Accesorii și putere mare de aspirare, un produs de neegalat pe piață. Ei, dar eu preferam un aspirator vertical. Eram de părere că m-aș fi simțit mult mai în largul meu folosind unul asemănător cu vechiul nostru aspirator. Fără să vreau, am simțit mirosul de tutun pe care îl emana. Cu siguranță, tocmai se întorsese de afară, unde fumase pe ascuns. Aspiratorul vertical s-a dovedit a fi chiar mai greu decât Dyson-ul. Nu eram convins că puteam să mă descurc cu el. Poate un model non-electric ar fi fost mai nimerit? Un Bissle. Nu așa se numește? Un dispozitiv cu role care adună praful pe măsură ce se mișcă pe covor. Ce părere avea de asta? Și-a aplecat capul într-o parte și s-a uitat la mine de parcă i-aș fi cerut să conjuge verbe latinești. Apoi mi-a pus și el întrebări: Aveam covoare groase? Mochete sau covoare normale? Podea descoperită, poate? Se străduia și s-a tot învârtit în jurul cozii până când nu și-a mai putut ascunde nerăbdarea. Îi ocupam prea mult timp? Oare îi ciunteam pauza de ceai? Vedeam cum mușchii maxilarului i se încordează. Scrâșnea din dinți, îi arunca priviri unui coleg și dădea ochii peste cap. Sunt sigur că, dacă l-ar fi văzut, șeful lui l-ar fi luat la trei păzește. L-am întrebat ce ar cumpăra, dacă ar fi în locul meu. Dyson-ul, mi-a răspuns. „Dumneavoastră sunteți specialistul“, i-am spus, iar el a luat cutia de pe raft și m-a asigurat că

aspiratorul „nu mă va dezamăgi“. Merita banii. Era printre cele mai bine vândute modele. L-a dus până la birou, iar în momentul acela m-am răzgândit. Cum să-i spun? Costa cam mult pentru un pensionar. I-am zis că nu-l puteam cumpăra. Am adăugat: „Sper că nu v-am irosit timpul“.

Dorisem să-i dau o șansă. Sigur că avea să încerce să mă convingă că trebuie să cumpăr un obiect de care nu aveam nevoie. Dar s-a dovedit că băiatul nu e bun de nimic. Mă îndoiesc că va fi luat în considerare pentru promovare. Câteva zile mai târziu, m-am întors la magazin, aducându-i un cadou în semn de mulțumire, pe care i l-am lăsat fetei de la recepție. Am rugat-o să-i transmită că era un cadou din partea unui client mulțumit.

După ce am dus la destinație primele două exemplare din carte, a trebuit să aștept. Îmi verificam deseori laptopul, în căutarea unei recenzii, a unui mesaj, orice. Nu am fost surprins de lipsa unui răspuns din partea lui, dar de la ea mă așteptasem la o reacție. Ce curvă fără inimă! Intenționasem să rămân la adăpostul anonimatului cât mai mult timp și să o momesc din ascunzătoare, dar acum simțeam nevoia să mă duc din nou la casa ei, să văd ce naiba se întâmplă.

Ce casă drăguță! Zugrăvită recent, cu grădina din față foarte îngrijită. Acesta era, într-adevăr, un

cămin. Însă un cămin unde nu eram binevenit. Stăteam acolo de o oră. Era o zi foarte rece de primăvară. În sfârșit, a oprit o mașină. Portierele din spate s-au deschis brusc și o liotă de copii au dat buzna afară. Erau trei, de diferite staturi. Ceva nu era în regulă. O femeie venea în urma lor. Dar nu femeia potrivită. Poate că și mașina era alta. Simplul fapt că era parcată în fața casei nu însemna că îi aparținea. Altă mamă decât cea pe care o căutam eu s-a apropiat de casă, a descuiat ușa și a intrat. Am traversat strada. Îmi lăsasem grenada acolo, dar nimerise în mâinile altcuiva.

Am făcut un pas pe alee și am văzut un chip scrutându-mă de la una dintre ferestrele de la parter. A apărut încă unul. Apoi s-a strecurat și un al treilea. Le-am zâmbit, iar cei trei și-au părăsit iute postul de observație, lăsând perdeaua să cadă la loc. Zâmbind în continuare, am străbătut aleea și am sunat la ușă. Dinăuntru străbăteau vocile lor subțiri; presupun că erau animați de ideea unui străin aflat la ușa lor. Cei trei purceluși.

Mama lor a deschis. Era ora ceaiului, și totuși, lanțul era pus. Nu era miezul nopții, ce Dumnezeu! Era ora ceaiului. Ziua în amiaza mare. Și îi zâmbeam. Dacă aș fi vrut să-i fac rău, n-aș fi zâmbit.

— Bună ziua. Îmi pare rău dacă vă deranjez...

Am făcut o pauză, ca să-mi subliniez spusele.

Să-i arăt că-mi părea rău.

— Încerc să iau legătura cu o veche prietenă, Catherine Ravenscroft. Am impresia că locuia aici.

Am clipit. Am zâmbit și mai convingător.

— Cu câteva săptămâni în urmă i-am strecurat un cadou de ziua ei, pe sub ușă, dar n-am primit niciun semn de la ea... Nu-i stă în fire.

— S-au mutat, mi-a explicat femeia, fără să zâmbească.

— Aaa, deci asta-i explicația. A trecut ceva timp de când n-am mai văzut-o. Mă întreb...

Am făcut o altă pauză. Nu voiam să par insistent.

— Aveți noua ei adresă?

Clipesc. Sunt un bătrânel fragil. Și aici, afară, e frig. Fii bună cu mine.

— Nu, mi-a răspuns și a dat să închidă ușa.

Ce tupeu! Iute ca fulgerul, am pus un picior în prag.

— Vă rog. Nu vreau să fiu supărător, dar e important să iau legătura cu ea.

Cei trei se înghesuiau în spatele mamei lor.

— Ia-ți piciorul din casa mea.

Vorbea serios. Era rece ca gheața. Bineînțeles că mi-am retras piciorul. Și mi-am cerut scuze. Iar ea mi-a trântit ușa în față. Nu avusesem de gând să o sperii, era chiar ultimul lucru pe care îl doream.

Sincer vorbind, a fost contraproductiv. Dar nu puteam lăsa lucrurile astfel. Trebuia să aflu dacă trimisese pachetul meu la persoana potrivită. Așa că am îngenuncheat pe prag și mi-am strecurat degetele prin fanta de corespondență.

— Vă rog, măcar spuneți-mi dacă i-ați trimis cadoul de la mine.

Apoi am avut o sclipire de geniu.

— Sunt nașul ei de botez. N-aș vrea să creadă că am uitat de ziua ei.

— Mamiiiii, a strigat implorator un purceluș.

Dintotdeauna mi-au plăcut porcii. Niște ființe inteligente și credincioase. Mami nu se purta prea frumos cu bătrânul ăsta.

— Da, l-am trimis mai departe. Acum, pleacă! Ne-au spus să nu dăm nimănui adresa. Pleacă sau chem poliția.

M-am ridicat în picioare. Genunchii mei dureroși au trosnit. Încă mai aveam o speranță.

— Vă mulțumesc foarte mult, am murmurat eu, trecând pe lângă cutia de scrisori.

Nimerisem casa greșită, iar mica mea torpilă apucase pe un drum ceva mai întortocheat, dar se pare că, până la urmă, ajunsese la țintă.

Continuam să caut recenzii, dar fără niciun rezultat. O urmăream cu ajutorul laptopului. Devenisem dependent, aveam nevoie de o „doză“ o

dată la câteva ore. Din când în când, eram răsplătit cu câte un element nou. Un filmuleț cu sonor. Ce bine! Era cu soțul ei. Un bărbat foarte degajat. Erau puși la patru ace, se aflau la un eveniment. Ce fată deșteaptă. Primise un premiu: *Documentarul curajos al lui Catherine Ravenscroft demască sistemul de pregătire al tinerelor fete…* O, ce ironie delicioasă! Abia așteptam să-i aud vocea. Am închis ochii și m-am lăsat învăluit de sunet: „*Vreau să le mulțumesc curajoșilor copii care au vorbit despre încercările lor, care au avut încredere în mine. Fără curajul lor, fără dorința de a spune adevărul despre ce li s-a întâmplat…*“. Doamne, ce convingător! Da, copiii ăia chiar erau curajoși. I-ar fi sacrificat fără șovăială, pentru propria ei glorie. De fapt, oamenii ăia care îi dăduseră premiul habar n-aveau cum e ea în realitate. Voiam s-o reduc la tăcere. Nu suportam să-i aud vocea. O s-o fac să dispară. O cruce într-o căsuță roșie. Clic. *Exit*. Acum o vezi, acum dispare. Simplu.

13

Primăvara anului 2013

E îngropată adânc în subteran și cel puțin 40 de metri o despart de lumina de afară. Catherine nu e singură: ca ea mai sunt sute de alți oameni. Dar oare așa să fie? El sau ea e aici? Își strânge poșeta în dreptul stomacului și privește pe furiș înapoi, la dreapta, la stânga. Alte priviri o întâlnesc pe a ei, apoi se mută în altă parte.

> *...a simțit o atingere ușoară pe spate și s-a răsucit. O mare de chipuri a întâmpinat-o, dar niciunul nu o interesa. S-a uitat la tabelul electronic și a citit că metroul avea să sosească în trei minute. Dar nu știa că indicatorul anunța și câte minute îi rămâneau de trăit...*

Începe să intre în panică. Să vină aici a fost o greșeală. Cineva o calcă pe picior. Oare încearcă să-i

pună piedică? Își retrage piciorul și se uită dușmănos la posesorul pantofului sport, care îndrugă câteva cuvinte de scuze și se holbează în față. E atent, vrea să ajungă la vagon înaintea ei, nu s-o împingă sub roțile acestuia. Catherine simte o respirație pe gât, un miros de aftershave răzbate din stânga. Își ține respirația, nu poate să tragă în piept mirosul ăsta grețos. Se uită pe furiș. Un bărbat mai înalt decât ea se holbează libidinos de sus. Rahat! Ar fi trebuit să ia autobuzul. La dracu', când a ieșit din casă, era hotărâtă să nu-i îngăduie romanului s-o obsedeze. În plus, dacă mergea cu autobuzul, trebuia să schimbe mașinile de trei ori, și așa dura prea mult să ajungă la serviciu. Ar fi prea dificil. Ea e Catherine cea curajoasă, nu o lașă smiorcăită. Încearcă să fie Catherine a lui Robert. De când a dat foc cărții, în miez de noapte, Robert a început să creadă iar în ea. S-a purtat atât de atent cu ea, Catherine s-a ținut de cuvânt, a mers la medic și Robert a văzut flaconul cu pastile galbene de pe noptiera ei. Pastilele o ajută să doarmă puțin, iar pe el îl ajută să creadă că soția sa redevine ea însăși.

Lumea o împinge, dar nu-i poate lăsa s-o împingă prea aproape de vagonul care sosește în stație. De fiecare dată când câte un metrou a tras la peron, s-a mișcat puțintel mai aproape, pregătită să urce în următorul, dar nu s-a apropiat prea mult. A

căpătat respect față de dunga galbenă de demarcație. Corpul îi tresare de teama că un psihopat o va alege la întâmplare și o va împinge pe șine. Li s-a întâmplat și altora. Doar că în cazul ei, n-ar fi la întâmplare. Catherine crede că i se poate întâmpla. Nebunul o va alege. Ar părea un accident, iar Catherine știe cât de ușor se produc accidentele.

Își pironește privirea pe șine și vede bucăți din corpul ei împrăștiate acolo. Vagoanele metroului sosesc la peron, Catherine se ține bine pe picioare și se strecoară mai în față. E rândul ei. A reușit. Ușile se închid. Nu are unde să se așeze, dar pentru prima dată e recunoscătoare că toate acele corpuri înghesuite unele în altele o ajută să stea în picioare. După opt stații, va ajunge.

La a opta stație coboară și urcă în stradă. Merge fără să se uite înapoi. Să ajungă la serviciu, la biroul în spatele căruia are nevoie să se așeze. Cu cât se apropie mai mult, cu atât mai în siguranță se simte. Aproape uită că doar cu câteva minute în urmă bănuia că străinii o pândesc, pregătiți s-o împingă. Nu și acum. Acum e în siguranță. Își scanează legitimația, trece de agenții de securitate și li se alătură celor câțiva care deja așteaptă sosirea liftului. Aici, toată lumea o cunoaște. Și ea îi cunoaște pe ei.

— Hei, cum a mers mutarea?

Catherine îi zâmbește lui Kim — încântătoarea Kim, tânăra, energica și încântătoarea Kim. Își trântește cu un bufnet poșeta pe birou, scoate din ea bucata informă și urâtă de metal — premiul câștigat — și o ține în mână, cu o expresie autoironică de triumf, apoi o lasă pe raftul din spatele ei. Și aici, la fel ca acasă, spațiul este deschis.

— A mers bine, spune ea și se așază pe scaunul ei.

Acesta e un loc în care deține controlul, unde poate rezolva lucruri — le poate porni, ba chiar și opri, dacă asta vrea.

— Așa-i că e oribil? întreabă Catherine, privindu-și trofeul.

— Dar e un obiect contondent util. Când Simon ajunge la birou, o să ne fie de folos, comentează Kim.

— Da. Și e așa de ușor să-l ștergi de sânge cu unul din șervețelele astea.

Catherine scoate la repezeală un șervețel pentru șters monitorul și îndepărtează praful de pe computerul ei, uimită cât de ușor se lăsase atrasă în gluma sinistră a lui Kim.

— Vrei cafea? întreabă Kim.

— Chiar te rog, îi zâmbește Catherine.

Încep să sosească și alții: producători, cercetători, persoane din departamentul de

producție. Răsună saluturi, felicitări, sunt plini de bunăvoință față de ea, iar ea, față de ei. Până și Simon, care dă buzna dându-și ifose, e tolerabil. Simon e de aceeași vârstă cu ei — un alt regizor de filme documentare —, transferat de la departamentul de știri, așa că se consideră un profesionist de categorie grea. Dar în dimineața asta lui Catherine nu-i pasă. E din pricina contrastului dintre starea ei de mai înainte și starea ei de acum. Se simte aproape normal.

— Apropo, bună treabă.

Simon îi face cu ochiul și aruncă o privire trofeului.

Ea îl ignoră și deschide un carnet nou.

— Deci, ce urmează? o întreabă.

Of, enervant mai e tipul ăsta guraliv!

— Cineva vrea să facă un film inspirat din documentarul meu, minte Catherine și îi face plăcere să-l vadă cum se chinuie să-și păstreze zâmbetul pe buze.

— Grozav, face el.

— Nu-i așa? îi întoarce ea vorba și îl privește drept în ochi.

— Păi, dacă vrei să vorbești despre asta, dă-mi de știre. Am ceva experiență cu niște tipi din industria filmului, îi rânjește Simon.

— Am înțeles, Simon.

Catherine îi face cu ochiul, apoi se întoarce cu spatele și ia un stilou, bate cu el darabana pe carnet. Trebuie să facă o listă.

Întotdeauna, o listă e un bun început.

Cartea: Străinul desăvârșit.
Autorul: prietenul… ruda… martor la…?

Catherine lovește ușor lista cu stiloul și își amintește când a cunoscut-o pe Nancy Brigstocke. Se întâmplase în 1998. Se întâlniseră o singură dată, doar ele două. Nancy o căutase pe Catherine. Își amintește cum se simțise cuprinsă de vinovăție când primise scrisoarea, știind că cealaltă aștepta să-i propună o întâlnire. I-ar fi fost ușor s-o caute pe Nancy, dar nici lui Nancy nu i-ar fi fost greu s-o găsească pe Catherine. Cine ar fi putut refuza să-i dea datele de contact ale lui Catherine? Nancy scrisese cu cerneală albăstruie, aproape neagră. Încă mai vede în fața ochilor ortografia piezișă, bucla majusculei la începutul fiecărei propoziții. Scrisoarea avusese efect asupra ei. Catherine s-a simțit obligată s-o întâlnească.

Era într-o după-amiază de vineri, în luna octombrie. Cerul era alb, iar atmosfera — înăbușitoare. Înăbușitoare, în octombrie? Imposibil. Și totuși, Catherine așa simțise. Era sufocant. Își amintește că și-a scos căciula și a îndesat-o în

buzunar. O pusese pe cap plecând de la serviciu, crezând că va fi frig. În schimb, îi era foarte cald. Căldura i se acumulase lent în cap până când își simțise creierul fierbând încet, transformându-i gândurile într-o pastă umedă. Își scosese căciula și își descheiase haina. Nancy Brigstocke nu făcuse la fel. Vederea femeii o șocase pe Catherine. Era micuță. Purta mănuși, dar nu avea pălărie. Catherine își amintește că privise în jos și îi zărise scalpul roz printre șuvițele cărunte și rare. Intuise că avea aproximativ aceeași vârstă ca mama ei, dar arăta mai în vârstă. Avea cancer. Îi scrisese asta în scrisoare. Arăta ca o femeie care pierde bătălia cu boala. Îi mai scrisese că își pierduse recent soțul, iar ăsta fusese încă un motiv pentru care Catherine acceptase întâlnirea. Dar dacă Nancy Brigstocke nu murise? Oare mai era în viață? Tot bolnavă de cancer? Adaugă pe listă numele femeii.

Întâlnirea fusese încordată. Catherine avea foarte multe de spus, dar nu fusese în stare să articuleze vreun cuvânt, așa că o lăsase pe Nancy să vorbească. Simțise din vocea ei că Nancy tânjea să audă cât mai multe și probabil că încerca s-o facă să vorbească. Dar nu se întâmplase așa. Nu putuse vorbi. Îi spusese lui Nancy: — Nimic din ce v-aș spune nu v-ar ajuta.

Apoi Nancy își exprimase dorința de a-l vedea

pe Nicholas, dar Catherine refuzase. Se străduise să-și îmblânzească refuzul, spunând că nu putea îngădui așa ceva, că băiatul era prea mic. Catherine luase mâna femeii slăbuțe într-a ei și fusese convinsă că simțise moartea în ea. O și văzuse în ochii femeii, când aceasta o privise, de jos în sus. Catherine întorsese capul, incapabilă să-i înfrunte privirea. Își luase rămas-bun și plecase. Mersese neîntrerupt, fără să se întoarcă. Nu voia ca Nancy s-o vadă plângând. Nu voia ca femeia să-i interpreteze greșit lacrimile. Plângea pentru toate lucrurile pe care nu le rostise și pentru acea femeie micuță, pierdută în haina ei elegantă din tweed. Mănușile ei de piele. Părul rar, pieptănat. Pantofii ei comozi. Te durea sufletul văzând cât de mult își dăduse silința să aibă o înfățișare îngrijită. Se străduise să pară mai puternică decât era în realitate. Dar poate că îi subestimase forțele, poate că femeia învinsese moartea și acum se abătea asupra lui Catherine. Poate că nu văzuse moartea în privirea ei, ci altceva, la fel de rece. Oare Nancy Brigstocke era în stare să producă otrava din carte?

— Ai nevoie să te ajut cu ceva? o întreabă Kim, uitându-se peste umărul ei.

Catherine închide carnetul.

— Nu prea. Am notat câteva idei. Dar ai putea alcătui o listă cu posibile subiecte, și pe urmă le

verificăm mâine dimineață?

Kim e de acord. Kim ar face orice pentru ea. Catherine e șansa ei la promovare. Catherine e singura care îi dă ocazia de a fi altceva decât un asistent eficient.

— De fapt, chiar mi-au venit câteva idei cât timp ai lipsit de la birou. Le pun pe hârtie și vedem ce părere ai.

— Grozav!

Catherine zâmbește. De asta îi place Kim. E motivată, energică. Catherine nu trebuie să-i zică ceva de două ori. Se întreabă ce ar crede Kim dacă ar citi *Străinul desăvârșit*.

Catherine pleacă devreme de la serviciu. Știe că a păstrat biletul de la Nancy. În camera ei încă sunt câteva cutii cu obiecte, cu care nu știe ce să facă. Își amintește că a pus biletul într-un dosar cu diverse fotografii și scrisori de la mama ei și de la vechi prieteni. Când au împachetat totul în vederea mutării, se gândise să arunce biletul, dar s-a răzgândit. Mâna ei atinge cartonul roz, decolorat al dosarului și îl scoate din cutie. Răsfoiește hârtiile dinăuntru și, da, uite că l-a găsit. O coală bleu și cerneală negru-albăstruie. În colțul din dreapta sus e notată o adresă. Fără număr de telefon, doar adresa poștală. Sunt slabe șanse ca Nancy să fie în viață și să locuiască la aceeași adresă, dar merită să încerce.

Inima i-o ia razna, se simte invadată de adrenalină: e reacția bună, cea de luptă, nu cea de fugă. Lui Catherine îi place să rezolve lucrurile față în față. Încă nu știe ce chip va înfrunta, dar cineva trebuie să plătească pentru chinurile prin care trece. Se uită la ceas: e ora patru. Are timp să ajungă la adresa lui Nancy și apoi să se întoarcă acasă înainte de sosirea lui Robert.

Catherine urcă ultimele etaje și încearcă să-și închipuie cum poate să se descurce cu ele o femeie pe moarte, bolnavă de cancer. Iar dacă Nancy Brigstocke trăiește, cum reușește să le urce? Știe că nici măcar mama ei n-ar putea. Apasă întrerupătorul de la ultimul etaj. Nu funcționează. Mai încearcă o dată. Nimic. Cineva a uitat să schimbe becul. Și acel cineva nu s-a sinchisit să ude planta din ghiveciul de lângă ușă. Planta e moartă, s-a uscat și e sfărâmicioasă. O rază slabă de lumină se strecoară printr-o ferestruică murdară, tăiată în acoperiș, îndeajuns încât să distingă cele două numere de pe cele două uși. A ajuns la ultima adresă cunoscută a lui Nancy Brigstocke și apasă soneria. Nu se aude niciun sunet. Bate de două ori și așteaptă, săltându-și poșeta pe umăr. Nimic. Nu e nimeni acasă. Se ghemuiește și trage cu ochiul prin fanta de corespondență. Vede un covor verde, picioarele mobilierului închis la culoare, dar nicio mișcare.

Se așază pe treapta cea mai de sus, își deschide poșeta, scotocește după carnețel și după un pix. Trebuie să-și formuleze biletul cu grijă. „Dragă doamnă Brigstocke…“ începe ea. Nu trebuie să fie nici agresivă, nici defensivă. Să nu pară supărată. Are impresia că reușește să fie convingătoare și corectă. Rupe hârtia din carnețel, o împăturește în două și o strecoară prin fanta pentru corespondență. E o nebunie. Șansele ca Nancy Brigstocke să mai fie în viață și să găsească biletul de la Catherine sunt mai puțin decât infime. Pentru o clipă, își sprijină capul de ușă și devine conștientă de prezența unei persoane în spatele ei. Îi aude respirația îngreunată din cauza efortului depus pentru a urca scările. Catherine se răsucește în loc. O femeie se uită la ea. Are părul alb, lung, în mâini îi atârnă sacoșe de cumpărături, iar respirația îi e sacadată.

— Doamna Brigstocke? întreabă Catherine.

Oare femeia asta să fie Nancy — după ani de boală, de nepăsare, cu părul nespălat, prea lung, cu șosetele groase care se ițesc din sandalele ponosite? Dar femeia asta e prea înaltă… Și totuși… Catherine face un pas înainte, o privește cu luare-aminte, căutând, dar fără să recunoască trăsăturile lui Nancy. Femeia trece pe lângă ea și își târșâie picioarele spre celălalt apartament. Așază sacoșele pe podea și bagă o cheie în broască.

— O caut pe Nancy Brigstocke. Știți dacă mai locuiește aici?

Femeia mormăie:

— Nu mai locuiește aici de ani de zile.

— Știți dacă... unde ar putea locui?

Catherine se aude bâlbâindu-se.

— Am pierdut legătura. N-am mai văzut-o de ceva timp... Ultima dată când ne-am întâlnit, era bolnavă...

Acum femeia e în apartamentul ei, ține ușa întredeschisă în vreme ce o măsoară pe Catherine din tălpi până-n creștet, cu o privire nepoliticoasă, care îi zgârie pielea. O privire plină de bănuială.

— Sunt o prietenă de familie... Am pierdut legătura..., se străduiește Catherine să spună, iar ochii femeii o sfredelesc, simt minciuna, o judecă în tăcere.

„Halal prietenă!“

— Sunteți de la Serviciile Sociale? întreabă femeia.

— Nu, nu-i vorba de asta... I-am pierdut adresa și... pe urmă am găsit-o... Voiam să vorbesc cu...

— Are cineva pretenții la pensia ei?

— Nu lucrez la Serviciile Sociale, serios... Pur și simplu voiam s-o revăd.

— Păi, ați venit prea târziu. Când au luat-o de aici, era pe moarte... Iar asta s-a întâmplat cu ani în

urmă. Biata de ea! Era conectată la tot felul de drăcovenii. Sunt convinsă că a murit de mult.

— Îmi pare rău, mormăie Catherine, răsucindu-se să plece.

Ar fi trebuit să-și dea seama. Sigur că Nancy e moartă. Se îndreaptă spre scări.

— Dar s-ar putea să ajungă la el. Mă refer la ce i-ați strecurat prin fantă.

Sângele pulsează în urechile lui Catherine.

— Cine? Cine ar putea primi?

Femeia o cântărește, stă în cumpănă dacă să-i răspundă sau nu.

— Cine ar putea primi? repetă Catherine, iar în voce i se insinuează o urmă de panică.

La auzul întrebării, femeia se încruntă. Un prieten adevărat nu întreabă așa ceva. Dă să închidă ușa, iar Catherine se repede înainte cu mâna întinsă, disperată, vrând s-o oprească.

— Vă rog...

O pisică miaună în apartament, flămândă și luptându-se cu Catherine pentru atenția femeii.

Catherine încearcă încă o dată:

— Vă rog...

— Domnul Brigstocke. Mai vine pe aici din când în când.

— Domnul Brigstocke?

— Soțul ei.

— Dar soțul ei e mort.

— Parcă spuneați că sunteți o prietenă de familie?

Ochii femeii se îngustează. Înțelege că, de fapt, Catherine e o mincinoasă.

— Sunt o prietenă de-a ei. O cunoșteam pe Nancy Brigstocke. Mi-a spus că soțul ei a murit.

— Poate nu avea încredere în dumneavoastră.

Cuvintele astea o buimăcesc; poate că așa e.

— Eram prietene, încearcă ea din nou.

Nu erau prietene. Nu fuseseră prietene niciodată. Abia dacă se cunoșteau, iar minciuna ei rămâne suspendată în aer.

— Am pierdut legătura... Încerc să înțeleg ce s-a întâmplat...

Acum ochii lui Catherine sunt plini de lacrimi, ceea ce o mai îmblânzește pe cealaltă.

— Nu l-am mai văzut de ceva vreme, dar trece pe aici uneori. A fost o treabă tristă când ea a murit. Apartamentul începuse să duhnească, dar ea refuza să deschidă ușa. Cineva de la Asociația Locatarilor a trebuit să-i telefoneze soțului și să-l cheme aici. Știți, el avea o cheie. Probabil că apartamentul arăta jalnic. Pe urmă a venit ambulanța și a luat-o de aici. Atunci am văzut-o ultima dată.

— Nu locuiau împreună aici?

— Nu. E apartamentul fiului lor. Ea s-a mutat

aici în timp ce băiatul era plecat într-o călătorie. Mereu pleca pe undeva. Asta mi-a spus ea. Soțul ei n-a locuit aici niciodată, dar a avut grijă de ea când era pe moarte. Când au luat-o de aici, a ținut-o mereu de mână. I-a spus că a venit s-o ducă acasă, unde s-o poată îngriji. L-am auzit. Stăteam chiar aici, în caz că ar fi avut nevoie de ceva. Îmi place să cred că la sfârșit au fost împreună.

— Aveți numărul lui de telefon? Sau adresa?

Femeia scoase o exclamație, exasperată. Prea multe întrebări. Clatină din cap și închide ușa. Catherine a rămas de cealaltă parte a ușii. Bate, dorind cu disperare să afle mai multe.

— Dar care e prenumele lui? Îmi puteți spune măcar atât?

Așteaptă. Bate iar.

— Vă rog.

Ușa nu se deschide. În cele din urmă, Catherine începe să coboare scările, încleștând o mână alunecoasă pe metalul rece al balustradei. E șocată conștientizând cât de multe n-a știut până acum și se gândește la biletul ei, care zace de cealaltă parte a ușii. E adresat unei femei care a murit, probabil, de mult. Apoi își amintește că și-a scris numărul de telefon chiar în mijlocul paginii. Rahat! Oare cât o să treacă până când el o va suna? Ce-o să spună? Oare ce vrea? Soțul „mort“. Pe urmă se întreabă dacă Nancy

a părăsit de bunăvoie apartamentul. Sau o fi fost prea slăbită ca să se împotrivească? Oare el a forțat-o? A obligat-o să se întoarcă acasă, cu el? Nancy îi spusese că el murise. De ce? Se temea de ce era el în stare să facă?

— Stephen...

Numele rostit răsună în josul scărilor. Catherine ridică privirea către silueta întunecată, aplecată peste balustradă.

— Îl cheamă Stephen.

14

Sfârșitul primăverii anului 2013

Deci ea și Nancy s-au întâlnit. Pe ascuns, fără ca eu să aflu. I-am găsit biletul când m-am întors la apartament, să restitui manuscrisul. A trebuit să-l citesc de mai multe ori, ca să mă asigur că am înțeles corect. Când am priceput, mi s-a tăiat suflarea: parcă primisem o lovitură puternică în stomac, zdrobindu-mi măruntaiele și lăsându-mă fără aer. Era dureros să descopăr că s-au întâlnit, dar nu la fel de dureros precum vestea că Nancy îi spusese că am murit. Frazele mă storceau de vlagă: „…când ne-am întâlnit, tocmai vă pierduserăți soțul“. Fusese „zguduită“ de „demnitatea“ lui Nancy. I se „întipărise în minte“. Nu putea să creadă că „e posibil să fiți autoarea cărții care a apărut în casa mea“. Ba chiar se întreba dacă Nancy era la curent cu existența cărții? Păi, sigur că nu. E moartă, târfă proastă.

Ce neroadă îngâmfată și plină de ifose! Dar trebuie să recunosc: tonul ei e respectuos. Mi-a descris soția drept o femeie „*integră*“, cu „*o mare putere de înțelegere*“. Are dreptate în privința asta. Nancy chiar înțelegea oamenii. A scris că e de părere că ea și Nancy ar trebui să „*ne întâlnim și să vorbim*“ și și-a lăsat, grijulie, numărul de telefon.

E vina mea că am fost luat prin surprindere. Dacă n-aș fi considerat caietele lui Nancy drept mâzgălituri fără noimă și dacă le-aș fi luat odată cu manuscrisul, aș fi aflat mai demult despre întâlnire, pentru că a notat totul în ele. Caietele nu erau pline cu idei pentru un roman, conțineau mai mult de atât. Abia după ce am citit biletul am consultat caietele, și acolo am găsit absolut toate detaliile întâlnirii dintre ele: data, ora, locul, până și cum era vremea în ziua aceea. Și delicioasa descriere a lui CR: „În clipa în care am văzut-o mergând spre mine, am recunoscut-o, iar vederea ei mi-a întors stomacul pe dos. Nu știa că o mai văzusem înainte. Se purta cu răceală, de parcă totul trecea peste ea fără urme, de parcă ar fi fost acoperită cu o peliculă protectoare. Nimic nu părea s-o atingă. Se curățase de toate — nu purta nicio urmă de murdărie…“. Nancy o citise cu adevărat și nu-i plăcuse ce văzuse înăuntrul ei.

Am luat caietele acasă, le-am citit și recitit, găsind în ele multe lucruri care mi-au adus alinare.

Sunt recunoscător că le-a păstrat. La fel ca fotografiile, sunt piese dintr-un puzzle. Am sorbit fiecare cuvânt scris în ele. Am gustat cerneala de pe pagini, le-am luat în pat și am dormit cu ele sub perna mea, visând că vorbele se desprind de pe coli și plutesc în inima mea, astfel încât cele mai intime gânduri ale lui Nancy pătrund în mine. Am mâncat și am înghițit paginile acelea. Acum iubita mea e în mine. Suntem una. Ea mi-a insuflat putere: lumea din afară nu mă poate atinge, dar eu o pot atinge oricând vreau.

E uimitor de cald. Aprilie a fost rece, dar acum, în mai, e arșiță. Deși aerul de afară ar mai răcori atmosfera, nu vreau să deschid ferestrele. Prefer să le țin închise, iar draperiile — trase. M-am izolat, m-am zidit de viu. E miezul zilei. Am făcut o singură concesie căldurii: mi-am scos șosetele. Acum mi-am strecurat picioarele sub birou, ca să nu fiu nevoit să le văd. Nu arată prea bine. În ultimul timp n-am prea avut grijă de igiena mea personală, iar unghiile degetelor de la picioare mi-au crescut foarte mult. S-au încovoiat la vârfuri, nesigure în ce direcție ar trebui s-o apuce. Sunt tari ca osul. Ca să-mi scurtez unghiile de la mâini, le retez cu dinții, le scuip și le las să zacă de jur împrejurul biroului meu, rupte și ascuțite. Dar nu-s artist de circ: nu-mi pot roade unghiile de la picioare. În plus, nu cred că dinții mei

ar face față.

Cineva bate la ușă. Nu aștept vizite. Mă ridic de la birou și privesc pe fereastră. E Geoff, prietenul meu. Las draperia să cadă. Oare să-i dau drumul înăuntru? În casă e o mizerie cruntă. Nu mă grăbesc să ajung la ușă. Dacă pleacă înainte să deschid, asta e.

Când deschid ușa, e tot acolo.

— Mă întrebam ce mai faci, îmi zice.

— Sunt bine.

Ridică o mână, în care ține cartea mea.

— Am citit-o. N-a fost deloc cum mă așteptam.

Ridic o sprânceană, dar el îmi zâmbește, așa că îmi asum riscul. Mă dau la o parte și îl las să intre. Se uită în jur, uimit. Încă n-am făcut ordine după criza mea de nervi, când am găsit fotografiile.

— Mi-au spart casa, îi explic.

— O, Stephen, îmi pare rău.

Ridic din umeri.

— Au întors casa cu susu-n jos, dar n-au găsit lucrurile de valoare.

Dau din cap către laptopul meu, care stă teafăr și nevătămat pe birou. Îl întreb dacă vrea ceai, iar el acceptă și mă urmează în bucătărie. În timp ce merg, văd resturile de unghii de pe linoleum. Oare el le observă? Papucii mei sunt sub masa din bucătărie. Mă opresc și-i încalț.

— Și ce-ai mai făcut în ultima vreme? mă întreabă iar.

E agitat, tonul lui e prea vesel. Răspund abia după ce umplu ceainicul.

— Sunt în regulă, zic și-i arunc o privire peste umăr.

— Cum stă treaba cu cartea? Se vinde bine?

— Încet, dar constant.

Nu mă interesează vânzările, cu toate că el nu știe asta. Aștept ca apa din ibric să fiarbă. Mă întreb dacă știe că am folosit doar două exemplare. Dar sunt sigur că doar eu cunosc secretul ăsta.

— Dacă vrei să vinzi online, trebuie să-ți construiești o identitate. Să-ți faci un blog sau așa ceva... Și nu eram convins că poți s-o faci. Te-aș putea ajuta, dacă...

— Și ce părere ai despre carte? îl întrerup.

Stau cu spatele la el și mă simt neliniștit ca un băiețaș.

— Ai spus că ai citit-o. Cum ți s-a părut?

— Mi-a plăcut mult.

Mă răsucesc spre el, avid să aflu mai multe.

— Să fiu sincer, nu e chiar genul de carte care îmi place de obicei, dar m-a captivat. Cred că ai putea face rost de un editor adevărat, dacă vrei.

— Ești amabil, dar nu cred că micul meu roman ar interesa un profesionist.

Pun în ceainic trei pliculețe de ceai, adaug apa fierbinte, pun un capac și aduc ceainicul la masă.

— Eu cred că ar avea succes… E cel puțin la fel de bună ca multe alte cărți care se publică.

Caut două cești curate în bufet și le șterg grijuliu cu o cârpă, ca să mă asigur că nu sunt murdare. Mă așez în fața lui.

— Lapte și zahăr?

— Lapte, două cuburi de zahăr.

Îmi place Geoff. Nu prea vorbește despre el și nu-mi pune întrebări despre mine. Vorbim despre cărți și muzică, iar înfățișarea lui neglijentă are ceva liniștitor. Nu-și taie perii din nas, așa că aceștia tremură ca niște picioare de păianjen când Geoff suflă în ceai. Nu e spilcuit, ceea ce pentru mine e dovada unei minți sănătoase. În același timp, e respectuos, nu e neîngrijit dinadins. S-a bărbierit, deși îmi dau seama că lama lui nu mai e ascuțită; poartă o cămașă, nu un tricou, dar îi e prea stâmtă la burtă. Nasturii stau căscați în zona stomacului, iar prin deschizătură se îndeasă alți peri și nasturele de sus lipsește. Simt afecțiune pentru el și cred că reciproca e valabilă. Poate că și-a pierdut tatăl ori poate se teme că va ajunge ca mine. Oricare ar fi motivul, s-a purtat amabil cu mine, fără aroganță. Și cartea mea îi place cu adevărat.

— Stephen, știu că vrei să te descurci singur,

dar sper că nu te superi: după ce am citit cartea, am simțit... Ei bine, am simțit că are nevoie de puțin ajutor, așa că am dus câteva exemplare la librăria locală și cei de acolo mi-au zis c-o să le expună. Să vadă dacă se vând. Vor să promoveze autori locali, iar când le-am povestit despre tine s-au arătat foarte interesați.

Eram uluit.

— Într-o librărie? Cea de pe strada principală?

— Da. Am greșit?

Par nemulțumit? Sunt doar uimit.

— Nu, nu. Pur și simplu nu m-aș fi gândit niciodată să fac asta. Mulțumesc.

Mă simt mișcat.

— Nu cred că-ți dai seama cât de bună e cartea.

Ba da, ba da, îmi dau seama.

— Ei, știi tu: nimănui nu-i place să se laude singur.

Prin minte îmi trec tot felul de gânduri. Oare ea o să vină vreodată pe aici și-o să intre în librăria locală? Pentru o clipă, mă las furat de închipuiri: dau autografe în librărie, ea stă la coadă și mă roagă să-i semnez exemplarul. Geoff îmi zâmbește și îmi dau seama că zâmbesc și eu, încântat de această fantezie.

— Anumite lucruri m-au luat prin surprindere,

îmi spune el, ridicând o sprânceană. Chestii destul de explicite.

Zâmbetul meu a dispărut. Se teme că a sărit calul. Îmi ridic bărbia și continui să zâmbesc. Îi simt ușurarea.

— Ce s-a mai agățat de viață, afurisita! îi zic și îl privesc pe deasupra cănii, în timp ce-mi sorb ceaiul.

Aș vrea să-i spun că povestea e adevărată. Aș vrea să-i zic că locul romanului e, de fapt, pe raftul de non-ficțiune. Însă nu vreau să-l sperii, iar deocamdată deznodământul e doar o dorință — o operă de ficțiune încă neconcretizată.

În schimb, îl întreb:

— Ce părere ai despre ea? Crezi că a primit ce-a meritat?

Rumegă întrebarea în minte.

— Păi, nu știu. E o întrebare grea. Era o manipulatoare afurisită, dar presupun că a profitat de ocazie și a scăpat basma curată, nu?

Inima mi se strânge. Îi vine ușor să zică asta. Nu el e cel care suferă consecințele lucrurilor pe care ea le-a făcut sau nu le-a făcut.

— N-ai răspuns la întrebare, izbutesc să strecor. Merita ce i s-a întâmplat?

— Nu mi-a părut rău când a pățit-o. Deci presupun că a meritat-o. Descrierea e grozavă.

Așa mai merge. Aprob din cap, sorb ceaiul și încep să savurez șansa care mi-a aterizat în brațe. Presimt că mă așteaptă o după-amiază plină. Am de gând să caut pe internet librării din apropierea locuinței ei. De ce nu? Aș putea să fac cunoscută cartea, n-am nimic de pierdut. Trebuie să mă ferchezuiesc. Sau poate că Geoff ar fi un ambasador mai prezentabil. Dragul de Geoff, complicele meu neștiutor.

— Crezi că am șanse? Crezi că alte librării vor fi interesate de cartea mea?

— Păi, da, s-ar putea. Hai să vedem cum merge cu librăria Hillside Books și după aia mergem mai departe.

— Vasăzică, dacă totul merge bine, ești dispus să mă ajuți să dau sfoară în țară?

— Cu drag, Stephen. Cu drag.

S-ar putea să am lacrimi în ochi.

— Nu-ți pot spune cât de mult înseamnă sprijinul tău pentru mine. Sunt cam singur, Geoff, și să știu că există cineva care crede în mine… bine…

Vocea mi se frânge.

Îmi zâmbește. Cred că l-am făcut fericit.

15

Sfârșitul primăverii anului 2013

A doua zi după ce s-a întors la serviciu, Catherine a reușit să se concentreze din nou pe ce are de făcut. Sau cel puțin colegilor ei așa li se pare. Imaginea cunoscută: Catherine stând dreaptă pe scaun, tastând, răsucindu-și o șuviță în timp ce citește și ia notițe. Pune lucrurile cap la cap, dezvoltă un subiect. Kim îi dă târcoale, însă Catherine e absorbită de activitatea ei, și Kim știe prea bine că nu trebuie să-și întrerupă șefa când e în starea asta. În schimb, așază pe biroul ei o ceașcă cu cafea și pleacă.

Catherine a găsit confirmarea morții lui Nancy Brigstocke. Cancer. Cu zece ani în urmă. Dar soțul ei, Stephen Brigstocke, trăiește. Nu mai crede că e mort. E un profesor pensionat. De ce naiba nu a verificat treaba asta înainte? De ce nu fusese la fel de riguroasă ca în cazul documentarelor pe care le

produce? Nu-i trecuse prin cap că Nancy ar minți în legătură cu moartea soțului ei. Acum știe. Și mai știe și cum arată el.

A primit un telefon de la femeia care a cumpărat fosta lor casă. Era furioasă. A acuzat-o pe Catherine că i-a ascuns faptul că un bătrân ciudat avea să-și facă apariția la ușa ei. Catherine și-a cerut mii de scuze și i-a spus că, într-adevăr, era vorba de nașul ei de botez, dar nu știa că o să treacă pe acolo așa, pe nepusă masă. O asigurase că nu se întâmpla nimic dubios și că nu avea să mai primească musafiri nepoftiți. Cel puțin, nu în ce o privește, își spune Catherine.

Apelul a zguduit-o. Treaba ia amploare. Se extinde. Asemenea undelor de pe suprafața unui lac. Trebuie să ajungă la el înainte ca omul să facă vreun rău ireparabil. Fiindcă încă nu i-a făcut rău lui Catherine. Doar a tulburat-o puțin. Și și-a demonstrat intențiile rele prin scrisoarea lui amplă, otrăvită, iar trimițând-o fiului ei i-a transmis clar că dorește ca veninul lui să se răspândească și dincolo de ea. Deocamdată sunt în joc reputația, integritatea ei. E o femeie pe care nu puțini oameni o plac, o admiră, o iubesc și în care au încredere. Și tocmai asta amenință el, fiindcă, odată ce totul va fi dat în vileag, odată ce cuvintele vor fi rostite, nu mai există cale de întoarcere. Niciodată nu va mai fi cine

credeau ceilalți că este. El le va distorsiona imaginea despre Catherine. Nicholas a citit cartea, cu toate că nu a recunoscut-o în paginile alea. Nimic nu a rezonat în el. Sigur că nu. Femeia din carte nu e mama pe care el o cunoaște. Iar Nancy e moartă. Așadar, cine poate susține că relatarea asta perversă e adevărată? E produsul unei minți bolnave; mintea unui bătrân înverșunat. Dar e mintea unui ucigaș? Sigur că nu. Nu, Catherine se teme mai degrabă pentru reputația, decât pentru viața ei.

— Kim, ai un minut? Aș vrea să cercetezi ceva.

Kim își trage scaunul mai aproape și îl așază alături de al lui Catherine. În mână are un pix și un carnețel.

— Stephen Brigstocke. Profesor pensionat. Are puțin peste șaptezeci de ani. Locuiește în Londra. Probabil a predat în zona de nord a orașului. Vrei să-i găsești ultimii angajatori? Nu-i contacta. Vreau doar să știu pe unde a fost în ultimii ani. Dacă poți face rost, am nevoie și de adresa de domiciliu și de numărul lui de telefon. Începe cu sindicatele profesorilor.

Catherine o privește în timp ce Kim notează numele lui Stephen Brigstocke, apoi adaugă șovăitor, între paranteze: „pedofil?“. Catherine n-o corectează. De ce s-o facă? Apoi Kim se retrage la biroul ei și ridică receptorul, gata să se lanseze în

căutarea unui posibil molestator de copii.

În mai puțin de o oră, Kim a găsit școala unde Stephen Brigstocke a predat ultima oară. Colegiul Rathbone. Catherine recunoaște numele. E o școală particulară, în zona de nord a Londrei. Aproape că l-au trimis pe Nicholas acolo. O parte din prietenii lor și-au trimis copiii să învețe acolo. Înainte de asta, a predat la școala generală Sunnymeade, timp de mulți ani. De ce se mutase de la o școală de stat la una particulară? Renunțase la principii? Avusese nevoie de bani? S-a pensionat în 2004, cu o pensie integrală.

— Era cam în vârstă ca să mai predea, nu? întreabă Kim, citind peste umărul ei.

Catherine aruncă o privire pe pagină: *Născut în 1938*.

— Probabil că școlile particulare funcționează după reguli proprii, răspunde ea. Ai reușit să găsești datele lui de contact?

— Încă nu. Aștept răspuns. Continui căutarea.

— Grozav! Mulțumesc.

— Și care-i povestea?

E o întrebare absolut justificată.

Catherine ezită.

— Nu știu încă. Poate că nu-i nimic la mijloc. Dar, știi...

Și îi oferă asistentei sale un zâmbet, ca s-o

încredințeze că va fi prima pusă la curent, dacă șefa ei află ceva. Nu are de gând s-o lase să afle prea multe despre investigația asta. Și totuși, îi este recunoscătoare pentru ajutor.

— Vrei cafea? întreabă Catherine, inversând rolurile pentru a compensa, și încheie elegant conversația ducând cele două cești la bucătărie.

*

O oră mai târziu, după ce a băut două cești de cafea, Catherine a ajuns la concluzia că directorul actual al Colegiului Rathbone este indiscutabil stânjenit când numele lui Stephen Brigstocke e adus în discuție. Fostul director s-a pensionat la scurt timp după profesorul de engleză, iar faptul că directorul actual nu dorește să discute despre acesta îi indică lui Catherine că e ceva suspect în legătură cu plecarea lui Brigstocke.

Dă câteva telefoane scurte unor prieteni. E o artă să știi cum să iei legătura cu prieteni pe care i-ai neglijat de multă vreme, scurtând amabilitățile fără să jignești, dar în același timp obținând ceea ce dorești. Și Catherine reușește să dea de cineva care e mai mult decât dispus să stea de vorbă despre Stephen Brigstocke. O mamă al cărei băiețel fusese într-una dintre clasele la care preda Brigstocke. O

mamă care se mândrește cu faptul că a condus campania care a avut drept rezultat îndepărtarea profesorului.

Un tip nesuferit. Un bărbat care detesta copiii. În plus, școala era la curent cu treaba asta. Au încercat să-i mușamalizeze lipsurile mutându-l acolo unde putea face cât mai puțin rău: îl îndepărtaseră de elevii adolescenți și îl lăsaseră să se dezlănțuie asupra celor mai mici elevi. Mama asta e de neoprit. Și e încă furioasă. Nu i-a interesat decât să-și protejeze rezultatele și nu s-au gândit deloc la efectul negativ pe care profesorul îl putea avea asupra minții și respectului de sine ale elevilor de șapte ani. Dezgustător. Absolut dezgustător.

Femeia își amintește că prima oară îl văzuse pe Stephen Brigstocke stând față în față cu ea, la o masă, în cadrul unei întâlniri cu părinții. Părușe de-a dreptul plictisit cât timp îi vorbise despre băiețelul ei. Era un bărbat căruia nu-i păsa ce cred alții despre el sau ce impresie lasă altora. Pur și simplu nu-i păsa. Iar asta i se părușe periculos. Să nu-ți pese. Păi, e periculos, nu? E ceva mai mult decât proastă creștere. Într-o anumită măsură, pentru mare parte din oameni este important ce cred ceilalți despre ei, nu? Nu și în cazul profesorului. Catherine e de acord că trebuie să fi fost o experiență neliniștitoare. Iar mama e convinsă că Brigstocke băuse. Ea și soțul ei

simțiseră miros de alcool. Nu doar o aromă de vin, ci ceva mai puternic. Tărie. Bărbatul prezenta toate semnele unui băutor înrăit. În mod clar, ceva era în neregulă cu el. Foarte în neregulă.

Bineînțeles că școala făcuse tot ce putuse ca să-l apere. Când apăruseră primele dubii cu privire la calitatea lui de profesor, îl trimiseseră în concediu de boală prelungit. Dăduseră de înțeles că Brigstocke era în doliu. Soția lui murise și sigur că toată lumea se străduia să fie înțelegătoare. Pe urmă s-a întors. Probabil că fostul director avea o relație specială cu Brigstocke, pentru că ar fi trebuit să se descotorosească de el de mult. Fusese îngrozită când citise lucrurile murdare pe care profesorul le scrisese pe compunerea fiului ei. Iar fiul ei nu fusese singura victimă. Pângărise și alți copii.

— I-a pângărit? o întrerupe Catherine.

O, da. Mama aceasta e perfect convinsă că ceea ce fiul ei a suferit din partea lui Stephen Brigstocke e nici mai mult, nici mai puțin decât o pângărire.

— Sunt ferm convinsă că nu era genul de om cu care să-ți lași copilul între patru ochi.

— A vătămat corporal vreun copil? insistă Catherine.

Urmează o pauză.

— Păi... Am auzit că a plecat de la școala unde preda înainte pentru că devenise prea atașat de un

băiat, ca să spunem așa.

— În ce sens?

Catherine are nevoie de mai mult decât de acest cuvânt pompos — „atașat“.

— Era vorba de un fost elev. Se pare că după ce băiatul a plecat din școală, profesorul a manifestat un interes anormal față de el. Am auzit că l-au amenințat cu un ordin de restricție. Am aflat despre asta abia după ce s-a pensionat. Sincer vorbind, nu m-a surprins.

— Prin urmare, era un elev de la fosta școală? De la școala generală Sunnymeade?

— Exact.

— Și cum ați aflat despre asta?

Mama încearcă să-și amintească.

— Copilul unei prietene de-ale mele învăța la Sunnymeade.

— Știți numele elevului? Aș vrea să discut cu el.

— Nu-l cunosc. Dar sunt sigură că pot afla.

— Mi-ați fi de mare ajutor. Mulțumesc mult că v-ați făcut timp să vorbim.

Bineînțeles că-și făcuse timp. Catherine se bucură de o anumită reputație, numele ei e asociat cu anumite realizări. E o femeie cu recomandări solide, o persoană în care poți avea încredere, știind că va face ce trebuie. Pentru prima dată după multe

săptămâni, își simte capul limpede, neîmpovărat de rușine. Lucrează la o știre, culege informații, începe să-și cunoască dușmanul.

16

Sfârșitul primăverii anului 2013

Am numărul ei de telefon, am adresa ei și am văzut-o în carne și oase. Nu mai e doar o închipuire în laptopul meu. Am căpătat obiceiul de a da târcoale stației de metrou unde schimbă legătura în drum spre serviciu. Chiar în clipa asta, stau în spatele ei.

Între noi sunt câțiva oameni, iar ea e mai înaltă decât mine, dar pot s-o văd prin spațiile libere dintre umerii și gâturile lor. Dacă mă aplec în față, pot s-o ating. Părul îi e prins la spate, sub guler, iar ea își scutură puțin capul ca să-l scoată de acolo, apoi își mișcă umărul, pentru a-și sălta poșeta mai sus. E agitată. Iar asta îmi place. Dar nu-mi place că are unghiile lăcuite. Unghiile ei mă fac să vreau să plâng. Sunt un semn că nu-i pasă. Că își duce traiul mai departe, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu vreau să văd asta. Nu trebuie să i se îngăduie

confortul amneziei. Așa ceva nu trebuie să se întâmple. N-ar trebui să-și poată lăcui unghiile, n-ar trebui să fie în stare să se coafeze. N-ar trebui să se îngrijească. Știe ce a făcut, și totuși crede că merită să se îngrijească. Vreau să-i văd unghiile roase și sângerând. Vreau să văd un semn că simte ceva.

Când trenul oprește în stație, mulțimea se îmbulzește, iar eu mă las purtat până în spatele ei. Pășesc pe aer. Și pe ea o împinge lumea. Dar eu n-o împing. Nici măcar n-am atins-o. Se uită împrejur, nu mă vede. Nu sunt în raza ei vizuală, umerii și capul ei sunt deasupra mea. Eu și Nancy nu suntem pregătiți. Am adus-o pe Nancy cu mine. Brațele ei stau peste ale mele, pieptul meu se află acolo unde altădată obișnuia să fie al ei. În majoritatea timpului, am căpătat obiceiul de a-i purta puloverul. Ușile se deschid. Urcă. Nu e atentă la spațiul dintre tren și peron, așa că se împiedică. Oare mi-am ratat prilejul? Pe urmă ușile se închid, și o privesc cum pleacă din stație. Oftează de ușurare? Nu sunt sigur, dar ar trebui s-o facă. Nu de data asta. Încă nu. Dar acum îi cunoaștem traseul. Știm unde și când s-o găsim.

Pot să am multă răbdare. Cu mulți ani în urmă, pescuiam. Eram amator, bineînțeles. Pescuiam pe stâncile din apropierea turnului Martello. Iar treaba asta e ca pescuitul. Am aruncat

momeala și acum aștept. Doar aștept. Prada o să vină.

Și Geoff e pregătit să arunce momeala, la un cuvânt al meu. La liziera pădurii, unde locuiește ea, sunt două librării, iar Geoff va acționa la semnalul meu. Bunul și amabilul Geoff. Sunt convins că va mușca, iar când se va întâmpla, îmi voi trage captura la mal. Ei, de fapt n-o s-o trag la mal, captura nu va fi atât de abundentă. O singură mușcătură, doar de atât am nevoie. O singură mușcătură a unui pește alunecos. Îmi închipui cum o să mă furnice mâna când o să simt firul mișcând. Vreau să-i văd cârligul înfipt în gâtlej. Vreau să-mi văd captura cum se luptă să respire. Soarta ei să fie în mâinile mele. O singură lovitură în moalele capului, cu un instrument contondent. Sau va fi de ajuns s-o smulg din adâncuri și s-o privesc cum se chinuie să respire, cu ochii holbați de spaimă? Ideea asta îmi aduce o satisfacție extraordinară. Un pește pe uscat. Un pește introdus brutal într-un mediu ostil. Va supraviețui? Puțin probabil. Pesemne că expunerea bruscă o să-l ucidă. Dacă sunt lăsați pe uscat prea mult timp, peștii se înecă, nu? Deci mai întâi îl las pe uscat și pe urmă poate c-o să-i curm suferința.

17

Sfârșitul primăverii anului 2013

Catherine nu vorbește cu „băiatul“, ci cu mama acestuia. E un informator mai șovăitor decât cealaltă mamă. Deși lui Catherine îi ia ceva timp s-o convingă, în cele din urmă femeia îi povestește. Da, fusese o perioadă foarte tulburătoare. Iar pentru fiul ei, Jamie, care acum are treizeci și șapte de ani, fusese înspăimântător. Catherine e răbdătoare, înțelegătoare. Nu vrea s-o preseze. Pot vorbi, la fel de bine, și în altă zi. Poate că ar vrea să fie vizitată acasă? Nu, preferă să-i spună acum, la telefon.

Stephen Brigstocke fusese profesorul lui Jamie în al treilea an de liceu și, datorită lui, băiatul reușise să progreseze. Era un profesor bun și Jamie îl plăcea. Se ocupase de el, îi acordase sprijin suplimentar când avusese nevoie, iar ei îi fuseseră recunoscători. Dacă domnul Brigstocke nu l-ar fi ajutat, Jamie nu s-ar fi descurcat atât de bine și n-ar fi prins un loc la

Universitatea din Bristol. Era un lucru important pentru ei toți. Jamie era primul din familie care mergea la facultate. Își amintea că îl dusese la facultate cu mașina, împreună cu bagajele, și plecase înapoi spre casă duminică seara. Plânsese pentru că-și lăsase fiul acolo. Era prima dată când băiatul petrecerea mai mult de o noapte departe de casă, iar soțul ei îi spusese că se poartă prostește, că băiatul o să fie bine. Amândoi erau de părere că facultatea era cel mai sigur loc unde băiatul să înceapă să trăiască independent.

— În fine, în prima lui săptămână la universitate, Jamie l-a văzut pe domnul Brigstocke în campus. Umbla pe acolo și Jamie și-a spus că era o coincidență — fostul lui profesor avea treabă la universitate sau venise să viziteze vreun cunoscut. Pe urmă, l-a văzut iar. Profesorul era la ușa unei săli de curs, dar când Jamie s-a apropiat să-i vorbească, tipul a șters-o, de parcă nu l-ar fi văzut. S-a prefăcut că nu l-a văzut. A început să-l urmărească pe Jamie. Era în bar, umbla prin campus, aștepta la ușa sălilor de curs, mereu la distanță. Nu vorbea niciodată cu Jamie, niciodată nu se apropia de el, pur și simplu îl supraveghea. Iar asta l-a speriat pe Jamie. Zicea că era ca și cum domnul Brigstocke credea că nu putea fi văzut — ca și cum ar fi fost invizibil. I-am spus lui Jamie să anunțe pe cineva, dar el nu voia să facă

tam-tam. Pe urmă, într-o zi, când s-a întors în cameră, l-a găsit pe Brigstocke stând acolo, pe patul lui. Îi spusese unuia dintre colegii lui Jamie că era unchiul lui. Jamie mi-a spus că Brigstocke repeta la nesfârșit același lucru: că trebuie să profite la maximum de perioada facultății, să nu-și piardă timpul. La nesfârșit. L-a speriat pe Jamie. Era dus cu pluta, nebun de legat. În cele din urmă, Jamie a fost nevoit să-i spună că avea o întâlnire cu cineva. Doar așa a putut scăpa de el. Am aflat mai multe mai târziu, dar nu de la Jamie, ci de la un prieten de-al lui. Jamie nu voia niciodată să vorbească despre Brigstocke. Prietenul ne-a spus că Jamie bănuia că Brigstocke îi umblase prin lucruri cât timp fusese în camera lui. Prin lucrurile lui personale, înțelegeți? Avea impresia că diverse obiecte fuseseră mutate din loc. Am aflat despre asta mult mai târziu. Dacă am fi știut, eu și soțul meu am fi... ei bine, am fi mers întins acolo și am fi lămurit lucrurile.

— Ce ați făcut?

— Am vrut să anunțăm poliția, dar Jamie nu ne-a lăsat. Soțul meu a vorbit cu cei de la universitate, iar ei au zis c-o să fie atenți. O vreme, nu s-a mai întâmplat nimic. Pe urmă, într-o noapte, când Jamie era în pat, a apărut Brigstocke. A început să bată cu pumnii în ușa lui, ca să-i dea drumul. Zicea că ratase ultimul tren și voia să doarmă pe

podea, în camera lui Jamie. Era complet dus cu pluta. Un alt student, coleg de-al lui Jamie, l-a ajutat să-l scoată de-acolo.

— Și poliția s-a implicat de data asta?

— Nu, nu. Jamie n-a vrut să sune la poliție, iar când am aflat noi despre incident, nu ne-a lăsat să chemăm poliția. Dar colegul lui ne-a spus că-și dăduse seama ce fel de om e Brigstocke — profesorul nu s-a mai întors. Am mers acolo cât de repede am putut. Prietenul lui Jamie ne-a spus că Brigstocke plânsese la ușa lui Jamie, bătând încontinuu să i se dea drumul înăuntru, și băiatul fusese nevoit să-l scoată de acolo cu forța. Jamie era foarte tulburat. Colegul lui îl luase pe Brigstocke de acolo. L-a bruscat puțin. Mă rog, a trebuit s-o facă. Băiatul a spus că omul era scos din minți și că plângea ca un copil. Jamie nu ne-a spus niciodată nimic despre asta. Chiar îl plăcea pe domnul Brigstocke, îl admira.

— Doamnă Rossi, vă mulțumesc foarte mult. Credeți că Jamie ar fi dispus să discute cu mine?

— Dumnezeule, nu. Ar fi furios dacă ar afla că am vorbit cu dumneavoastră. Chiar și acum. A ținut toată povestea pentru el. Nu vorbește niciodată despre asta. Câteodată mă întreb dacă s-a întâmplat ceva înainte ca el să meargă la universitate. Brigstocke era obsedat de Jamie.

— Adică? Ați bănuit ceva cât timp Brigstocke a

fost profesorul lui Jamie?

— Nu știu. Nu știu... Nu, nu prea. Nu sunt sigură. Jamie avea încredere în domnul Brigstocke. El l-a ajutat să treacă examenele alea. Petreceau mult timp împreună.

— Lăsați-mă să vă dau numărul meu de telefon. Dacă sunteți de părere că Jamie ar fi de acord să vorbească despre asta, vă rog să-mi telefonați. E posibil ca Stephen Brigstocke să nu fi fost interesat doar de Jamie.

Astăzi munca a mers bine. A avut o zi productivă. Catherine alcătuiește portretul lui Stephen Brigstocke, iar imaginea nu e plăcută. Asta o face să se simtă mai bine, mai în siguranță. Nu doar ea ascunde anumite lucruri. E pe punctul de a pleca de la birou, când Kim îi dă o bucată de hârtie cu informațiile pe care le aștepta.

Nu se grăbește să ajungă acasă. Robert a spus că o să se întoarcă târziu, așa că merge încet, coboară cu o stație înainte și hotărăște să parcurgă restul drumului pe jos. E o seară plăcută. Trece pe lângă librăria din cartier și se oprește să privească în vitrină. Locul e plin de ispite — lucruri cu care să-și ocupe mintea. Tocmai calcă pragul librăriei, când se aude strigată pe nume, de pe cealaltă parte a străzii. Vrea să ignore chemarea — simte că librăria o soarbe înăuntrul ei, o atrage către rafturi —, dar vocea o

strigă din nou, de data asta mai aproape, lângă umărul ei.

— Catherine!

Se răsucește și o întâmpină zâmbetul larg al unei prietene pe care nu a mai văzut-o de mult.

— Ce mai faci?

— Bine, bine. Dar tu?

— Sunt în regulă. Ce faci?

— Tocmai voiam să intru să caut o carte. Trebuie să cumpăr un cadou pentru o aniversare.

De ce minte?

— Hai să bem ceva. Doar un pahar cu vin...

Prietena o îmbie. Soarele strălucește. Robert va ajunge acasă târziu. Ele două pot sta afară, să bea un pahar, să fumeze o țigară. Cedează, se lasă dusă de acolo.

Când ajunge acasă, afară e încă lumină. Chiar și așa, trage storurile și aprinde lămpile. Robert va veni peste o oră. Liniștea casei face ca Stephen Brigstocke să pătrundă iar în mintea ei. Pentru un timp, nu se gândise la el: compania prietenei sale, paharul cu vin îl alungaseră, dar acum s-a strecurat înapoi. Bucata de hârtie pe care e scris numărul lui de telefon se află în poșeta ei. O scoate, se uită la număr, îl tastează în telefonul ei. Degetul ei ezită deasupra tastei de apel. Ce-o să-i spună? Gura îi e uscată. Dacă prin apelul ei înrăutățește lucrurile? Nu

știe ce să-i spună. Ce vrea el? De ce nu a sunat-o? Poate că nu s-a dus la apartament de când ea i-a strecurat biletul prin fanta pentru corespondență. Poate că nu are numărul ei de telefon. Sau poate că îl are și a ales să nu sune. Poate că nu vrea să stea de vorbă cu ea. Și atunci ce vrea? I-a trimis cartea — a scris-o — anume ca ea s-o citească. Iar ea a citit-o. Trebuie ca el să afle că a citit-o. Dar i-a trimis-o și lui Nicholas. Oare a trimis-o ca să-i facă ei rău? Nicholas nu a primit niciun bilet. Un bilet ar fi putut da totul în vileag, și totuși Brigstocke nu i-a trimis niciun mesaj scris. A fost o avertizare: vrea ca ea să fie conștientă că el știe cine e și unde se află fiul ei; o amenințare. Trebuie să-i dea de știre lui Brigstocke că a citit cartea. Poate să facă asta. Dar el vrea să primească și scuze? Vrea ca ea să-și ceară iertare? Să-și recunoască vinovăția? Asta e prea mult. Și totuși, poate să facă o concesie. Dacă asta înseamnă că el o va lăsa în pace, e dispusă să vină în întâmpinarea lui. Da, e gata să acționeze pentru a-l întâlni. Ar fi mai bine să-i scrie, nu să stea de vorbă cu el. Nu crede că se poate controla la telefon. De altfel, Brigstocke nici n-ar crede-o. Mai bine să compună câteva rânduri și să i le trimită. Șterge numărul din telefon și pune bucata de hârtie înapoi în poșetă.

Deschide laptopul și găsește site-ul dedicat romanului *Străinul desăvârșit*. Nici nu mai știe de

câte ori a studiat pagina asta. Nimic nu se schimbă niciodată pe site. Dă clic pe butonul „recenzie“. Ai grijă. Ai mare grijă. Nevastă-sa i-a spus că el e mort. Până și propria soție i-a negat existența. Nu avea încredere în el. Catherine trebuie să aibă grijă. Omul ăsta e bolnav. A demonstrat deja cât de sucită îi e mintea. Își alege cu mare grijă cuvintele: „În inima acestei cărți e o durere de netăgăduit. O operă de ficțiune trezește rareori sentimente atât de puternice în cititorul său“. Să-și scrie numele? Nu, e prea riscant. Nimeni nu trebuie să poată face legătura între ea și cartea asta, iar mai târziu conexiunea ar putea fi descoperită, dacă cineva caută lucruri despre Catherine. Dar Brigstocke trebuie să știe că ea i-a scris, așa că se semnează cu numele Charlotte, așa cum a botezat-o în carte, pe urmă apasă butonul „Trimite“.

18

Începutul verii anului 2013

Acum dorm ziua și stau treaz noaptea. Îmi place întunericul. Și nu sunt singur. Nancy e cu mine, și am și laptopul. E micul meu animal de companie — îl folosesc pentru cumpărături, ca și cum mi-aș trimite câinele să-mi aducă ziarul de dimineață: alimentele îmi sunt livrate la ușă. Ce chestie inteligentă. În principal, sunt alimente în conserve. Ca în vremea războiului. Carne în cutii de tablă. Bucăți de pui. Dar nu contează ce mănânc. Toate au același gust, pentru că o altă aromă copleșește totul; nici măcar după ce-mi spăl dinții până când gingiile îmi sângerează nu scap de gustul ăsta. Totul îmi pare acru. Iar în seara asta, e cât se poate de rău.

Am citit o recenzie. Oare peștele a mușcat? Probabil ea a aflat că Nancy a murit, așa că acum îmi vorbește mie. Simt cum captura trage de fir. „În

inima acestei cărți e o durere de netăgăduit. O operă de ficțiune trezește rareori sentimente atât de puternice în cititorul său.“ A semnat Charlotte. Oare asta înseamnă că și-a recunoscut vina? Dar cu cât citesc mesajul mai mult, cu atât îmi dau seama de sensul lui: „*sentimente atât de puternice*“, dar nu spune ce fel de sentimente. Un puternic sentiment de respingere? Ură puternică? Vreau ceva precis, nu emoții vagi. Vreau rușine, spaimă, teroare, remușcare, o mărturisire. Oare cer prea mult? Mica recenzie m-a scos din sărite. E scrisă cu atâta grijă: a fost atentă să nu-și ceară scuze, să nu-și asume nicio responsabilitate. Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să încerce să scape basma curată. Cum îndrăznește să creadă că vorbele ei goale, atât de iscusite, vor fi de ajuns? Chiar și după atâția ani, doamna Catherine Ravenscroft, premiata producătoare de documentare, mama lui Nicholas, vânzătorul de aspiratoare, tot mai răsucește cuțitul în rană, cu unghiile ei lăcuite și cuvintele ei viclene. A greșit crezând că misiva ei telegrafică o să mă mulțumească. M-a provocat. E o insultă. Nu mă interesează ca ea să știe că sufăr. E prea târziu pentru asta. Trebuie să simtă durerea, să afle cum e. Doar atunci o să mă înțeleagă. Trebuie să sufere așa cum am suferit și eu.

19

Începutul verii anului 2013

Catherine se trezește. Nu-și amintește să fi adormit, dar capul îi spune că a dormit destul de mult. Îi e greu să deschidă ochii. Patul e gol și lumina se strecoară pe sub storuri. Își culcă din nou capul pe pernă. Soarele încălzește camera. Probabil că afară e o zi frumoasă. E trecut de zece. Robert a plecat acum câteva ore. Se gândește cât de mulțumit trebuie să fi fost văzând-o că doarme atât de adânc.

Seara trecută i-a spus că azi trebuie să ajungă devreme la birou. Pentru prima dată după o grămadă de timp, Robert a vorbit despre munca lui. În ultimul timp, Catherine a fost atât de preocupată de propriile ei probleme, dar seara trecută Robert s-a despovărat: îngăduise ca sarcinile de la serviciu să se adune, se simțea copleșit. Catherine știa foarte bine că soțul ei detesta să simtă că nu are totul sub control. Dacă nu stăpânea totul, asta îl făcea… nu să

intre în panică, dar, cu siguranță, să devină foarte neliniștit. Robert era avocat, iar oamenii se bizuiau pe el să le rezolve problemele.

Cu o seară în urmă, stătuseră până târziu și flecăriseră, iar pentru prima dată după mult timp, ea se simțise cu adevărat prezentă. A fost șocată când el i-a spus că organizația de caritate pentru care lucra era pe cale să intre la apă din cauza Comitetului Trezoreriei Parlamentare. Aveau bănuieli în legătură cu modul în care ajutoarele financiare guvernamentale fuseseră direcționate prin intermediul câtorva proiecte ale organizației.

— E vorba de o afacere dubioasă? l-a întrebat.

— Nu, e vorba, pur și simplu, de incompetență.

— O să fii nevoit să pledezi?

El a clătinat din cap.

— Ar fi fost mai ușor dacă ar fi trebuit să pledez. Cumva, trebuie să mă asigur că directorii nu lasă impresia unor infractori, ci, mai degrabă, a unor bufoni incompetenți, dar bine intenționați.

— Sunt norocoși că te au pe tine, i-a spus ea și l-a luat de mână.

Când se întâlniseră, Robert lucra pentru Ministerul de Interne. Avea aproape treizeci de ani, iar ea — douăzeci și doi, dar el era timid, iar asta îl făcea să pară mai tânăr. Catherine lucra la un ziar.

Era prima ei slujbă. Amândoi erau ambițioși. Amândoi erau hotărâți să avanseze și o duceau bine cu banii. Își amintește cât de mult o uimise francheța lui — era atât de deschis, încât Catherine simțise nevoia să-l protejeze. Când se întâlniseră prima oară, el îi spusese că are „ambiții politice“. Folosise exact aceleași cuvinte, vorbind puțin sfios, de parcă și-ar fi cerut scuze. Îl încurajase să vorbească. Fusese prima dintre discuțiile lor „neoficiale“, pe care le avuseseră într-un bar din Stoke Newington, un teritoriu neutru, în care era puțin probabil să intre vreunul dintre colegii lor de serviciu. Robert fusese membru al Partidului Laburist încă din studenție; și ea la fel, doar că nu-și mai reînnoise statutul de membru, în timp ce Robert fusese statornic în privința asta. Spera să fie ales drept candidat parlamentar. Ar fi fost cel mai tânăr candidat ales vreodată. Nu se întâmplase așa, dar ea știa că el încă nutrea dorința asta. Vorbiseră despre asta seara trecută. El zâmbise, măgulit că ea deschisese subiectul, însă clătinase din cap.

— Nu, nu acum, a spus.

— Dacă asta îți dorești, să știi că te-aș susține.

Pentru Catherine, e o ușurare să se gândească și la altcineva decât numai la ea. Consideră lucrul ăsta un semn de vindecare și se ridică în capul oaselor, așezându-și pernele la spate.

A trecut aproape o săptămână de când a trimis recenzia, iar instinctul îi spune că a fost o mișcare bună. Stephen Brigstocke avea nevoie de confirmarea ei. Acum știe că ea cunoaște încercarea prin care a trecut. I-a fost și ei de ajutor, se gândește Catherine. Poate că ăsta e unul dintre motivele datorită cărora doarme mai bine. Scriind acele cuvinte, a fost silită să se gândească și la durerea lui, nu doar la a ei. Nu-și poate asuma responsabilitatea pentru această suferință, dar poate începe să înțeleagă de ce durerea lui l-a împins să comită un gest de ură atât de premeditat. Da, i-a făcut bine să se gândească la asta. Poate că, în moduri diferite, amândoi și-au regăsit echilibrul.

Se dă jos din pat și trage storurile. Afară e o zi superbă. Nu vrea să se ducă la serviciu. O să sune să le spună că lucrează de acasă. Coboară, își face un ceai, apoi se așază la masă, cu laptopul ei. Deschide pagina dedicată romanului *Străinul desăvârșit*. Comentariul ei e tot acolo, dar nimic n-a fost adăugat. Imaginea coperții romanului stăruie amenințător undeva în colțul ecranului, trezindu-i un tremur de furie în măruntaie, la amintirea felului în care cartea a intrat în viața ei. Închide pagina site-ului. Nu o va mai accesa niciodată.

20

Începutul verii anului 2013

E dimineață. Am stat treaz toată noaptea. N-am chef să iau micul dejun. Laptopul mă anunță că e ora zece, iar eu am înțepenit de atâta stat pe scaun. Am nevoie să mă mișc. Am impresia că am devenit puțin sedentar. Petrec prea mult timp în fața monitorului. Nu li se întâmplă prea des celor de vârsta mea. Fac trei pași până la fereastră și trag draperiile. E o zi minunată. Habar n-aveam. Clipesc orbit, de parcă aș fi nimerit, noaptea, în fața unei mașini cu farurile aprinse. E o zi numai bună pentru a ieși din casă.

Mi-am făcut copii după fotografii. Am trimis la un laborator foto aceleași negative pe care Nancy le-a dat la developat cu atâția ani în urmă. Mă așteptam să primesc un mesaj neplăcut din partea laboratorului; în schimb, am primit doar o serie nouă de fotografii lucioase. Îmbrac jacheta subțire de

vară, apoi bag în buzunar fotografiile. Da, e o zi numai bună pentru a ieși din casă.

Ori de câte ori intru într-una dintre frumoasele piațete londoneze, îmi pare rău că nu m-am străduit să trec pe acolo mai des. E așa de plăcut! Iar Berkeley Square e o bijuterie. Nu are nimic ascuns, piațeta e foarte conștientă de propria valoare și nu se rușinează s-o arate lumii. Aici trebuie să vii dacă îți dă mâna să-ți cumperi un Rolls-Royce. Bineînțeles, eu nu-mi permit, iar după câte se pare, nici oamenii cu care împart piațeta acum, la ora prânzului, nu-și permit așa ceva. Închid ochii, îmi îndrept fața spre soare și, pentru o clipă, sunt bucuros că trăiesc. Încă sunt aici, în viață și gata să dau lovitura. Dar mai întâi termin de mâncat sendvișul și mă bucur că fac parte din clubul celor care prânzesc în aer liber. Simt cum între mine și ceilalți — o parte așezați pe bănci, alții stând pe iarbă sau pe jachetele întinse pe jos — se creează un sentiment de camaraderie. Nimeni dintre noi nu-i cunoaște pe ceilalți, și totuși ne simțim relaxați unii în compania altora: avem privilegiul de a împărți acest spațiu verde luxuriant, precum și străvechii platani, singurele ființe mai bătrâne decât mine din această piațetă londoneză. Fac ghem hârtia în care a fost sendvișul și o arunc într-un coș de gunoi, recunoscător că încă mai e acolo și că nu a fost înlăturat, de teamă ca o bombă

să nu fie lăsată în el. Acesta e un loc sigur. În timp ce traversez piațeta scot plicul din buzunar și verific din nou adresa. Berkeley Square, numărul 54.

Fațada clădirii de la numărul 54 a fost parțial demolată și înlocuită cu geamuri — panouri imense de sticlă, ca și cum clădirea ar fi fost silită să deschidă gura, iar cineva ar fi vârât înăuntru aceste pietre de mormânt scânteietoare, ca gura să nu se mai poată închide la loc. E o clădire care se străduiește tot timpul să nu se înece. E o expresie umilitoare pentru o fațadă altădată atât de nobilă. Intru prin spărtura căscată și mă prezint dinaintea unei femei aflate în spatele unui birou de recepție. Îi întind plicul zâmbind.

21

Începutul verii anului 2013

Catherine hotărăște să-și petreacă restul zilei în acest paradis domestic. Îi trimite un SMS lui Robert, anunțându-l că își ia liber azi și îl întreabă ce mai face. *Bine*, îi răspunde el. *Ajung acasă pe la 19:00*. Îi trimite alt SMS, cu trei sărutări. În seara asta va pregăti o cină ca la carte. Vor bea o sticlă de vin alb, răcoritor; vor mânca feluri de mâncare aromatizate cu diverse ierburi și se vor avea unul pe celălalt. Compania lui Robert încă îi place mai mult decât a oricărei alte persoane. N-ar vrea să-și petreacă seara cu nimeni altcineva. Respectă părerile lui Robert mai presus decât oricare altă opinie. Se gândește la seara de acum zece zile, când aproape că îi spusese totul. Slavă Domnului că n-a făcut-o! Robert se crede cel puternic dintre ei doi, dar de fapt nu e așa, iar căsnicia e un lucru delicat — nu doar a lor, ci toate căsniciile. Trebuie menținut un anumit echilibru, iar

ea e de părere că a reușit să călăuzească mariajul lor pe drumul cel bun.

Robert detestă orice fel de confruntare. Nu l-a văzut aproape niciodată furios, nici măcar din cauza lui Nicholas. Nici măcar când fiul lor fusese problematic. Catherine era cea care ridica întotdeauna vocea, nu Robert. El atenua conflictele. Deși uneori asta o supăra, deși o făcea să se simtă ca și cum ea ar fi fost personajul rău, înțelegea de ce proceda așa. Dacă Nick nu putea sau nu voia să discute cu ea, măcar știa că poate sta de vorbă cu tatăl lui.

Robert era singur la părinți și crescuse într-un cămin în care ai lui se certau constant, așa că devenise expert în materie de mediere. Pe Catherine o durea că ea și Nick aveau nevoie de un mediator, dar uneori așa era. Recunoaște că e vina ei. Nu reușise să comunice cu el așa cum și-ar fi dorit. Nick părea să-i interpreteze greșit glasul, tonul, expresiile chipului. Se supăra pe ea dintr-un nimic, iar după un timp Catherine începuse să fie stânjenită de aspectul ăsta. Niciun fel de purtare nu i se mai părea firească. Nu se întâmpla mereu așa, dar cu siguranță că starea asta de fapt debutase în adolescența lui Nick. Nu se îndoia că-l iubea pe Nicholas, și totuși legătura lor pare să se fi erodat. Poate că dacă ea și Robert ar fi avut încă un copil, situația ar fi fost alta.

Lui Catherine îi este greu să se gândească la lucrurile astea. De obicei și le alungă din minte, dar acum îndrăznește să spere că, din moment ce Nick nu mai locuiește cu ei, distanțarea și spațiul care îi desparte îi vor ajuta să se vadă cu alți ochi.

Nu-și aduce aminte să fi mers vreodată la supermarket cu plăcere, dar de data asta așa se întâmplă. E bine să te poți concentra asupra mecanismelor vieții obișnuite, iar Catherine savurează experiența asta. Ia în mână o legătură de pătrunjel — codițele lungi ale plantei i se unduiesc între degete — și o pune în căruciorul de cumpărături. Cumpără mâncare proaspătă, alimente care, dacă nu sunt mâncate, vor putrezi și vor începe să miroasă, amintindu-i că lucrurile îi scapă iar de sub control.

Când aranjează acasă cumpărăturile, simte la fel de multă plăcere ca în supermarket. O activitate atât de banală și de neînsemnată e un adevărat lux dacă te-ai simțit așa cum s-a simțit ea în ultimul timp. Savurează plăcerea simplă de a scoate cumpărăturile din sacoșe și a le depozita: totul are un loc al lui, iar ea se asigură că totul ajunge unde trebuie.

E abia ora patru. Mai sunt multe ceasuri până când va trebui să se apuce de gătit.

Se duce în sufragerie și se întinde pe canapea. E

ca o pisică ce se tolănește în singurul loc însorit din cameră. Închide ochii, cu toate că nu e obosită, ci doar relaxată. Pe urmă face un lucru pe care nu l-a mai făcut de săptămâni întregi: ia o carte și începe să citească. E o carte inofensivă — una pe care a mai citit-o înainte —, iar Catherine se sprijină pe canapea și se lasă în voia lecturii.

La ora șase își toarnă un pahar cu vin și îi telefonează mamei sale. Nu ratează niciodată acest apel săptămânal, deși în ultima vreme conversațiile astea au fost grăbite, superficiale, iar mama ei merită mai mult de-atât.

— Mama? Ce mai faci? Cum a fost săptămâna ta?

— Minunată, dragă. Știi tu, liniștită... dar foarte plăcută. Când v-ați întors din concediu?

Catherine ezită, nesigură dacă e cazul să o corecteze; ea și Robert n-au mai fost în concediu încă de vara trecută. În ultimul timp, mama ei a început să confunde datele și perioadele.

— Ne-am întors de un car de ani, mamă. Știi, ne-am văzut de multe ori de atunci.

Încearcă să fie blândă și să n-o sperie. Încă nu are de ce să se îngrijoreze. Mama ei mai încurcă datele, dar își amintește foarte bine alte lucruri. Catherine îi sugerează un subiect de conversație:

— Ai fost să vezi bebelușul Emmei?

Verișoara mai mică a lui Catherine tocmai a născut cel de-al treilea copil.

— Da. Au venit ei și m-au luat. Sunt așa amabili! Bebelușul e o scumpete. Tot numai un zâmbet. Nick ce mai face? Încă îi place slujba lui?

— Da, îi place mult.

— E grozav! E un băiat așa deștept.

Nick și bunica lui au fost apropiați dintotdeauna. Când a născut Catherine, mama ei s-a mutat cu ea pentru câteva săptămâni, ca s-o ajute. În urma experienței, Catherine începuse să nutrească un alt fel de respect față de ea. O ajutase să aibă grijă de Nicholas, dar se ocupa și de Catherine, și de Robert. Gătea, stătea cu copilul, permițându-le să tragă un pui de somn după-amiaza, făcea orice simțea că au ei nevoie. Nu pozase niciodată în martir din cauza asta, nu o dăscălise niciodată pe Catherine cum să facă una sau alta, pur și simplu îi oferise sprijin și dragoste.

— Îmi pare rău că n-am mai trecut pe la tine, mamă. A fost mare agitație, de când cu mutarea. Hai să organizăm un prânz duminică și să-l chem și pe Nick. O să vin eu să te iau.

— Nu-i nevoie să vii să mă iei, Catherine. Pot să vin cu autobuzul.

— Mai vedem, mamă.

Ultima oară când mama ei a încercat să vină

cu autobuzul, a intrat în panică, neștiind la care stație trebuia să coboare, așa că rămăsese în autobuz până când acesta se întorsese în stație. Catherine știe că până la urmă tot va trebui să accepte declinul lent al mamei sale, care încă nu a fost numit, dar care își face simțită prezența. Catherine a aranjat ca o persoană să meargă acasă la mama ei de două ori pe săptămână, s-o ajute cu făcutul curățeniei și al cumpărăturilor. Se simte bine știind că mai e cineva care îi veghează mama.

— Păi, ar fi bine să mă apuc să pregătesc cina, mamă. Vorbim curând. Te iubesc.

— Și eu, dragă. Ai grijă de tine.

La ora șapte, îi trimite lui Robert un SMS și îl anunță că cina o să fie gata pe la șapte și un sfert. Pune muzică. Dă volumul mai tare. Își îngăduie să bea încă un pahar cu vin. Își îngăduie să se simtă acasă.

La ora nouă, Robert încă n-a ajuns acasă. Catherine își face griji. Nu i-a răspuns nici la apeluri, nici la SMS-uri. Nu-i stă în fire să fie așa de neglijent. Să nu vină acasă. Stomacul i se strânge într-un nod. Îi lasă un mesaj lui Nicholas și îl roagă să o sune dacă are vești de la tatăl lui, dar nici fiul ei nu-i dă niciun semn. Tocmai repetă în gând ce urmează să spună poliției, când, în sfârșit, Robert îi trimite un SMS. A trebuit să stea la birou peste program. Fără scuze.

Fără sărutări. Rahat! Se simte jignită. Al dracului! Căcat! Nu s-a gândit la ea deloc.

22

Începutul verii anului 2013

Catherine se înșală. Robert n-a făcut altceva decât să se gândească la ea. Ore întregi. Nemișcat. Așezat la birou, în vreme ce toți ceilalți plecaseră acasă. Cu capul plin de gânduri despre soția lui. Pachetul zăcuse nedesfăcut pe biroul lui toată după-amiaza, iar apoi, tocmai când era pe punctul de a pleca, îl ridicase.

Când l-a deschis, își îmbrăcase haina pe jumătate, gata să se ducă acasă, la Catherine. La fel ca ea, Robert aștepta cu nerăbdare să-și petreacă seara împreună și la asta se gândea când a desfăcut pachetul. Se încruntase și lăsase să alunece din plic un vraf de fotografii — fără să se gândească la nimic, fără să conștientizeze la ce se uita. O privire rapidă. În pachet mai era ceva. O carte. Cartea căreia Catherine îi dăduse foc. *Străinul desăvârșit*, de E.J. Preston. A deschis-o la prima pagină: *Orice*

asemănare cu persoane aflate în viață sau decedate este pur întâmplătoare…

Pe urmă s-a așezat și și-a scos haina.

S-a uitat din nou la fotografii, de data asta studiindu-le cu toată atenția, pe fiecare în parte. În total, erau 34. A luat de pe birou plicul căptușit în care fuseseră trimise și l-a cercetat. Nu a recunoscut scrisul de pe plic. *Adus personal*: așa stătea scris într-un colț, iar numele lui Robert fusese ortografiat de mână, cu cerneală. Nu cu un pix, ci cu un stilou cu cerneală albastru-închis. Apoi s-a ridicat să-și prindă asistenta din urmă, înainte ca femeia să plece.

— De unde a fost trimisă asta? a întrebat.

Uimită de tonul lui, ea se oprise din ceea ce făcea.

— Cineva l-a lăsat la recepție.

— Cine?

— O să aflu, a spus ea și a ridicat receptorul.

Robert stătea lângă ea. Femeia s-a întors spre el.

— Un bărbat în vârstă. Lucy zice că i-a lăsat plicul și i-a spus că e pentru dumneavoastră. N-a mai adăugat altceva. Lucy spune că omul părea puțin… zdrențăros. A crezut că e vreun vagabond, dar tipul s-a purtat frumos și n-a încercat să tragă de timp, doar a lăsat plicul și a plecat.

— Mulțumesc. Ne vedem mâine-dimineață, i-a

spus el și a lăsat-o să plece.

Robert e tot așezat la birou, cu fotografiile împrăștiate dinaintea lui, asemenea unui colaj: imagini mai mici puse cap la cap, alcătuind o imagine mai mare. Și totuși, Robert nu-și dă seama care este aceasta. O vede pe Catherine. Catherine, pe o plajă, jucându-se cu șnurul slipului ei roșu, iar Nicholas e și el acolo, zâmbind obiectivului. În altă imagine, tot Catherine, dormind liniștită. O altă poză, în care se sprijină într-un braț, iar sânii i s-au îngrămădit unul în altul — superbi, revărsându-se din sutienul roșu al costumului de baie. Surâde, cu chipul sprijinit în palmă. Cui îi zâmbește? Catherine și Nicholas stând la umbră: Nicholas se uită la mare, iar Catherine privește direct în obiectiv. Arată sexy și e conștientă de asta. Băiețelul lor — pe atunci avea cinci ani — stă așezat la picioarele ei.

Pozele au fost făcute în decurs de câteva zile. Nu într-o singură zi, ci în mai multe. Cam în câte? Încearcă să-și amintească. Nicholas apare în majoritatea pozelor făcute pe plajă. Mai sunt și alte fotografii, în care Nicholas nu apare. Oare el era acolo, în fundal? Trebuie să fi fost în apropiere. Era în aceeași cameră? Era în camera de alături? Singur? Dormea? Ce văzuse? Ce auzise? În aceste fotografii, Catherine poartă lenjerie de corp, nu costum de baie. Chiloți și sutien. Cu siguranță, nu un costum de baie.

Lenjeria e de dantelă. Bretelele sutienului alunecă de pe umeri. Sfârcurile i se zăresc limpede prin dantelă. Chiloți, nu slip. Nu lenjerie trainică. Mică, fragilă. Nu ar rămâne pe corp sub apă. El ar trebui să știe cel mai bine, doar cumpărase chiloții pentru ea, pentru concediul lor. Catherine și-a strecurat o mână în chiloți și ține capul pe spate, de parcă s-ar uita la ceva aflat pe tavan, dar e clar că nu se uită la nimic. E în alt loc; într-unul care o face să-și depărteze buzele și să închidă ochii. E pierdută în propriul ei spațiu minunat. Dar nu e singură, pentru că are companie. Un martor tăcut, care savurează scena. Invizibil. Mai puțin într-o singură fotografie. O scăpare. O umbră care apare la marginea cadrului.

Robert se simte recunoscător că e singur. Se simte recunoscător că nimeni nu e de față, să-i vadă lacrimile. În locul șocului de la început, când a văzut fotografiile prima oară, acum simte o durere care îl străbate asemenea unei lame de oțel, spintecându-l din creștetul capului până la stomac. Simte cum măruntaiele i se revarsă prin tăietură. Când i-a trimis SMS lui Catherine, scriindu-i că fusese nevoit să stea peste program, degetele îi tremuraseră. Doar atât fusese în stare: să-i trimită un SMS. Încă nu se simțea capabil să stea de vorbă cu ea. Nu putea purta cu ea discuția pe care știa bine că aveau s-o aibă la un moment dat, dar nu acum.

Vrea să creadă că e o greșeală, și totuși nu poate nega ce are în fața ochilor. Ea este. În carne și oase; fotografiată de aproape. Aproape că poate simți mirosul corpului ei emanând din pozele lucioase. Imaginile vorbesc de la sine; imaginile astea sunt noi pentru el, și totuși recunoaște anumite detalii. Lenjeria. El o alesese, împreună cu costumul roșu de baie. Fața ei e aceeași — mai tânără, dar aceeași —, însă nu îi recunoaște expresia de pe chip. Iar asta e foarte, foarte dureros. Pe chipul ei nu a văzut niciodată expresia abandonului total. În poze e Catherine; cu toate acestea, nu e soția lui. Recunoaște și locul. Spania, în anul… când fusese? În 1991 sau 1992? Un orășel de pe coasta spaniolă. Plecaseră în vacanță toți trei. Pe urmă simte furie, și e recunoscător pentru asta, fiindcă pentru o clipă furia copleșește suferința. Își aduce aminte că a ratat o parte din acel concediu. Zburase spre casă mai devreme, lăsându-i pe Catherine și pe Nicholas în urmă. Intervenise un caz, ceva ce atunci păruse important, dar care acum pălește în fața faptului că l-a luat de lângă soție și copil.

Catherine poate că nu seamănă cu soția lui, dar pe Nicholas îl recunoaște pe de-a-ntregul, e fiul lui. Zâmbetul lui. Trupul lui zvelt, de pe care rotunjimile copilărești se topiseră. Era un băiat, nu un bebeluș. Colțuros — cu genunchi osoși și coate

ascuțite. Un băiețel ca argintul viu și foarte curios. Privind acest băiețel, mânia lui Robert crește. La ce a asistat Nicholas? Cât de mult a văzut? Cât de mult a înțeles? Bietul micuț nu avusese de ales. Nu putuse zbura înapoi acasă. Nu-l putuse chema pe tati să vină să-l ia acasă.

Robert se gândește la perioada când Catherine și Nicholas s-au întors acasă din vacanța aceea. La scurt timp, Catherine l-a anunțat că vrea să meargă iar la serviciu, normă întreagă. Își amintește foarte bine. I-a trântit-o din senin. El crezuse că avea să stea acasă ceva mai mult, apoi să lucreze cu jumătate de normă. Nu era vorba de bani; el câștiga mai mult decât ea, iar banii le ajungeau. Decizia ei îl deranjase, dar nu-i spusese nimic; își ascunsese sentimentele pentru că pusese nevoile ei pe primul loc. Își păstrase dezamăgirea pentru sine.

Robert înghite cu greutate. Catherine îi spusese că se simțea deprimată, că îi lipsea munca. Nu recunoscuse deschis, dar Robert și-a dat seama că a fi mamă nu era destul pentru ea; punea nevoile ei înaintea nevoilor copilului. Și el procedase la fel. Considerase nevoile soției sale mai importante decât ale lui Nick. Prin urmare, nu fusese vorba de serviciu, ci despre aventura ei din concediu.

Căsnicia lor o deprima, nu faptul că stătea acasă. Privește fotografiile înșirate pe birou. Ea găsise

ceva mai interesant în concediul acela. La dracu', ce tâmpit fusese! Ar fi trebuit să insiste în noaptea în care a surprins-o arzând cartea. Era pe punctul de a mărturisi și ar fi făcut-o, dacă el ar fi insistat. Dar bineînțeles că nu insistase. Îi făcuse jocul, ca de fiecare dată. De asta nu mai doarme. De asta e atât de preocupată de sine: a fost dată în vileag. N-are nicio legătură cu mutarea lui Nick sau cu sentimentul de vinovăție. Nu dă o ceapă degerată nici pe Nick, nici pe el. Nu. A fost dată în vileag și asta o deranjează. A aflat despre aventura pe care a avut-o cu ani în urmă. O aventură trăită chiar sub nasul fiului lor. Iisuse Hristoase!

Bietul Nicholas rămăsese captiv în Spania, cu mama lui și cu cine altcineva? Cine mai fusese acolo, cu ei? Mama lui, împreună cu un străin. Și cine știe la ce asistase băiatul? Străinul desăvârșit? Se căznește să-și amintească dacă avusese vreo conversație cu ea, după ce se întorsese acasă, dacă spusese ceva ce semănase cu un indiciu. Își amintește doar fraze inocente: *Ne-a fost dor de tine*, *N-a mai fost la fel după ce ai plecat*. Păi să știi că asta-i adevărat.

Dar Nicholas? Spusese ceva de care Robert s-ar fi putut agăța? Ceva de care ar fi trebuit să se agațe? Comportamentul lui se schimbase? Se închisese în sine? Robert nu-și amintește ca Nicholas să fi spus ceva. Cu siguranță că ar fi trebuit să spună ceva, nu?

De pildă, *Prietenul lui mami a făcut cutare…* sau *Am întâlnit un nene simpatic* sau *Mami și-a făcut un prieten nou.* Nu-și amintește ca fiul lui să fi pomenit vreodată ceva despre perioada în care a rămas singur cu mami, în vacanță. Și un străin. Fusese cineva străin? Sau îl cunoștea? Faptul că Nicholas nu spusese nimic îl îngrijorează. Nu-i normal ca un băiat să nu spună absolut nimic. Un copil nu spune nimic doar dacă ascunde ceva, ceva despre care nu se poate vorbi.

Telefonul lui emite un bip. A primit un SMS de la Catherine: *Mi-ar fi plăcut să-mi fi spus mai devreme*. De data asta, nu i-a mai transmis sărutări. Nu-i răspunde. Nu vrea să discute cu ea, nu vrea nici măcar să-i trimită un SMS. Dar trebuie să stea de vorbă cu fiul lui. Trebuie să-l vadă. Amintindu-și de micul Nicholas din fotografii și știind cum e fiul lui acum, ca tânăr adult, discrepanța dintre cei doi îl izbește. Entuziasmul copilului s-a stins complet în fiul lui de douăzeci și cinci de ani, care se descurcă anevoie și nu are niciun scop în viață. Copilul din el a fost îndepărtat complet de adolescentul care a devenit și nu și-a mai revenit niciodată pe deplin. Robert se întrebase mereu care era motivul. De ce a renunțat Nicholas la școală? De ce era atât de lipsit de motivație? Iar soția lui nu spusese niciodată nimic. Păi, poate că de asta. Poate că micuțul Nick văzuse sau auzise lucruri la care nu ar fi trebuit să

asiste. Poate că acum Robert dispune de cheia care îl poate ajuta să descopere ce anume a retezat aripile fiului său.

— Nick? Bună, sunt tata.

— Bună.

Vocea lui e lipsită de expresie.

— Ascultă, ai mâncat?

Robert încearcă să vorbească pe un ton mai însuflețit.

— Păi... nu.

— O să trec pe la tine, să te scot la cină. A trebuit să lucrez până târziu și mi-e o foame de lup...

Nicholas ezită, dar Robert e de neclintit: — Mâncăm rapid, luăm ceva de la cârciuma de lângă tine. E în drumul meu spre casă.

— Apropo, mama încearcă să dea de tine.

— Am vorbit cu ea, nu-ți face griji, minte Robert. Ne vedem într-un sfert de oră.

La ușa de la intrarea în imobilul unde locuiește Nicholas sunt patru sonerii: în dreptul a trei dintre ele sunt mâzgălite nume, a patra e fără nume. Robert apasă pe ultima sonerie de sus, cea fără nume. Nu a mai trecut pe aici de când el și Catherine l-au ajutat pe Nick să se mute, cu trei luni în urmă. Și-l imaginează coborând cele patru etaje. Când deschide ușa, într-un sfârșit, pare epuizat.

— Mergem? propune Robert voios,

compensând lipsa de entuziasm a fiului său.

— Încă nu sunt gata.

— Nu-i nimic. Urc și te aștept.

Robert îl urmează, potrivindu-și pașii mari după mersul greoi al fiului său. Observă picioarele goale ale lui Nicholas, călcâiele lui murdare, gunoaiele presărate pe podeaua din hol, covorul pătat, plin de arsuri de țigară. Robert așteaptă în sufragerie, aruncă o privire în bucătărie, vede chiuveta plină cu vase murdare, tigaia înnegrită de pe aragaz, coșul de gunoi care ar trebui golit — cutii de carton în care au fost lapte și suc, resturi de mâncare ce se revarsă din sacul negru de gunoi. La ce te poți aștepta când vii într-un apartament plin de studenți? își zice în gând. Dar Nick e singurul dintre ei care nu e student. Toți colegii lui de apartament sunt plecați, iar locul duhnește a iarbă. Robert speră că ceilalți au fumat, nu Nick. Doamne, te rog, să nu se fi apucat iar de fumat iarbă! Dar nu vrea să riște să-și supere fiul, așa că nu spune nimic.

— Ești gata?

Robert împinge ușa dormitorului și simte din nou un gol în stomac. Pantaloni, farfurii, blugi, cești — toate aruncate grămadă, o mizerie cruntă. La margine, acolo unde fața lui Nick s-a frecat de cearșaf, pilota are o nuanță gălbuie. Fiul lui stă pe pat, își pune șosetele. Robert se uită cum își strecoară

picioarele în pantofii negri pe care-i poartă la muncă și simte un nou val de furie împotriva lui Catherine. Asta e vina ei. Ea l-a îndepărtat. Ea l-a convins că lui Nicholas i-ar prinde bine să trăiască independent. Becul din tavan nici măcar nu are abajur. Gâtlejul i se strânge. Vede macheta avionului, pe care Nicholas o avea în copilărie. Atârnă de un cârlig care are alt scop: aripile plăpânde ale avionului se înghesuie în perete, nu au destul spațiu să plutească nestingherite.

— Hai, amice, să mergem.

Îi adresează fiului său un zâmbet de încurajare. E ferm hotărât să-și petreacă seara asta fără să cedeze nervos.

Tată și fiu. O sticlă cu vin roșu. Friptură și cartofi prăjiți. Robert îi convinsese pe cei de la bucătărie să-i servească, deși era târziu. Un tată iubitor, care își dorește să fi făcut asta înainte. Ar vrea să fi transformat aceste mese într-un obicei. Îl întreabă pe Nicholas despre serviciu, dar nu ascultă răspunsul cu foarte mare atenție. Catherine și Robert nu se gândiseră la „consilier de vânzări aflat în pregătire“ ca fiind slujba de vis pentru Nicholas, dar ceea ce Nick povestește despre muncă îl convinge pe Robert că băiatul se descurcă bine. Acum, după ce a mâncat, s-a înviorat. Îi fusese o foame de lup. Îi povestește lui Robert despre zilele de pregătire și

bonusurile angajaților. Dar oare asta vrea să ajungă în viață? Îi e de ajuns? Îi place să trăiască în mizeria asta?

— Și cum e să locuiești în apartament? întreabă Robert.

Nicholas ridică din umeri, dar un zâmbet îi dă târcoale gurii.

— De fapt, n-am prea stat pe-acolo în ultima vreme, răspunde Nick, înfigând furculița în cartofii prăjiți din farfuria lui Robert.

— Aha?

— Am întâlnit o fată. Petrec mult timp la ea acasă.

— Povestește-mi.

E o veste bună.

— Nu prea am ce să-ți povestesc. Nu cred că e genul mamei…

— Ei, ce-are ea a face?

Tonul lui îl face pe Nicholas să ridice ochii, uimit.

— Cum arată? continuă Robert.

— E drăguță. Sperăm să plecăm în concediu vara asta, dacă reușim să strângem bani.

— Serios? Unde?

— Într-un loc ieftin. Spania. Sau Majorca.

Nicholas zâmbește larg.

— Spania.

Perfect.

— Îți amintești vacanța pe care am petrecut-o împreună în Spania, când erai mic?

Nicholas pare iritat că s-a schimbat subiectul.

— Nu.

— Aveai vreo cinci ani. Pe la jumătatea concediului, a trebuit să mă întorc acasă, pentru o chestiune de serviciu. Tu și mama ați rămas singuri acolo.

Scrutează chipul lui Nicholas, în căutarea unui semn, dar nu găsește nimic. Expresia fiului său e goală și dezvăluie că, în mod sigur, ceva a fost șters din memoria lui.

— Îmi amintesc foarte vag.

— A fost vorba de doar câteva zile.

Vrea să-și ajute fiul să-și amintească, fără să-l sperie.

— M-am simțit vinovat atunci. N-ar fi trebuit să te las singur. Cu mama.

Nicholas se uită la el, ridică din umeri.

— Nici nu-mi amintesc, tată. Nu trebuie să te simți prost.

Robert îi cercetează din nou chipul, căutând vreun semn de suferință, dar nu vede nimic. Orice ar fi trăit atunci, băiatul a îngropat amintirea adânc.

— Ar trebui să-ți duci iubita într-un loc drăguț. O să te ajut. Probabil ți-e greu să te descurci,

cu tot cu plata chiriei și alte cheltuieli.

Nicholas e uimit. Treaba asta încalcă regulile — regulile mamei —, dar e bucuros să primească orice poate obține de la tatăl lui.

— Mulțumesc, spune el.

După ce Robert l-a lăsat pe Nicholas la apartament, conduce la întâmplare, până când e sigur că soția lui a adormit. Parchează lângă casă și se uită la fereastra dormitorului. Lumina e stinsă. Scoate cartea din servietă și, după ce luminează prima pagină cu ajutorul telefonului, începe să citească: *Stația Victoria, într-o după-amiază de joi ploioasă și cenușie. Ziua perfectă pentru a evada…*

În seara asta Robert e prea obosit ca să poată înfrunta ceea ce are să-i spună cartea, iar fotografiile i-au sfâșiat inima. O să citească mâine. De pe telefonul lui caută pe Google, tastând titlul cărții, și găsește site-ul dedicat romanului *Străinul desăvârșit*. Asemenea lui Catherine, nu găsește niciun indiciu care să sugereze identitatea autorului — dacă e tânăr, bătrân, femeie sau bărbat.

Presupune că e bărbat, apropiat de vârsta lui. Citește recenzia și se întreabă cine a scris-o. Coboară din mașină, închide portiera și intră în casă. Ascultă o clipă, apoi se duce în camera de oaspeți, asigurându-se că nu face zgomot.

23

Începutul verii anului 2013

E a doua noapte la rând când Catherine doarme singură. Noaptea trecută a încercat să stea trează, să aștepte întoarcerea lui Robert, dar nu a putut. A doua zi, când s-a trezit, nu părea că Robert se dusese la culcare. Abia când a auzit ușa de la intrare închizându-se și când a coborât în fugă la parter, și-a dat seama că Robert dormise acasă și că a plecat din nou fără să o trezească.

Probabil că are o grămadă de lucru la birou, dacă ajunge acasă atât de târziu și pleacă atât de devreme dimineața. Ar fi vrut să-i vorbească, să-l întrebe de ce nu o sunase ca să anunțe ce se întâmplă, de ce nu a venit acasă la cină. Robert e un bărbat grijuliu. Da, grijuliu. Atât de grijuliu, încât a dormit în camera de oaspeți ca să n-o trezească. Îi pare bine că ea doarme din nou și n-a vrut s-o deranjeze. Și probabil că dimineață s-a străduit iar

să n-o trezească. Ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare, și totuși nu se simțea așa. Avea o senzație ciudată. Iar senzația asta se amplificase în timpul zilei, când Robert nu i-a răspuns la apeluri, iar mesajele ei au primit anevoie răspunsuri, care fuseseră scrise pe un ton sec.

Iar acum, în a doua noapte pe care o petrece singură, stă întinsă în pat și ascultă, așteptând să-l audă întorcându-se acasă. E aproape miezul nopții. Aude huruitul unui tren, roți de mașină rulând pe asfaltul ud, zgomotul unui taxi care oprește în apropiere. Cineva trântește o portieră. Se ridică în capul oaselor. S-ar putea să fie el. Ascultă, așteptând să audă cheia vârâtă în broască, dar nu aude nimic în afară de dangătul clopotului de la biserică ce răsună în depărtare, vestind miezul nopții. Se ridică și se duce pe palier, în capul scărilor. Pe urmă aude cum cineva pune cheile pe masa din hol — atât de încet, încât n-ar fi auzit dacă n-ar fi ascultat dinadins. Dacă ar fi fost în pat, așa cum credea Robert, n-ar fi știut că el a venit și că e la parter. De fapt, Catherine a perceput efortul pe care Robert îl făcea să-și ascundă sosirea. Așteaptă ca soțul ei să urce. Când vede că nu vine, Catherine coboară, strângând cordonul halatului, încercând să sugrume nodul pe care-l simte în stomac.

Robert o privește, dar nu spune nimic. Ochii

lui o urmăresc în timp ce ea se apropie și își trage un scaun, așezân-du-se lângă el, la masa din bucătărie. Robert soarbe dintr-un pahar cu whisky, iar ochii lui nu o părăsesc nicio clipă.

— Robert, spune ea încet.

Numele lui e singurul lucru care îi vine pe buze.

El pune paharul pe masă, bagă o mână în buzunar și scoate un plic. Lasă fotografiile să alunece din plic și le răsfiră cu degetele pe masă, de parcă ar fi pe cale să facă un truc de magie cu cărți de joc. La început nedumerită — așa cum fusese și Robert când le văzuse prima oară —, Catherine le privește. Apoi își dă seama. Vede imaginile dinaintea ochilor. Aude sunetul aparatului. Clic, clic, clic.

— Dumnezeule! spune ea și e transportată în trecut, ca un călător proiectat înapoi în timp, fără voia lui.

Nu atinge fotografiile, doar se uită la ele.

El o înșfacă de încheietura mâinii și o silește să le ridice.

— Uită-te la ele. Uită-te bine. Uită-te la tine.

Și Catherine se uită. Ochii i se umplu de lacrimi, gâtlejul i se strânge; e uscat, simte că se sufocă. Își șterge ochii cu mâneca. Nu poate să plângă. Dacă plânge, n-o să se poată opri niciodată, o să plângă la nesfârșit, până când lacrimile o vor

îneca. Îi vor îneca pe amândoi. Oare acesta e cel mai cumplit moment? Catherine știe bine că nu.

— Ți-am spus să le privești.

Nu l-a auzit niciodată vorbindu-i cu atâta răceală, nu a simțit niciodată fiorul ăsta rece, pe care glasul lui îl iscă în corpul ei. Robert nu strigă, dar iubirea a dispărut, iar în urma ei a rămas doar furia.

— Privește-le pe toate.

Și e nevoită să se uite la fiecare fotografie, rând pe rând.

Robert îi oprește mâna când Catherine ajunge la o poză în care ea se masturbează. Sunt mai multe asemenea poze, iar el n-o lasă să treacă repede peste ele. Trebuie să le privească pe îndelete. Apoi i le smulge din mână și pune pe masă trei dintre ele, una lângă alta: un triptic care îi înfățișează soția nerușinată. Soția lui, etalată în culori lucioase pe masa lor din bucătărie, cu degete lipicioase, care o pătrund. Degete ușoare, dibace. Pe urmă Robert începe să plângă, iar asta îi frânge inima.

— Robert, îmi pare așa de rău... Ar fi trebuit să-ți spun...

Se apropie de el, vrând să-l cuprindă cu brațele, să-l tragă mai aproape de ea, dar Robert își îndepărtează scaunul de al ei. Nu vrea ca ea să-l atingă. Înșfacă o fotografie, în care Nicholas e pe plajă, lângă ea.

— Ce pizda mă-sii s-a întâmplat acolo?

Iarăși vocea aceea. În Robert e mai multă furie decât suferință.

— Ar fi trebuit să-ți spun… dar… Nicholas n-a știut nimic despre asta. Sincer. N-a știut… S-a întâmplat atât de demult… Eu…

— Știu foarte bine când dracului s-a întâmplat, o întrerupe el. Nu contează cu cât timp în urmă a fost. Tu ai făcut asta…

Înșfacă fotografiile și i le aruncă în față.

Șocul o lasă fără suflare. Majoritatea cad pe podea, câteva ajung în poala ei. Catherine le dă la o parte, lăsându-le acolo unde aterizează.

— Dar Nicholas? continuă Robert. El ce-a văzut? Una e să-mi faci mie asta, dar lui? Cum ai putut să-i faci asta? Nu credeam că ești capabilă să…

Nu poate pronunța cuvintele, iar Catherine așteaptă în vreme ce el se chinuie să-și pună ordine în gânduri. Și totuși, e primejdios să aștepte. Ar trebui să intervină înainte ca el să spună prea multe, dar se simte pierdută. S-a pierdut în trecut, în amintire.

— Cine a fost? Vreau să știu cine dracu’ a fost. A durat și după aia? Sau a fost vreun căcat de ospătar spaniol — o aventură de vară, ca și cum ai fi fost o adolescentă în călduri care și-a tras-o în vacanță? Una care desface imediat picioarele. Pizdele

astea englezoaice — puțin soare, un pic de sangria, și o fac cu oricine. Sigur că de obicei nu-și iau și plozii cu ele. Erai plictisită? Simțeai nevoia să ți se dea puțină atenție?

— Nu, nu, n-a fost așa…

Simte ca și cum un străin ar fi intrat în casa lor. Bărbatul ăsta nu e Robert.

— Și atunci, cum a fost? Ne-a fotografiat fiul. Așa că spune-mi: cum a fost?

— Nu mai țipa la mine!

Robert țipă, iar când se întâmplă asta, Catherine nu poate gândi. Nu se mai poartă cu răceală; mânia lui l-a încălzit.

— Oprește-te. Te rog. Îți povestesc, dacă asculți… Doar încearcă să asculți…

Înșfacă paharul lui cu whisky și îl golește dintr-o înghițitură. Se pregătește să rostească vorbele cu voce tare, să mărturisească de ce nu i-a spus niciodată.

— Eu n-am vrut să ne lași acolo. Îți amintești? Te-am rugat să nu pleci, să nu te duci la birou, să rămâi cu noi…

Trage de timp, se pregătește să vorbească, dar el n-o lasă. Neputând să-și stăpânească furia, Robert preia controlul din nou: — Ești nemaipomenită. Adică spui că e vina mea? Pretinzi că, fiindcă am plecat mai devreme, asta justifică faptul că ți-ai tras-

o cu un străin, sub nasul fiului nostru? Plecarea mea justifică faptul că l-ai expus la așa ceva? Chiar crezi că poți găsi o justificare pentru orice, nu? Chiar crezi că ai mereu dreptate. Că dreptatea e de partea ta mereu. Afurisita de Sfânta Catherine.

Catherine e înmărmurită. Își dă seama că în clipa asta Robert o urăște. Cât de repede a trecut de la dragoste la ură! Își spune că el suferă, dar se teme că e mai mult de atât. Din gura lui se revarsă ranchiuna neagră, vâscoasă. Catherine privește cum gura lui se mișcă, iar din ea se revarsă cuvintele.

— N-ai putut să reziști fără mine patru zile? N-ai putut sta fără sex patru zile? Din câte-mi amintesc, pe atunci abia dacă mai făceam sex. Tocmai de-asta ți-am cumpărat nenorocita aia de lenjerie!

Izbește o fotografie.

— Deci cât timp a durat? Organizați mici întâlniri? V-ați întâlnit în Anglia, la un pahar de Rioja? A, poate că în timpul afurisitelor călătorii de *serviciu*. Îl luai cu tine?

La ce se așteptase? Nu la asta. Catherine se uită la fotografiile împrăștiate pe podea și se apleacă să le strângă.

— De unde le ai?

Robert o ignoră, deschide servieta și trântește pe masă exemplarul din *Străinul desăvârșit*.

— Așadar, *chiar e* despre tine.

Cămașa ei de noapte se umezește de transpirație.

— Da, dar n-a fost așa. N-a fost ca în carte…

Catherine simte de parcă Robert i-ar fi vârât pumnul pe gât, iar acum nu mai poate articula cuvintele.

— Serios? Și atunci, de ce erai atât de îngrijorată? De ce ai încercat s-o arzi? Ai zis că Nicholas nu știa nimic despre treaba asta, dar și el a primit cartea, deci și el a fost implicat…

— Da, dar nu…, începe Catherine, apoi se oprește. N-ai citit-o?

— Nu. Nu m-am simțit în stare s-o citesc. Astea m-au lămurit destul.

Și lovește iar fotografiile.

— *El* a scris-o?

— Nu, șoptește ea.

— Cum? Nu te-am auzit.

Tonul lui e batjocoritor. Agresiv.

Ea clatină din cap.

— Și atunci, cine? Nevastă-sa? A aflat și ea?

— Taică-său. Cred că tatăl lui.

— Taică-său? Ce naiba! Era tânăr? Cât de tânăr, mai precis? Să nu-mi spui că era minor!

În clipa următoare, Catherine ridică tonul, dar e mai mult un strigăt decât un răcnet. Un strigăt

spart și disperat: — E mort! A murit…

Surprinde șocul pe chipul lui Robert. O undă de șoc care a durat douăzeci de ani să ajungă de la ea la el, o undă care acum a sfărâmat toate digurile pe care ea le construise în jurul vieții lor.

24

Vara anului 1993

Nu era nici miezul nopții, nici trei dimineața. Era ora ceaiului, într-o zi senină, însorită. Eu și Nancy stăteam în grădină, citind ziarul și bând ceai. Ne mutaserăm scaunele în colțul terasei ca să profităm din plin de ultimele raze de soare, înainte ca grădina noastră, orientată spre nord, să fie cufundată în umbră. La început, n-am auzit; abia când am mers în bucătărie, să umplu iar ceștile, am zărit două siluete prin geamul ușii de la intrare. Apoi i-am auzit. Mai târziu mi-am dat seama că băteau la ușă de ceva timp deoarece, aflat în bucătărie, n-am auzit o simplă bătaie, ci bufnetul unui pumn izbind ușa. Nu era un sunet agresiv, dar sugera urgența. Țineam ceainicul în mână, gata să torn ceaiul; l-am așezat pe masă și m-am uitat la Nancy prin ușa întredeschisă: își trăsese pălăria pe ochi, să se apere de soare, și era foarte concentrată. Oare ce citea? Nu

știu precis, îmi amintesc doar că era pagina de recenzii, deci probabil că citea un articol despre o piesă de teatru sau un film, sau despre un concert — de obicei încercuia câte o recenzie cu creionul și propunea să cumpărăm bilete pentru evenimentul respectiv. N-am mai cumpărat bilete. După aceea, niciodată n-am mai mers la teatru, nici n-am mai ascultat muzică.

Am lăsat-o cufundată în lectură și m-am apropiat de ușa de la intrare. Pur și simplu știi când ceva foarte rău s-a întâmplat. Și voiam s-o las cât mai mult în lumea aia veche, unde citești ziarul de duminică și îi compătimești pe alții pentru necazurile lor.

— Domnul Brigstocke? a întrebat bărbatul.

Iar eu am încuviințat din cap, fără să mă mișc din prag, nevrând să-i las să intre.

— Putem intra, domnule? a întrebat femeia, iar privirea ei o țintuia stăruitor pe a mea.

Am șovăit, pe urmă m-am dat la o parte și am deschis ușa larg, îngăduindu-le să intre în casă.

— Soția dumneavoastră e acasă, domnule? a întrebat femeia.

Am făcut semn din cap că da.

— Ce s-a întâmplat? De ce ați venit?

— Mă tem că avem vești proaste, domnule. Vă rog să vă chemați soția.

Iar eu m-am supus. M-au urmat până la ușa sufrageriei și au spus că așteaptă acolo. Am mers prin bucătărie și am ieșit pe ușa din spate; am rămas în umbră, privind-o pe Nancy. O singură pată de soare rămăsese pe marginea pălăriei.

Și-a ridicat privirea.

— Ce-i?

A mijit ochii și m-a privit.

— Stephen?

— A venit poliția. Sunt în sufragerie.

Și Nancy s-a holbat în continuare la mine, cu gura pe jumătate deschisă. Ca și mine, știa că urma să îmbătrânim înainte de vreme, încovoiați sub o povară prea grea pentru a putea fi purtată. S-a săltat din scaun, iar vioiciunea părea s-o fi părăsit deja. I-am întins mâna și am mers împreună în sufragerie. Ne-am așezat fiecare în alt scaun. Polițiștii se așezaseră pe canapea.

— Aveți un fiu, Jonathan, de nouăsprezece ani? Călătorește în Spania.

Am dat amândoi din cap. Deci nu e mort, mi-am spus. Folosiseră timpul prezent. Probabil și Nancy credea aceleași lucru.

— Am primit ieri o vedere de la el, din Sevilia.

A zâmbit când a spus-o, de parcă acea vedere ar fi fost o dovadă că Jonathan era teafăr, o confirmare că era un băiat bun, care își iubea

părinții și care nu dorea ca ei să-și facă griji pentru el.

— Ne pare foarte rău. Jonathan a murit ieri, într-un accident. Ne pare rău.

Am dat din cap, Nancy nu s-a clintit. Stăteam fiecare în scaunul lui. Pe urmă, m-am ridicat și m-am dus la ea, i-am luat mâna într-a mea. Era rece, umedă și inertă.

— Ce fel de accident?

Mă gândeam că fusese un accident rutier. Accidentele se produc pe șosele. Îl lovise o mașină. Căzuse de pe o motocicletă, în viteză. Fusese lovit de un camion. Ceva rapid, definitiv, fără șanse de recuperare.

— S-a înecat, a răspuns polițistul.

Femeia s-a oferit să facă un ceai. I-am arătat drumul spre bucătărie.

— A fost un accident. Poliția spaniolă nu are nicio îndoială. La Tarifa, malurile sunt înșelătoare. Imprevizibile.

Ne-a privit.

Ce puteam spune? Ce puteam face? Aveam nevoie să ni se explice ce aveam de făcut. Polițistul știa asta.

— Va trebui să mergeți în Spania, să vă identificați fiul, ne-a zis. Autoritățile spaniole nu vor scoaterea din țară a corpului neînsuflețit până când nu este identificat oficial. Poate aveți pe altcineva

care să mergă acolo, în locul dumneavoastră...

— Deci nu sunteți siguri că e Jonathan? Poate că e o greșeală? s-a agățat Nancy de un fir de speranță.

— Îmi pare rău, doamnă Brigstocke, dar nu e o greșeală. Poliția spaniolă a cercetat bunurile fiului dumneavoastră... Geanta lui era pe plajă... Dar tot e nevoie să fie identificat în mod oficial.

— Poate că cineva i-a furat geanta? a implorat ea.

— I-au găsit pașaportul. Cu siguranță, e Jonathan.

Femeia a adus ceaiul. Pusese prea mult lapte și prea mult zahăr.

— Corpul nu poate fi predat decât după identificarea oficială. După aceea îl puteți aduce în țară, a spus ea și a așezat tava. Dacă aveți pe altcineva care poate face asta...

— Nu, nu avem pe nimeni, i-am spus.

— Alte rude?

Am clătinat din cap.

Femeia a priceput, apoi a vorbit mai departe:

— Consulatul o să vă ajute să faceți toate aranjamentele necesare. Se vor ocupa de toate, în numele dumneavoastră.

Cadavrul. Fiul nostru. Cadavrul. Am simțit mâna lui Nancy strecurându-se din a mea și

apucându-și ceașca cu ceai.

— Aveți aici numărul de telefon al consulatului și vi-l dau și pe al meu, a zis polițista, notând într-un carnețel. În caz că aveți alte întrebări.

Mi-a întins hârtiuța, dar Nancy a luat-o. S-a așezat cu ea în mână, holbându-se la cifre. Nu și-a ridicat ochii nici când cei doi s-au ridicat și îndreptat spre ușă, nici când a auzit ușa închizându-se în urma lor.

Bineînțeles că aveam întrebări, pe care la momentul respectiv n-am avut prezența de spirit să le pun. Cum anume se întâmplase? Ce fel de accident? Mai era și altcineva implicat? Nancy a aflat amănuntele astea după ce a telefonat la consulat, și mi le-a spus. Atunci am auzit numele Ravenscroft pentru prima dată. Nancy voia să ia legătura cu ea, dar am convins-o să n-o facă. I-am spus că ea trebuia să ia legătura cu noi, iar atunci Nancy a fost de acord. Iar faptul că doamna Catherine Ravenscroft n-a încercat deloc să ia legătura cu noi mi-a întărit convingerea că decizia noastră fusese corectă. Nancy s-a răzgândit mai târziu, când a developat filmul din aparatul lui Jonathan. Dar nu mi-a spus nimic. A păstrat totul secret.

După ce ușa s-a închis în urma lor, am văzut că Nancy tremura. Am luat cuvertura de pe canapea și

i-am înfășurat-o în jurul umerilor. Încă nu mă privise.

— Nancy, Nancy, am șoptit.

Am îngenuncheat și am tras-o spre mine. A trebuit s-o trag cu forța, pentru că nu voia să se apropie. Din cauza șocului, nu se putea mișca. Sigur că și eu eram în stare de șoc, dar, într-un fel, eram mai norocos decât ea. Trebuia să mă îngrijesc de ea, așa că nu mă puteam gândi la sentimentele mele. I-am mângâiat părul, așa cum aș fi făcut cu un copil. I-am spus pe nume iar și iar, încet, ca și cum aș fi vrut s-o trezesc din somn. Într-un sfârșit, s-a uitat în sus la mine, și-a dat jos cuvertura de pe umeri și s-a ridicat, aproape doborându-mă din picioare.

— Stephen, rezervă un bilet de avion.

Pe urmă a urcat la etaj și am auzit-o scoțând o valiză de sub pat.

25

Vara anului 2013

Gâtul lui Robert e înțepenit, iar ochii îi sunt uscați. Amantul lui Catherine e mort. Iisuse! De asta crezuse ea că nu e nevoie să-i spună. Crezuse că scăpase basma curată. Amantul ei nu-și va face niciodată apariția la ușa lor. Nu-i de mirare că fusese deprimată. Îl jelea. Oare se îndrăgostise? Firește, nu într-un timp atât de scurt. Dar oare aventura ei o făcuse să simtă că ceva îi lipsește? Robert a petrecut noaptea în mașină. A luat și sticla cu whisky când a ieșit valvârtej din casă. Ea l-a implorat să rămână, s-o asculte. A și alergat după el.

A mers cu mașina doar până la strada următoare, nu s-a îndepărtat mult. Nu știa unde să se ducă, așa că a parcat și a oprit acolo, aproape așteptându-se ca ea să apară în capul străzii, alergând după el. Se uita necontenit în oglinda retrovizoare, dar ea nu venise, așa că Robert a dat

scaunul pe spate și a băut whisky-ul.

Ar trebui să-i fie rău din pricina alcoolului, dar se simte bine. Soția lui e cea care îi provoacă greață. Nu mai vrea să-i asculte minciunile și ignoră toate apelurile ei, iar în cele din urmă își deconectează telefonul. Furia e puternică înăuntrul lui, iar el se agață de ea, ca să nu se dezintegreze. I se face rău când se gândește cum l-a manipulat ea. Ar fi trebuit să-și dea seama. Face parte din meseria ei, e o abilitate pe care Robert a admirat-o dintotdeauna: capacitatea ei de a convinge oamenii să facă lucruri pe care nu doresc să le facă. Nici prin cap nu-i trecuse că avea să folosească tehnica asta cu el.

A început să citească noaptea trecută, în timp ce trăgea la măsea. N-a citit prea mult: era distrat și nu se putea concentra. Dar o s-o citească azi, în dimineața asta. A dormit pe bancheta din spate, încovrigat ca un bebeluș, cu genunchii la piept. Acum e tot pe bancheta din spate și se ridică, de parcă și-ar aștepta șoferul. Îl doare capul, iar în gură simte un gust de parcă ar fi băut din toaletă înainte ca apa să fie trasă. Se întinde până la torpedou și-și strecoară în gură trei pastile de gumă extra-mentolată. Are nevoie de mâncare, de cafea și de timp să citească în liniște. Dar nu poate conduce, nu poate risca. Alcoolemia lui trebuie să fie peste limită. Așa că încuie mașina, își netezește hainele și se

îndreaptă spre stația de autobuz.

E cinci și jumătate. Mai sunt ore bune înainte de prima întâlnire stabilită pentru azi. Așteaptă autobuzul. E o zi minunată, însorită, calmă. Doar el așteaptă în stație, dar când autobuzul oprește, în el sunt deja câțiva oameni. Oameni cu care de regulă el nu călătorește. Se gândește că tânăra africancă se duce acasă, după schimbul de noapte. Întrezărește marginea unei uniforme sub hanoracul ei. Pare obosită, sub ochi are cearcăne mari, violete. Poate că lucrează la spital; personal auxiliar, mai degrabă decât medical. Își spune că e o femeie de treabă; o femeie care lucrează în ture pentru a-și întreține familia. O femeie lipsită de vanitate, care nu are timp pentru minciuni și aventuri amoroase. Se întreabă dacă gândurile lui sunt discriminatorii și ajunge la concluzia că, probabil, așa este: prezumpția simplității, faptul că el crede automat în respectabilitatea femeii. În autobuz e și un bărbat în vârstă — din Europa de Est, crede Robert —, cu o căciulă împletită pe cap, deși e vară. Omul are un rucsac în care își duce prânzul, pe care Robert îl poate mirosi de la două rânduri de scaune distanță. Presupune că omul lucrează în construcții și că a pornit de dimineață să finiseze casa vreunui bogătaș londonez. O casă ca a lui Robert. Un loc în care acestui bărbat, care ar trebui să fie la pensie, nu i se

va îngădui să bea o ceașcă cu cafea și să folosească toaleta. Robert își închipuie că bătrânul e o persoană demnă, care observă în tăcere oamenii pentru care lucrează, fără să-i judece. Când se ridică, gata să coboare, Robert le zâmbește: mai întâi femeii, apoi bărbatului. Niciunul nu-l observă. Sunt un neghiob ipocrit, își zice Robert în gând.

În dimineața asta face multe lucruri pentru prima oară; găsește o cafenea micuță, genul de local pe care de obicei nu l-ar alege. Dar e singura deschisă la șase dimineața în zona Berkeley Square. Cere roșii pe pâine prăjită. Pâine neagră, nu albă. Nu, nu prăjită în ulei, ci la prăjitor. Mai cere o ceașcă de ceai. Când îi este servit, lichidul e de culoarea caramelei. A ales un colț retras și s-a făcut comod, pregătit să se apuce de citit.

Nu se poate abține și citește mai întâi ultima propoziție. E de acord cu autorul. Chiar sunt regretabile aceste scăpări ale soției sale, faptul că a omis să-i spună ceva, cât de puțin. Acum vrea să-i vorbească fiindcă e strânsă cu ușa. Robert admiră limbajul reținut al cărții, dar nu-l poate împărtăși. E mai mult decât păcat. *Mortal*? O amenințare goală. Nu simte deloc nevoia s-o protejeze.

Azi-noapte Catherine a încercat să-l convingă că în carte nu se relatează lucrurile așa cum s-au petrecut de fapt. Nu se întâmplase așa. N-a putut s-o

asculte; nu suporta să-i audă glasul. Suna fals. La ea, totul e fals. Normal că asta spusese. Din punctul lui de vedere, Catherine și-a irosit șansa de a-i prezenta propria versiune. Acum nu se poate încrede decât în aceste cuvinte tipărite. A avut ocazia să-i spună cu ani în urmă, dar acum Robert nu poate avea încredere în ce îi spune ea, pentru că va deforma perspectiva. O să încerce orice ca să găsească scuze pentru ceea ce nu poate fi scuzat. Și chiar nu poate fi scuzat, din pricina lui Nicholas. Pentru că băiatul a fost de față.

Cu mai puțin de o săptămână în urmă, să stea într-o cafenea ore întregi și să citească o carte ar fi fost un lux, dar acum experiența asta îi lasă gura uscată ca iasca și îi face degetele să tremure. Deschide cartea la prima pagină:

> *Stația de metrou Victoria, într-o după-amiază de joi umedă și cenușie. Ziua perfectă pentru a evada. Doi tineri așteaptă la coadă, la ghișeul de bilete. Se țin de mână, apoi își dau drumul, dar nu pentru mult timp. Nu puteau sta mai mult de câteva minute fără să se atingă...*

Nu e genul de carte pe care Robert ar citi-o de obicei, dar constată că romanul e incitant. Înțelege de ce l-a captivat pe Nicholas și de ce l-a citit până la capăt. E scris într-un stil accesibil, fluid și lesne de

citit; relatează povestea unui tânăr mai mic decât Nicholas, care călătorește prin Europa cu iubita lui. Robert citește despre nerăbdarea lor și despre spiritul de aventură care-i incită. Cei doi au renunțat la slujbe pentru a călători, hotărâți să nu-și irosească tinerețea. Doi oameni încă îndeajuns de tineri încât să-și permită să călătorească folosindu-se de permisul special pentru tineri. Mirosul de tren noaptea; trezirea dimineața și sosirea în altă țară; citește despre cum e să cobori geamul și să respiri aerul Mediteranei, în timp ce explorezi ținuturi unde libertatea e suverană. Sunt îndrăgostiți. Sunt meniți să rămână împreună.

Ceea ce se insinuează în textul aerisit și ceea ce — bănuiește Robert — a împiedicat-o pe Catherine să arunce cartea cât colo după primele pagini e apropierea lentă a tragediei. Paradisul ăsta nu va dura mult. Toate lucrurile frumoase — aromele, gusturile, căldura — sunt contaminate de amenințarea că fericirea asta e imposibil să dureze. Când Robert a trecut de la ceai la cafea, iar cei doi au ajuns la Nisa, vești proaste de acasă o silesc pe Sarah să se întoarcă în Anglia. John, iubitul ei, spune că se întoarce cu ea, dar fata nici nu vrea să audă. Știe cât de importantă e excursia asta pentru John, cât de îndelung a plănuit-o și a economisit pentru a putea pleca. Sarah e genul de fată pe care orice părinte și-ar

dori-o pentru fiul lui. Cei doi își iau rămas-bun înlăcrimați, în gara din Nisa. John cumpără o vedere și se așază la masă, într-o cafenea, ca să le scrie părinților. Cumpără un pachet de țigări Gauloises și fumează una. Lui Sarah nu-i place să fumeze. Nici măcar părinții lui nu știu că John fumează. Cumpără un timbru, pune vederea la poștă și își vede singur de drum. „Deci acum începe“, își zice Robert și comandă cafea neagră.

26

Vara anului 2013

În aeroport, în mod sigur noi eram cei care nu se încadrau în peisaj. Poate că era doar o impresie, iar ceilalți nu observau; deși bănuiesc că alți călători mai perspicace ar fi dibuit cuplul de vârstă mijlocie, cu ochi injectați, care păreau să aibă nevoie disperată de un concediu, dar păreau îngroziți de perspectiva îmbarcării în avion. Ar fi putut crede că ne era frică de zbor. În schimb, eu și Nancy ne temeam de aterizare, eram înspăimântați că totul avea să se transforme în realitate. Până în acea clipă nu putusem să facem altceva decât să ne imaginăm. Dar acum trebuia să-l privim pe fiul nostru, care ne-o luase înainte și trecuse printr-o experiență prin care noi ar fi trebuit să trecem primii.

Înainte de a pleca la aeroport, scosesem din sertarul comodei cele trei vederi primite de la Jonathan: Paris, Nisa, Sevilia. Lucioase și luminoase.

Cuvinte scrise în grabă, care la prima vedere erau neînsemnate, dar care mai târziu aveau să fie recitite la nesfârșit. Ultima vedere primită era cea din Sevilia: catedrala scăldată în lumina soarelui și turiștii din fundal, care se plimbau într-o caleașcă trasă de cai. De unde să fi știut turiștii ăia că imaginea lor va rămâne imortalizată pe vecie în mințile noastre? De unde să fi știut că, atunci când vederea avea să sosească pe pragul nostru, noi aveam să-i vedem, apoi urma să întoarcem vederea pe partea cealaltă și să citim ultimele cuvinte din partea fiului nostru?

Dragă mamă și tată,

Am stat aici două zile. Mâine plec spre coastă.

Vreau să iau bacul spre Tanger.

Cu drag,

J.

Niciunul dintre noi nu vorbea spaniola, iar consulatul din Jerez ne-a ajutat cu toate aranjamentele birocratice. O grămadă de hârțogăraie. Certificate după certificate care au trebuit semnate, ștampilate și înmânate diverselor autorități, ca să ne putem aduce fiul acasă.

Trecuseră mulți ani de când îl văzuserăm gol pe Jonathan, dar când l-am privit cum zăcea acolo,

băiatul era aproape gol, purta numai o bucată de pânză peste organele genitale. Era perfect. În moarte, rămăsese neschimbat. Ochii lui erau închiși. Fără îndoială, era fiul nostru. Consulatul ne anunțase că avea să fie îmbălsămat. Legislația spaniolă insistă asupra acestui aspect, înainte ca un cadavru să fie transportat. Și eu, și Nancy am înțeles detaliile tehnice ale procedurii, deși nu voiam să ne gândim prea mult la asta.

Jonathan se înecase, dar fața nu i se umflase, așa cum mă așteptam. Pe interiorul brațului stâng avea o urmă. Mi-am plimbat degetele pe ea, mângâind carnea rece, de-a lungul unei dungi vineții care se intersecta cu o alta. Ni s-a spus că se rănise în timpul accidentului.

Am plâns cât de tăcut am putut, dar am plâns. Nancy tremura. Tot trupul, nu doar umerii, îi era scuturat de fiori. Și nu era din cauza suspinelor. Era ceva prelung, de durată. Ceva cedase înăuntrul ei, provocând unde de șoc. Era ca și cum ar fi fost băgată în priză, iar acum nu mai putea fi deconectată. Am cuprins-o în brațe și am încercat să-i calmez tremurul, dar n-am reușit. Iar cel mai rău lucru era tăcerea ei. Tăcere deplină. Când am încercat să o iau de acolo și s-o scot din încăpere, nu s-a clintit. S-a aplecat și a luat mâna lui Jonathan într-ale ei. Era țeapănă. Degetele lui nu se mai

puteau îndoi, ca să le cuprindă pe ale ei. Am văzut amândoi că palma lui era vineție și zgâriată, iar pielea era jupuită și arsă acolo unde Jonathan se ținuse de ceva. Probabil se agățase de ceva vrând să scape cu viață. Nancy a îngenuncheat, i-a sărutat biata mână, iar eu mi-am pus mâinile pe umerii ei. Angajatul consulatului era nerăbdător. Neîndoielnic, era fiul nostru, dar mai trebuia să semnăm o hârtie, pentru confirmare. Mi-am dat seama că, în opinia lui, venise timpul să plecăm de acolo. Probabil că i-am părut neajutorat, așa că s-a apropiat.

— Doamnă Brigstocke, doamnă Brigstocke, acum putem pleca.

Am fost ușurat când Nancy nu l-a băgat în seamă, pentru că astfel îmi dădea puțin răgaz să acționez. Am îndepărtat mâna lui Jonathan dintr-a ei; apoi am prins-o de mână.

— Nancy, scumpo, să mergem.

În cele din urmă, m-a lăsat s-o conduc afară din încăpere. Consulatul trimisese o mașină care să ne ducă în orășelul de la malul mării, unde Jonathan murise. Nu m-am gândit atunci dacă trebuia sau nu să plătim pentru drumul acela. După cum am aflat după aceea, cheltuiala cădea în seama noastră. Asigurarea de călătorie a lui Jonathan nu acoperea așa ceva.

Am mers în tăcere de la Jerez la Tarifa, transpirând pe bancheta din spate a mașinii. Când am ajuns, primul lucru pe care Nancy a vrut să-l facă a fost să meargă pe plajă. Am rugat șoferul să aștepte. Era prea cald. Miezul zilei. Nu aveam niciun adăpost, niciun loc unde să ne refugiem din calea soarelui arzător și alb. Era cea mai mare plajă pe care fuseserăm vreodată: kilometri și kilometri de nisip alb. Era un deșert, cu deosebirea că în acel deșert erau mulțimi de oameni. Mulțimi care se prăjeau la soare, cu pielea lucind de ulei de plajă. Noi eram singurii complet îmbrăcați, pantofii noștri se afundau în nisip, iar eu mă întrebam dacă să mi-i scot pe ai mei și să merg în picioarele goale, dar Nancy a mers mai departe și eu am urmat-o. Mergea drept spre mare, ținându-și pălăria cu mâna. Vântul șuiera în jurul nostru și am mijit ochii, încât nisipul să nu-mi intre în ochi. Era un loc ostil. După cincisprezece minute de mers, am ajuns la marginea apei și am rămas acolo, privind în gol. Nu vedeam unde se sfârșea marea. Vântul se juca pe suprafața apei, iscând mici valuri înspumate, dar în apă se jucau copii, iar oamenii făceau *windsurfing*, ajutați de vânt. Pentru ei, era un loc prietenos. Creștetul capului îmi ardea și îmi imaginam cum pielea avea să mi se umple de bășici, iar în câteva zile urma să se cojească. Nu puteam îndura arșița și am pus o mână

pe brațul lui Nancy, dar ea s-a scuturat. Nu era pregătită să plece. M-am simțit rușinat că dădusem dovadă de slăbiciune. Am privit în urma mea și m-am întrebat pe care bucățică de nisip stătuse întins Jonathan. M-am întrebat dacă încercase să facă *windsurfing*. Când m-am întors, Nancy tocmai își scotea pantofii. Și-a ridicat fusta și mi-a întins cealaltă mână. Mi-am scos pantofii și șosetele, mi-am suflecat pantalonii și am pășit în apă, împreună. Am rămas acolo câteva momente și am văzut-o închizând ochii, așa că am făcut la fel. „Adio, Jonathan“, mi-am spus în minte și mi-am închipuit că Nancy făcea același lucru. Pe urmă ne-am întors la mașină și am plecat spre hotelul la care stătuse Jonathan.

Șoferul știa exact unde să ne ducă: un *hostel* ieftin, pentru călătorii cu rucsacul în spate. Se afla pe o străduță lăturalnică, la douăzeci de minute distanță de plajă. M-am așteptat ca angajații hotelului să se poarte amabil cu noi, dar n-a fost chiar așa. Ne-au spus că îl văzuseră foarte rar pe Jonathan cât timp stătuse acolo. Nu-l cunoșteau. Fusese un străin care, din întâmplare, murise în timp ce era cazat la ei. Mi s-a părut că angajații se eschivau, că erau aproape stânjeniți, de parcă i-am fi putut acuza de moartea fiului nostru. Nu era vina lor. Ni se tot spunea că nu era vina nimănui. Fusese

un accident. Marea e înșelătoare, vântul se poate înteți din senin, așa cum se întâmplase și în ziua în care murise. Atunci fluturase steagul roșu? Nimeni nu părea să-și amintească.

Rucsacul lui Jonathan era așezat pe un scaun, în camera pe care o ocupase. Era neprimitoare: un pat de o singură persoană, acoperit cu un cearșaf și o pătură, o comodă ciobită, care încă îi adăpostea hainele. Polițiștii aduseseră sacoșa pe care o avusese la plajă. În ea găsiseră cheia camerei și identificaseră hotelul. Îi găsiseră și pașaportul, care îi dusese la noi.

Nancy s-a ocupat de tot. A scos hainele din comodă și le-a împăturit, apoi le-a așezat pe pat. Nu m-a lăsat s-o ajut. Era domeniul ei. În timp ce sorta hainele lui Jonathan, eu am stat pe un scaun, lângă fereastră, și am privit, vrând să văd ce văzuse și Jonathan. De acolo nu se vedea marea. Camera lui dădea spre spatele acelui hotel ieftin. Și în vreme ce mă holbam la doi turiști — posibil scandinavi — așezați la o masă de plastic, într-o curte pavată cu dale galbene și roz, probabil că Nancy a găsit aparatul foto al lui Jonathan. Oare l-a pus în rucsacul lui? Nu știu. Sau l-a ascuns în poșeta ei? Nu voi afla niciodată, dar mă întreb când anume s-a hotărât să ducă filmul la developat. Chiar atunci sau mai târziu, după ce ne-am întors acasă? N-am văzut niciodată aparatul lui foto. Am presupus de la

început că se pierduse ori că fusese furat de vreun angajat al hotelului, după ce se aflase că Jonathan nu avea să se mai întoarcă. Era un aparat scump — cel mai costisitor cadou pe care i l-am cumpărat. Un Nikon ultimul răcnet, cu o lentilă dotată cu super-zoom. I-l dăruiserăm cu ocazia majoratului. Dacă l-ar fi pierdut, n-ar fi vrut să ne-o spună.

Când m-am răsucit cu spatele la fereastră, Nancy ținea în mână briceagul lui Jonathan — unul elvețian, un alt cadou de la noi, cu ocazia unei aniversări. Oare i-l dăduserăm când împlinise treisprezece ani? Sau paisprezece? Oricum, la o vârstă la care consideraserăm că putea umbla cu el în siguranță. I-a găsit loțiunea de după ras, a pulverizat puțin în aer și a adulmecat aroma; ultima urmă a mirosului fiului nostru. De ce făcea inventarul lucrurilor lui? Strânge-le, te rog. Voiam să plecăm odată de acolo. Nancy a luat în mână un pachet de țigări. Niciunul dintre noi nu știa că Jonathan fuma. Sasha, iubita lui, n-ar fi fost de acord. Nu era genul de fată care să agreeze treaba asta. Poate că Jonathan se apucase după plecarea fetei. Oare unde e Sasha acum? De vârstă mijlocie, probabil măritată. Era de treabă, dar chiar și așa, n-aș fi vrut ca Jonathan să rămână cu ea. De fapt, nu e adevărat. Dacă Sasha nu s-ar fi dus acasă, dacă ar fi rămas cu el în Europa, probabil că Jonathan ar fi în

viață. Și aș fi făcut orice ca el să mai fie în viață, chiar dacă asta ar fi însemnat să se însoare cu o femeie comună, cam fără umor.

27

Vara anului 2013

Robert a găsit-o pe Catherine, deși în carte o cheamă Charlotte, nu Catherine. Aruncă o privire la ceasul de mână. Mai are o jumătate de oră și după aceea va trebui să plece către prima întâlnire a zilei, dar acum nu se poate opri din citit. Telefonează la birou și le spune să o amâne o oră.

John plănuise să petreacă o singură noapte în Tarifa. O noapte în cel mai ieftin hotel, și după aceea să ia bacul către Tanger, dis-de-dimineață. Era în căutarea lui Orwell, a lui Bowles, a lui Kerouac, nu a iubirii. Dar a auzit chemarea ei și a fost pierdut. Pentru o femeie atât de versată, a fost o pradă ușoară. O femeie ușor plictisită. O femeie care dorea puțină distracție ușoară cu care să-și umple câteva zile, înainte de a se întoarce acasă, la

soțul ei. O femeie care avea un copil, dar unul care o cam încurca. Și totuși, copilul era o deghizare folositoare — o ajuta să pozeze în mamă, într-o femeie care nu se mai pune pe primul loc. O femeie cinstită. Ce deghizare isteață! Priviți-mă! striga ea în gura mare. Am grijă de copilul meu. Soțul meu, obsedat de muncă, m-a abandonat. Mă descurc foarte bine. Sunteți atenți la ce fac? Când vorbesc cu băiețelul meu, vocea îmi e blândă. Zâmbesc mult. E plin de energie. Băiețelul meu e ca argintul viu. E fericit, pentru că sunt o mamă bună. Dar, vai, ce obositor e copilul meu! Îmi solicită atenția tot timpul, iar asta e de-a dreptul epuizant. Nu-mi permit să fiu atentă în altă parte nici măcar o clipă, că mă strigă mereu: mami, uită-te la mine, mami, mami, mami. Uită-te la mine. Uită-te la mine. Iar ea îl privește ori de câte ori băiatul i-o cere, surâde și glasul ei e răbdător, dar totul e doar o fațadă. Are grijă ca glasul ei răbdător să se audă în toată cafeneaua, așa încât toată lumea să vadă ce mamă bună e ea. Din când în când aruncă o privire împrejur, ca să se asigure că spectatorii ei sunt atenți. Uitați-vă la mine! strigă ea, mai tare chiar decât băiețelul ei. Dar e mai șireată decât el. John i-a auzit vocea și

pierdut a fost. N-a putut să vadă ce se ascundea dincolo de vraja pe care a aruncat-o asupra lui.

I-a văzut rochia din bumbac subțire atârnând pe podea, la picioarele scaunului ei. I-a văzut piciorul lung și bronzat, o strălucire aurie care se întrezărea prin despicătura care începea din partea de sus a coapsei — o despicătură cu rost, care îi permitea să se miște liber în rochia ei lungă. Fățiș, rochia asta era o declarație de modestie, dar pe ascuns vorbea despre fierbințeala lăuntrică.

Imaginea îl lovește pe Robert în față. A văzut rochia asta într-una dintre fotografii: poza în care Catherine își întinde piciorul de sub rochia de plajă. Stă într-o cafenea, cu Nicholas. Autorul o urăște cu adevărat, iar Robert simte parcă și puțină gelozie strecurată în pagini. Din nou, se întreabă dacă nu cumva autorul cărții e vreo iubită de-a băiatului. Dar Catherine parcă a spus că-l bănuiește pe tatăl acestuia. Citește mai departe.

Drept mulțumire că o ajutase să-i distragă atenția băiețelului așa încât să mănânce, Charlotte i-a făcut cinste cu o bere. Pe urmă, el i-a condus la hotel; se întunecase, iar el nu avea nimic altceva de făcut. Băiețelul devenise

tăcut, era somnoros și își ținea mămica de mână. Ea și John au vorbit, iar el i-a spus că a doua zi va pleca, voia să ia bacul spre Tanger. Ea i-a spus că-i invidiază puțin libertatea, dar invidia ei era o glumă. Era încă devreme, iar ea l-a convins să aștepte jos, în holul hotelului, până când își adormea copilul. Era ora de culcare a băiețelului, dar nu și ora ei de culcare. În plus, voia să-i facă cinste lui John cu o bere, în chip de mulțumire, și tare i-ar mai fi plăcut compania unui adult. Iar el, la nouăsprezece ani, s-a simțit măgulit...

Mâinile lui Robert tremură. Ridică o mână și-și privește uimit degetele, de parcă ar ține în mână un exemplar de animal nemaivăzut. Evenimentele despre care urmează să citească deja au avut loc. Nu mai are cum să le schimbe, și totuși cartea asta l-a subjugat, ca și cum, citind, toate se vor întâmpla încă o dată, doar pentru că el e de față. Citește mai departe, ca un adolescent ce arde de nerăbdare să ajungă la partea erotică:

...L-au fermecat rușinea ei, reticența ei sfioasă de a-l lăsa s-o vadă goală. I-a spus că își pierduse încrederea în trupul ei după ce născuse și se temea că el avea să ezite văzând rotunjimea pântecelui său, care purta

cicatricea cezarienei. Se temea că John era obișnuit cu trupuri mai tinere, mai ferme. Da, Sarah era mai tânără, mult mai tânără. Dar nu i-a spus asta lui Charlotte. Nu i-a spus nici că Sarah fusese singura lui amantă. Agitația ei îl făcea mai îndrăzneț, iar pentru o clipă rolurile lor s-au inversat: ea i-a îngăduit să simtă că el controla totul, că el o călăuzea.

Fiul ei dormea de cealaltă parte a ușii. Închisese ușa. Se aflau în camera pe care o împărțise cu soțul ei. A ținut ochii închiși în timp ce el îi trăgea peste cap rochia vaporoasă; brațele ei erau ridicate, de parcă ar fi fost o fetiță pe care un părinte o dezbrăca, pregătind-o de culcare. Purta costumul de baie, încă plin de nisip. A tras de șnururile slipului și l-a privit cum alunecă la podea, pe urmă a desfăcut sutienul — un nod la ceafă și încă unul la spate, ușor de desfăcut. Ea era goală, dar el, încă îmbrăcat. Nu l-a ajutat să se dezbrace, nu l-a atins. Îl privea, iar el n-a observat foamea din ochii ei. Era frumos, iar ea, o străină. Charlotte știa că îi căzuse în mreje. L-a convins să-și amâne plecarea spre Tanger cu câteva zile, până când ea urma să plece…

— O carte bună? Robert e uluit. Se simte de

parcă cineva l-ar fi surprins uitându-se la filme porno.

— Mai doriți un ceai? îl întreabă chelnerița.

Robert încuviințează, pe urmă neagă cu o mișcare a capului. Nu știe ce vrea, e incapabil să ia o hotărâre.

— Nu, mulțumesc, reușește să bâiguie, apoi se așterne iar pe citit.

> *...John nu înțelegea că, de fapt, ei îi plăcea jocul ăsta; faptul că el se furișa în taină în camera ei, ca angajații hotelului să nu bănuiască nimic, așa încât să-i zâmbească și să se poarte amabil cu ea mai departe. Îi plăcea că se vedeau pe plajă, dar se prefăceau că nu se cunosc. Nici măcar fiul ei nu-și dădea seama că bărbatul care stătea pe un prosop, la câțiva metri distanță de ei, îi cunoștea mama mai îndeaproape decât avea s-o cunoască el vreodată. Iar John ținea o cronică a pasiunii sale. Erau dovezi pe care avea să le prețuiască mai târziu, după ce avea să se întoarcă acasă, în lumea reală. Nu știa că nu va vedea niciodată fotografiile acelea, că niciodată nu va putea rememora acele zile...*

28

Vara anului 2013

Catherine alergase după Robert, sperând să-l oprească. A alergat în mijlocul străzii și stătea acolo în cămașa de noapte, uitându-se cum farurile dispar după colț. A rămas acolo mult timp, așteptându-l să se întoarcă, sigură că avea să se răzgândească și să vină acasă. Nu a venit.

A stat trează toată noaptea, sperând să primească măcar un telefon de la el, dar nici asta nu s-a întâmplat. L-a sunat, i-a lăsat mesaje pe care el le-a ignorat. Încerca să-și închipuie unde ar putea fi, dar fără să reușească. Nu-și putea imagina unde anume se afla, dar îl vedea aievea în minte, citind cartea; își închipuia ce pasaje citea și ce sentimente iscau acestea în el. La un moment dat, furia a clocotit în ea. Nu putea dormi, nu putea nici măcar să stea așezată. Nu putea sta într-un loc, corpul îi zvâcnea. Măsura încăperea cu pasul, punea ibricul

pe foc, pregătea ceai, îl dădea pe gât, apoi făcea altul. Îl aștepta. Voia să-l facă să înțeleagă de ce nu îi spusese până acum. Bineînțeles, nu de dragul ei. De dragul lui Robert, dar mai ales pentru Nick. Păstrase tăcerea pentru a-l proteja pe fiul lor, iar moartea lui Jonathan pecetluise întâmplarea. Nimeni nu trebuia să mai sufere.

Dar Robert n-a venit acasă.

Acum s-a făcut dimineață și Catherine e epuizată. Își simte mădularele grele, de parcă ar fi balast, ca și cum ceaiul pe care l-a băut s-a strecurat cumva în ele, umplându-le și îngreunându-le. Catherine e un obiect umflat, îmbibat de apă. La fiecare mișcare, simte cum lichidul dinăuntrul ei se mișcă odată cu ea. Și capul îi plutește, izbit de imagini pe care nu le poate controla și de amintiri care s-au adunat acolo și refuză să dispară.

Vrea să închidă ochii și să nu-i mai deschidă niciodată. Nu, nu să moară, doar să doarmă foarte mult timp. Se târăște la etaj, se întinde pe pat și închide ochii. E aproape o ușurare faptul că Robert a aflat — în orice caz, că știe — despre moartea băiatului. Are dreptul să știe măcar asta. Ar fi trebuit să-i povestească totul mai demult, dar acum e prea obosită ca să gândească. E din cauza lipsei de somn, dar și a șocului: șocul pe care l-au provocat în ea furia și ura lui Robert. Nu se așteptase la așa ceva, iar

când se gândește la reacția soțului ei, se teme, așa că preferă să intre în stare de șoc și-i îngăduie acestuia s-o amorțească, s-o blocheze. Să nu simți nimic nu e neplăcut. Va profita de starea asta atâta timp cât va dura.

Când telefonul sună, doarme adânc. Ținând ochii încă închiși, îl apucă și se târăște înapoi în prezent.

— Alo?

Deschide ochii pentru a vedea numărul. Nu e afișat niciun număr, doar cuvântul „Apel“. Iar la celălalt capăt al firului, nicio voce.

— Alo? mai încearcă ea o dată.

Așteaptă și ascultă. Cei doi se ascultă reciproc, niciunul nu scoate o vorbă: el nu are nevoie să vorbească, iar ea știe cine o sună. O așteaptă. N-o spune, dar Catherine simte că o așteaptă.

29

...În ziua aceea, dacă nu erai atent, îți puteai arde pielea destul de rău. Soarele ardea cu putere, dar un strat subțire de nori îi masca intensitatea, iar vântul răcoros îi păcălea pe neștiutori, care își expuneau pielea fără protecție solară. Charlotte nu era neștiutoare. Se dăduse cu ulei protector, iar acum își freca băiețelul cu cremă. Copilul se dădea în spectacol; amândoi se dădeau în spectacol: Charlotte dovedea ce mamă conștiincioasă era, iar fiul ei, Noah, se împotrivea și se plângea că ochii îl ustură din cauza cremei.

În ziua aceea țipetele lui i se păreau deosebit de stridente, pentru că Charlotte era mahmură. Era conștientă că, iritată de încăpățânarea băiatului ei, freca mai tare decât ar fi fost cazul, vrând să-l supună. Corpul băiatului era plin de nisip, iar a-l masa era ca și cum l-ar fi frecat cu șmirghel. Charlotte era neglijentă și cu fața băiatului, așa încât Noah avea cremă pe gene. L-a tamponat cu un prosop, dar băiatul plângea, iar lui

Charlotte îi venea și ei să plângă. Nu dorea decât ca băiatul să dispară. Ar fi vrut să se poată bucura de ziua aceea, de ultima zi, stând la soare, cu amantul ei.

John dormea în camera lui, în hotelul lui ieftin. Se întorsese în cameră la cinci dimineața, după ce petrecuse noaptea împreună cu Charlotte, la hotelul ei de cinci stele. Făcuseră dragoste toată noaptea, în vreme ce băiatul ei dormea în camera alăturată. Băiețelul nu auzise suspinele de plăcere ale mamei sale, în timp ce amantul o satisfăcea. Nu-i auzise ciocnind paharele, apoi întorcându-se la partidele de amor.

Așa că, în timp ce Charlotte se lupta cu crema de protecție solară pe plajă, John dormea. Dormea adânc, ca un adolescent. La nouăsprezece ani, încă nu-și încheiase creșterea. Era încă epuizat de cerințele propriului trup, precum și de încercările la care fusese supus cu o noapte în urmă. Charlotte nu se mai sătura de el și îl muncise din greu. Știa că timpul se scurgea și că, deși îl convinsese să nu plece spre Tanger, în curând avea să se întoarcă acasă, la soțul ei. Profitase din plin de John în noaptea aceea și intenționa să facă la fel și în noaptea următoare, ultima pe care urmau să o petreacă împreună.

Încerca să-și joace rolul de mamă, dar în dimineața aceea reprezentația ei era ștearsă. Zăcea pe burtă, încercând să doarmă, în timp ce Noah săpa în nisip cu lopățica. Scormonea plaja neobosit, iar vântul și

săpăturile lui aruncau nisip în obrazul lui Charlotte. Și-a spus că era destul și în cele din urmă l-a întrebat pe Noah:

— Vrei înghețată?

Noah s-a oprit din săpat.

— Da, da, a chițăit el.

Charlotte și-a tras rochia de bumbac peste costumul de baie, l-a îmbrăcat pe Noah cu un tricou și, mână în mână, au părăsit plaja.

În vreme ce urcau treptele care duceau către magazine, John se apropia de ei. Amanții au trecut unul pe lângă celălalt și nimeni nu și-ar fi dat seama că cei doi se întâlniseră vreodată. Stomacul lui s-a strâns de emoție, iar ea, văzându-i ochii somnoroși și părul turtit acolo unde stătuse lipit de pernă, s-a simțit cuprinsă de dorință. Erau atât de aproape unul de celălalt, încât mai că s-au atins. Se puteau mirosi, iar ea i-a inhalat mirosul și a zâmbit, dar nu în direcția lui John. Era isteață. A îndreptat către Noah zâmbetul destinat lui John. Însă John știa că surâsul era pentru el, iar Noah era încântat să o vadă pe mami fericită. Nevinovat, micuțul i-a surâs și el. Era atât de recunoscător pentru darul acela, care nici măcar nu era pentru el.

John a recunoscut prosopul lui Charlotte și, ca de obicei, l-a întins pe al lui la câțiva metri distanță, asigurându-se că între ei se află alte trupuri. Îndeajuns de departe încât Noah să nu-și dea seama de el, dar

destul de aproape ca el și Charlotte să se poată privi. Încă din prima zi în care se cunoscuseră în cafenea, cei doi fuseseră cu băgare de seamă în privința lui Noah. Ea nu voia ca băiatul să-l poată recunoaște pe John, nu voia ca băiatul să se împrietenească cu tânărul. „Ca să nu se atașeze de tine", îi explicase ea. Nu putea permite așa ceva. Nu putea îngădui ca Noah să-i pomenească tatălui său despre bărbatul cel drăguț pe care îl întâlniseră în vacanță, despre noul prieten al lui mami.

Cu ochii închiși și cu capul în jos, John i-a auzit întorcându-se pe plajă înainte de a-i vedea. Noah sporovăia cu voce tare, încântat, iar John, curios, a aruncat o privire furișă spre ei. Noah târa după el o bărcuță pneumatică legată cu o frânghie. De zile întregi își bătea mama la cap, cerând o jucărie gonflabilă, iar Charlotte alesese să-i facă pe plac în ultima zi pe care o petreceau la plajă. Ar fi fost de ajuns orice jucărie gonflabilă, dar Charlotte alesese bărcuța galben cu roșu și își folosise farmecele pentru a-l convinge pe vânzător s-o umfle. Zâmbind, îi spusese că nu are destulă forță ca să o umfle ea. Își pusese la bătaie mare parte din „forță" în noaptea de dinainte.

Bărcuța era un dar pentru Charlotte în aceeași măsură în care era un dar pentru Noah. Spera că jucăria avea să-i distragă băiețelul, să-l distreze, așa încât ea să se poată relaxa citindu-și cartea, stând cu gândurile ei. Noah nu prea se pricepea să se distreze singur, dar

bărcuța din plastic roșu și galben părea să-l captiveze. Pentru prima oară în vacanța aceea, părea mulțumit să stea de unul singur, pierdut în lumea lui. Băiețelul se așezase în barcă, pe nisip, și vorbea singur, în timp ce mama lui se întindea și își răsucea capul în direcția amantului său. John i-a imitat gestul și a întors capul spre ea, iar privirile lor s-au întâlnit. Între ei erau alți oameni, dar cei doi păreau să nu observe, într-atât de absorbiți erau, studiindu-se reciproc. Ea îl devora din ochi, iar el o sorbea din priviri. Îi privea costumul roșu de baie, care acoperea părțile trupului ei pe care ajunsese să le cunoască atât de bine. Putea vedea fiecare bucățică a trupului ei, fără măcar să fie nevoit să facă un efort. Ca și cum ea ar fi fost goală. Sânii ei, fesele, osul pubian. Din locul în care stătea o putea mirosi, iar penisul lui în erecție împungea nisipul.

Își dorea cu disperare să o atingă, să se strecoare sub ea și în ea. Iar ea știa la ce se gândește el, o vedea pe fața lui, în ochii lui. Charlotte s-a întors pe o parte — iar sânii ei se mișcau în cupele sutienului, lipindu-se de brațul ei —, a întredeschis buzele și a zâmbit. Pe urmă s-a întins după carte și s-a prefăcut că citește, când, de fapt, poza pentru amantul ei. Îl tachina.

Probabil că după o vreme brațul a început să o doară, pentru că femeia s-a ridicat. Nu-și găsea locul, se plictisea. I-a aruncat o privire băiatului, dar el era fericit, era căpitanul propriei bărcuțe și nu avea nevoie ca ea

să-l distreze. A ridicat ochii și a surprins privirea mamei care stătea pe prosop lângă ea. Copiii ei erau mai mari, adolescenți. Charlotte observase că femeia îi zâmbise lui Noah și acum Charlotte i-a zâmbit.

— Vorbiți engleza? a întrebat-o.

Femeia a ridicat din umeri și a răspuns:

— Puțin.

Prin semne, Charlotte a rugat-o să-l supravegheze pe Noah cât timp ea se duce la toaletă. Mama celor doi adolescenți era foarte bucuroasă să-l supravegheze pe micul și scumpul băiețel englez. Charlotte era foarte recunoscătoare și i-a adresat femeii cel mai radios zâmbet. Apoi s-a dus la Noah și i-a spus că va pleca puțin. Își făcea griji că poate și el trebuia să meargă la toaletă sau că avea să facă tămbălău văzând că ea pleacă, dar nu a fost cazul. Noah era foarte cuminte. Nu i-a aruncat nici măcar o privire în timp ce ea și-a încălțat sandalele plate, din curelușe argintii, cu o altă curelușă petrecută printre degetele ei elegante, și s-a îndreptat spre toalete. John a urmărit-o din priviri cum se apropia, legănându-și șoldurile, de toaletele aflate în partea din spate a plajei. Voia să se ducă după ea, dar trebuia să aștepte să i se domolească erecția, așa că s-a concentrat asupra unei femei cu piele lucioasă, fără sutien, ale cărei fese răsăreau, ofilite, din slipul tanga.

Charlotte se oprise la dușuri. Își înălța chipul către jetul de apă și își dădea părul pe spate, ca și cum ar fi

fost singură, nu pe o plajă publică. Era foarte conștientă de faptul că John o privea. A oprit dușul și a intrat în toaletă. John a venit după ea. Acolo nu mai era nimeni și știa unde o putea găsi: în cabina unde lumea se schimba, în capătul șirului de toalete. A bătut la ușă, iar ea i-a deschis. Și-a strecurat imediat mâna în slipul ei. Știa că-i place să îi poarte în timp ce făcea sex, îi spusese că-i place să le simtă strânsoarea. Degetele lui au căutat și au găsit partea aceea moale, umedă și netedă, pe care i-o arătase. A săltat-o pe bancheta de lemn și i-a împins slipul la o parte, a depărtat ușor valurile de carne cu degetele și și-a plimbat acolo limba în sus și în jos, așa cum îi arătase ea, așa cum știa că îi place. Îl învățase atât de multe. Charlotte s-a proptit cu mâinile în pereții separeului, ca să nu cadă, și era atât de udă acolo jos, încât John nu-și dădea seama care era saliva lui și care era umezeala ei. Bietul băiat era îmbătat de dragoste. Era scos din minți. Nu s-a putut opri nici măcar când a intrat cineva, iar ea oricum nu l-ar fi oprit. Au auzit un zăvor, apoi un jet de urină lovind un vas de toaletă, iar ea i-a dat jos boxerii și s-a lipit de el, încolăcindu-și picioarele în jurul lui și sărutându-l pe gură, luând în gura ei și înghițind ceea ce mai înainte se aflase în ea. Iar el se agăța de ea, o ținea în brațe, mai puternic decât ea, și totuși mai slab. Iar la sfârșit, ea i-a cuprins fața în mâini și i-a zâmbit, de parcă ar fi fost un băiețel. L-a sărutat pe buze, pe gât, și în cele din urmă, pe frunte. Un

punct, ca să știe că pentru moment se terminase.

Au așteptat ca intrusul să plece, apoi Charlotte a deschis ușa și s-a uitat afară. Ea a plecat prima, iar după câteva secunde John a urmat-o. Charlotte a intrat iar la duș. Dar John a mers mai departe, a trecut de prosopul lui și a intrat în mare, scufundându-se într-un val.

Micul Noah era tot în barca lui, vorbind cu sine. Charlotte stătuse la toaletă mai mult decât își închipuise. Femeia își strânsese lucrurile, ea și familia ei trebuiau să plece. I-a făcut lui Noah semn cu mâna, iar Charlotte i-a mulțumit, mângâind în tot acest timp capul fiului său. Din nou atentă, a privit cum Noah își trăgea bărcuța mai aproape de mare. Nu intrase în mare, era pe nisip. Era fericit. Charlotte și-a cuprins genunchii cu mâinile și l-a privit, zâmbind mulțumită de fericirea lui. Era epuizată și s-a întins pe nisip. Dacă răsucea capul puțin, încă îl putea vedea pe Noah. John s-a întors la prosopul lui, se ștergea de apă și se uita în direcția ei, dar ea stătea cu fața în partea opusă, așa că John s-a întins pe spate și a închis ochii. A ațipit, cu gândul la noaptea care urma. Avea un zâmbet întipărit pe chip în timp ce se gândea la cum aveau să se satisfacă unul pe celălalt.

Când s-a trezit, vântul se întețise. A îmbrăcat un tricou. Charlotte dormea. Atunci, John l-a observat pe Noah. Era tot în barcă, dar de data asta plutea pe mare, fericit să se simtă legănat de valuri. Sus, jos, sus, jos.

Charlotte s-a trezit și s-a răsucit să vadă în ce direcție se uita John. Poate o uimea că altceva în afară de ea îi atrăsese atenția. Sus, jos. Sus, jos. Și cu fiecare mișcare, bărcuța se îndepărta din ce în ce mai mult. Marea era agitată și un curent puternic sorbea bărcuța în larg, iar o porțiune de apă înspumată se lățea între Noah și zona de la mal, unde oamenii înotau și se jucau. Nimeni nu observase că băiețelul englez se îndrepta spre larg.

John s-a ridicat și a privit-o pe Charlotte. Și ea era în picioare, dar nu se mișca. Picioarele ei parcă prinseseră rădăcini pe prosop. S-a răsucit spre John, cu chipul împietrit de spaimă, apoi s-a uitat iar la Noah. Rămânea nemișcată în continuare. L-a strigat pe Noah, apoi i s-a adresat lui John.

— Ajută-mă! i-a strigat. Ajută-mă.

Iar John ar fi făcut orice pentru ea. A alergat îndată către marginea apei și abia atunci Charlotte s-a clintit din loc. John mergea înainte, iar ea îl urma. L-a strigat pe Noah din nou, iar băiețelul s-a uitat la ea și i-a făcut cu mâna, nicidecum înspăimântat. În continuare, nimeni nu mișca un deget, iar pe plajă nu erau salvamari.

John își dădea seama că bărcuța lui Noah se îndrepta în direcția greșită. Se ducea în larg. În curând, barca avea să fie doar un punct în zare. John a început să alerge, împroșcând cu nisip oamenii care stăteau la soare, și a plonjat în mare. Curentul îl trăgea, dar s-a

lăsat purtat de el, îngăduind energiei mării să-l poarte mai aproape de băiat, așa încât să-și păstreze forțele pentru a putea înota înapoi la mal. Era o strategie. Știa ce face, și s-a concentrat pe mișcările brațelor: line, puternice. A ajuns la Noah și a văzut cât de înspăimântat era băiețelul. Își striga mama, dar ea nu îl putea auzi. Probabil că se întrebase de ce nu venise după el. De ce nu înotase să-l ducă înapoi? Încerca să stea în picioare, dar cădea iar și iar, valurile izbeau marginile bărcii și împroșcau apa înăuntrul ei. Plasticul era prea alunecos, iar bărcuța se legăna prea tare. Băiatul intrase în panică. John a încercat să-l calmeze. I-a spus să stea liniștit și să se țină bine de mânerele bărcuței. Dar băiețelul era împietrit de spaimă, se tot uita spre plajă, sperând ca mama lui să vină și să-l ia de acolo. John a apucat frânghia și a început să înoate spre mal.

Vedea că pe mal se strânsese un șir de oameni care îl priveau, iar în mijlocul lor era Charlotte, în costumul ei roșu de baie. Își folosea fiecare mușchi al corpului, se forța mai mult ca niciodată. Tendoane lucioase și roșii se încordau, se întindeau, sângele era pompat prin vene. Marea devenise inamicul lui, nu-l mai ducea cu ea, ci îl trăgea înapoi. Iar vântul îi ținea hangul: biciuia valurile, făcea barca să se balanseze, de parcă ar fi încercat să-l răstoarne pe Noah. John i-a strigat să se țină bine. Când s-a uitat în spate, Noah era țeapăn, se

agăța de mânere, se zgâia dincolo de John, încercând să-și zărească mama. Poate credea că barca se îndreaptă de una singură spre mal.

Pe John îl usturau ochii din pricina sării și corpul îi amorțise. Se transformase într-o mașinărie. Brațele și picioarele îl propulsau înainte. Nu mai avea nicio strategie. Înota în ritmul sângelui care îi pulsa în urechi. Apoi, doi bărbați curajoși s-au desprins de grup și au alergat, s-au aruncat în mare și au înotat spre tânăr și băiat. Unul dintre ei era în față, un înotător mai puternic decât celălalt. Era rapid, marea îl ajuta și ea, îl împingea spre John și spre Noah. Bărbatul a ajuns la ei, a luat frânghia din mâna lui John și a tras prețioasa încărcătură la mal. Nu era timp de politețuri: bărbatul s-a răsucit imediat și s-a îndreptat spre mal. John s-a întins, vrând să se agațe de partea din spate a bărcuței.

În timp ce salvatorul se apropia de mal, ceilalți se repezeau să-l ajute, apucând barca, îngrijindu-se de copil. John i-a văzut și a știut că Noah era în siguranță. Ei erau pe plajă. El încă era în mare, departe de mal. Scăpase bărcuța din mâini, dar nimeni nu observase. A privit cum cel de-al doilea salvator s-a alăturat șirului de spectatori și l-a dus pe băiețel la loc sigur. Mâinile lui John erau albe din cauza frigului și brăzdate de dâre roșii acolo unde ținuse frânghia în pumn. Nu-și simțea mâna. Își simțea doar plămânii. Crescuseră, se umflaseră, nu mai încăpeau în cutia toracică. S-a luptat

să ia o gură de aer, dar în schimb a simțit apă în gură. Pierduse timp prețios privindu-și mâna, gândindu-se la plămânii lui, când ar fi trebuit să înoate, iar acum marea îl trăgea tot mai mult în larg, și John trebuia să înoate din nou ca să ajungă în punctul unde îl predase pe Noah celorlalți.

A încercat, a încercat din răsputeri. Spera că cineva avea să vină după el. Că avea să-și amintească de el. Și el voia la mama. Voia ca mama lui să vină și să-l scoată din apă. Asemenea lui Noah, tânjea după siguranța pe care i-o ofereau brațele mamei. A încercat să le facă semn cu brațele, dar își pierduseră orice urmă de putere. Nu putea face semne. Nu mai putea să înoate. Apăsa apa cu brațele, de parcă astfel ar fi putut s-o împingă mai jos, s-o facă să scadă. Era speriat. Se zice că moartea prin înec e una dintre cele mai puțin chinuitoare, dar John era speriat, știind că nimeni nu avea să vină după el. Își irosise ultimele puteri ca să-i salveze fiul.

În sfârșit, a văzut o barcă și pentru o clipă a crezut că totul va fi bine. Dar când au ajuns la el, deja se scufundase de două, trei ori. I-au aruncat o frânghie, dar n-a putut s-o prindă, pentru că murise. Când au ajuns la el, era deja mort. L-au săltat în barcă. Cineva a încercat să-i facă respirație gură la gură. Altcineva i-a făcut compresii toracice. Au dus barca la mal și cei trei au purtat cadavrul acolo, încercând din nou să-i facă

respirație gură la gură. Au încercat din nou și din nou să-l resusciteze. I-au apăsat pieptul de câteva ori, dar murise.

Iar la celălalt capăt al plajei, o mică mulțime se adunase în jurul mamei și al băiatului. Îl protejau pe Noah, să nu vadă că bărbatul care-l salvase zăcea mort pe plajă, ceva mai încolo. Iar Charlotte stătea în genunchi și își înfășura fiul într-un prosop, așezându-se ca un scut între el și imaginea amantului ei mort.

30

Vara anului 2013

Un Fiat 500 de culoarea oului de rață trece în viteză prin piațetă. Robert îl privește pe fereastră. E culoarea preferată a lui Catherine. Dorise să-i cumpere unul de ziua ei. Acum se află în ședința la care a întârziat, cu toate că a amânat-o o oră. Trebuise să facă duș, să se bărbierească, să-și schimbe costumul. Avea mereu un costum de schimb în birou, dar îl păstra în eventualitatea că ar fi trebuit să meargă la o reuniune importantă. Era prea elegant pentru o zi obișnuită, la birou. A citit mirarea pe chipurile lor; toți se întreabă ce mai pune la cale. Se bucură că e acolo, cu ei, că e înconjurat de oameni care-i vorbesc. Deocamdată nu trebuie să-și joace rolul, să vorbească. Nu are decât să observe, iar cu asta se descurcă. E recunoscător că le aude vocile. Încrederea pe care o au în el îl împiedică să cedeze nervos. De fiecare dată când simte că e pe punctul de

a se prăbuși, un alt cuvânt împunge aerul și îl ajută să rămână în picioare.

Era doar o carte. Este doar o carte. Știe că e doar o versiune a evenimentelor scrisă de cineva care e limpede că o urăște, dar poate să-l învinuiască pentru asta? În plus, versiunea asta conține îndeajuns de mult adevăr ca soția lui să-și dorească s-o facă dispărută. Orice s-ar spune, și-a tras-o cu un străin care apoi a murit salvându-le fiul. Protagonista nu e ea, și totuși este. Are destule trăsături ale soției sale ca Robert s-o poată recunoaște. Și i-a deschis ochii asupra unor lucruri pe care nu le observase înainte. E o femeie care a obținut mereu ce dorește, a făcut întotdeauna după bunul plac.

Își amintește când a văzut-o prima dată. Catherine îl rugase să meargă să bea un pahar împreună, îi spusese că vrea să-i vorbească neoficial. Era tânără, la prima ei slujbă ca ziarist. N-ar fi trebuit să se ducă, și-ar fi putut pierde serviciul, dar la telefon fusese atât de convingătoare, încât îl făcuse să simtă că așa era bine. Își amintește că ea întârziase, cu toate că, de fapt, el îi făcea o favoare. Cumva, reușise să transforme întâlnirea lor în ceva fermecător. Își aduce aminte că în bar intrase o blondă înaltă, izbitoare, și că sperase că ea era interlocutoarea lui. Catherine se uitase împrejur, îl

surprinsese privind-o și îi zâmbise destul de timid. El îi răspunsese tot cu un surâs, se ridicase. Catherine plătise băuturile, insistase s-o facă, iar el îi oferise tot ce ea dorea să audă, îi răspunsese la toate întrebările. Neoficial, bineînțeles, dar folosise informațiile primite de la el. Reușise să nu-l implice, dar chiar și așa, nu ascunsese nimic. Era un ziarist bun. Cu toate astea, el tot și-ar fi putut pierde slujba. Chiar de la prima întâlnire, fusese pregătit să facă orice pentru ea. Catherine știa ce voia și cum să obțină acel lucru. La naiba cu consecințele!

Cartea asta îi dezvăluie o mamă care se pune mai presus de fiul ei. E adevărat, niciodată n-a avut instinct matern. Amantul ei murise și ea își găsise scăparea în muncă. Oare îl învinovățea pe Nick pentru moartea iubitului ei? De asta nu suportase să stea acasă cu băiatul și să-l îngrijească? Nu-i de mirare că relația dintre ea și Nick a fost mereu atât de dificilă. Iar Robert a protejat-o, i-a slujit drept mediator, a fost mereu alături de ea, a sprijinit-o, a încercat din răsputeri să n-o facă să se simtă vinovată. Nu a criticat-o și nici nu a judecat-o niciodată. Până acum. În minte îi revine o imagine dintr-o fotografie. Încearcă să o alunge și să se concentreze asupra prezentului, dar vede trecutul. Catherine făcând duș pe plajă, cu gâtul arcuit, cu ochii închiși, în vreme ce apa șiroiește pe fața și

trupul ei. Pe buze poartă un zâmbet. Îi place să se simtă privită. Mâna îi tremură din nou și Robert își încleștează pumnul, strecurându-l sub masă. Toată încordarea pe care a îngropat-o ani de zile, gândurile pe care nu și-a îngăduit să le aibă se ridică la suprafață.

Dar o iubea. Dacă i-ar fi spus atunci despre aventura ei, ar fi iertat-o. Nu și acum. Își mușcă buzele, ca să nu izbucnească în plâns. Ar fi făcut orice pentru ea. Și-ar fi dorit să mai aibă copii, dar a consimțit și la asta fără împotrivire. Catherine niciodată nu refuzase deschis. Pur și simplu găsise mereu alte scuze, până când fusese prea târziu să mai aibă copii. Robert ar fi vrut ca Nick să aibă un frate sau o soră, crezând că așa băiatul n-ar fi fost supus la atâta presiune. Iisuse, ea a distrus totul! Niciodată n-o să mai poată avea încredere în ea.

În fața lui aterizează o hârtie. Sunt informații pe care ar trebui să le citească, să le rețină. O ridică și se ascunde după ea. Își amintește vag că Nick dorise o bărcuță sau alt obiect gonflabil asemănător, și amândoi căzuseră de acord că nu era o idee bună. În ciuda acestui fapt, ea îi cumpărase o barcă gonflabilă după ce Robert plecase acasă și nu-l supraveghease, nu avusese grijă de el, iar fiul altcuiva a trebuit să moară ca să-l salveze pe Nicholas. Dar cine? Cine a scris cartea asta? Iubita

băiatului? Un părinte? Bătrânul care i-a adus fotografiile? Bietul om! Gestul lui fusese nemilos, dar putea să-l învinuiască? Ar trebui să-i mulțumească pentru ce a făcut fiul acestuia? Ar trebui să fie recunoscător, deși deocamdată nu e capabil să simtă recunoștință. Dacă *John* — sau cum dracu' îl chema — nu ar fi fost acolo, *Charlotte* n-ar fi fost atât de neatentă și poate că l-ar fi împiedicat pe fiul lor să intre singur în mare. Și dacă Robert ar fi fost acolo, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

În capul lui Robert pulsează ceva. Și încă ceva îi pulsează în stomac. Mase întunecate, pe care nu le-a mai simțit de ani de zile. Gelozie. Nu verde, ci neagră și densă. E gelos pe tânărul mort care a avut o aventură cu soția lui și care i-a salvat fiul. Un tânăr care l-a castrat pe Robert cu mult timp în urmă, într-o țară străină, fără ca măcar să-și dea seama ce face. Se întreabă de câte ori s-a gândit Catherine la băiatul ăsta când făcea dragoste cu Robert. De câte ori făcuse comparație între partidele de amor cu amantul și soțul? Se preface că are orgasm când face dragoste cu el? Uneori? De fiecare dată? Și Nicholas. Nicholas nici nu-și amintește de tânărul care i-a salvat viața, iar în ochii lui Robert, asta îl face pe „John“ să pară și mai eroic. Un erou necunoscut. Un martir. În minte, dă paginile cărții. Robert abia dacă e pomenit. E un personaj minor, care nici măcar nu merită un nume.

E soțul ei.

Se afundă în sine, încovoindu-se ca o plantă fără arac. Cuvintele s-au oprit. Camera e tăcută. Ridică ochii. Toată lumea îl privește, dar nu poate descifra sensul acestor priviri. Așteaptă un răspuns de la el? Îl privesc curioși? Oare ce văd?

— Am multe lucruri la care trebuie să mă gândesc, spune el, și se simte liniștit auzindu-și glasul profund și grav.

Se ridică. Cel puțin aici, autoritatea lui e intactă. Ședința s-a terminat și toată lumea iese din încăpere.

Va lua legătura cu familia. Va afla cine sunt și va sta de vorbă cu ei. Măcar atât poate să facă: să le spună că e recunoscător pentru curajul fiului lor și să încerce să compenseze defectele soției sale, ca ființă umană. Dar mai întâi trebuie să aibă grijă de Nicholas, să-l ia sub aripa lui. Ia telefonul.

— Nick? Mi-a părut bine că ne-am văzut ieri-seară... Ascultă, ne putem întâlni din nou? Ești liber diseară? Vreau să stăm de vorbă despre ceva anume.

31

Vara anului 2013

Când a murit Jonathan, Nancy s-a prăbușit. Mintea ei s-a sfrijit și a devenit o chestie mică și neagră. Nu făcea decât să se gândească la moartea fiului nostru. Îi spuneam să o ia ușor, cu pași mici. Dar nu reușeam să mă apropii de ea. Nu-i eram de niciun folos. Îmi amintesc de o zi anume, la două luni după moartea lui. Izbutisem să o conving să iasă cu mine la plimbare și o așteptam la parter. Era o victorie că reușisem s-o conving să facă atâta lucru. După-amiaza era în toi, iar Nancy încă era îmbrăcată cu halatul de casă. A urcat să se schimbe, iar eu am rămas în sufragerie, așteptând-o. Era lentă. Făcea totul încet. Nu voiam să o zoresc pentru că mă temeam că, dacă urcam după ea și o băteam la cap, avea să se răzgândească. În plus, oricum o auzeam mișcându-se prin cameră. Auzeam sertarele deschizându-se, ușa șifonierului închizându-se. Se

îmbrăca. Era pe calea cea bună. Pe urmă, după un timp, n-am mai auzit nimic, așa că am urcat.

Mă așteptam să o găsesc întinsă pe pat, dar ea era în baie. Intrase complet îmbrăcată în cada pe care, după cum am descoperit, o umpluse cu câteva ceasuri înainte. Stătea scufundată în apa rece ca gheața, îmbrăcată pentru a ieși la plimbare cu mine. Ținea capul sub apă, iar ochii și gura ei erau larg deschise. Am scos-o de acolo. Era grea și șiroia de apă. Mi-a spus că nu încerca să se sinucidă. Pur și simplu voia să știe cum se simțise Jonathan. Voia să știe dacă îl duruse când se înecase. Voia să verifice dacă e o moarte fără dureri, așa cum spune toată lumea, să știe dacă leșini înainte de a muri. S-a înfuriat că nu am lăsat-o să aibă experiența asta, dar a recunoscut că experimentul ei avea un defect: spaima și singurătatea resimțite când ești înghițit de un ocean nesfârșit nu pot fi reproduse scufundându-te într-o cadă de ceramică, de culoarea fructului de avocado, în deplina siguranță a propriei case.

S-ar putea spune că empatia acută era sportul extrem pe care Nancy îl alesese. Era o persoană foarte empatică, dar chiar și ea știa că ceea ce voia era cu neputință. Cu toate astea, a încercat. Dacă cineva era capabil să înțeleagă sentimentele altcuiva, aceea era Nancy. Între ea și restul lumii nu erau la fel de multe ziduri ca în cazul restului oamenilor. Avea acea

capacitate rară de a intra în pielea altcuiva, de a se pune în locul lor. De multe ori, înainte ca Jonathan să moară, încercase să mă ajute să fac același lucru. Când eram supărat sau mă înfuriam, mă îndemna: „Încearcă să vezi situația din punctul de vedere al celuilalt“ sau „Încearcă să-ți închipui cum se simte celălalt“. Și încercam, dar nu reușeam niciodată. Însă problema lui Nancy era că simțea prea intens.

A renunțat la munca ei pentru că nu mai suporta să fie în preajma copiilor, așa că eu am muncit pentru amândoi, ca viața să meargă mai departe. Mă rog, cel puțin un fel de viață. Ar fi trebuit să vindem casa și să ne mutăm la Londra. Ar fi trebuit să fiu mai puternic, să iau hotărârea asta, dar știam că n-o pot sili pe Nancy să facă ceva, dacă nu dorea.

Mi-a fost cu neputință s-o conving să facă ordine prin lucrurile lui Jonathan.

Într-o zi, m-am întors acasă și am găsit-o în dormitorul lui, așezându-i hainele pe pat. Asta mi-a amintit de ziua aceea, în Spania.

— N-o să le arunc, mi-a zis ea tăios, când s-a răsucit și m-a văzut. Doar fac ordine.

Așa că am privit-o cum împăturea și netezea hainele lui, împărțindu-le în două teancuri, ceea ce m-a făcut să sper că, poate, alegea hainele de aruncat.

— Mă duc să pun de ceai, i-am spus. Pe urmă te ajut.

Mi-a aruncat o privire, a încuviințat din cap, apoi a continuat să facă ordine prin sertare. Când m-am întors, am văzut că începuse să împacheteze haine într-o valiză mică. Am pus ceaiul pe masă, m-am așezat pe pat și am privit în jur. Camera încă păstra amintiri ale copilăriei lui Jonathan: un câine împăiat care năpârlea, așezat pe bibliotecă, o cutie de lemn pentru un joc de puzzle, împodobită, pe care i-o dăruiserăm la un Crăciun și în care își ținea obiectele secrete. Îmi amintesc că am simțit un val de tristețe amestecată cu fericire, fiindcă îmi închipuiam că eram martor la începutul vindecării lui Nancy. Până în acea clipă refuzase să se atingă de ceva din camera lui și dorise ca aceasta să rămână exact așa cum era.

— Vreau să pun gunoiul aici...

Mi-a arătat un sac negru, gol. Mi-am sorbit ceaiul, am așezat ceașca pe noptiera lui și am deschis sertarul. Am zâmbit la vederea mărunțișului și a bateriilor uzate; era aproape identic cu sertarul noptierei mele, mai puțin cutia cu prezervative nedesfăcută. Am golit totul în sacul negru, scuturând sertarul așa încât prezervativele să dispară la fund. Nu voiam să le vadă Nancy: faptul că erau nefolosite avea ceva teribil de tulburător.

Nancy ocupase teritoriul reprezentat de șifonierul și comoda lui Jonathan, așa că eu am început să mă ocup de dulapul din lemn de pin, aflat la capul patului.

Am deschis capacul și am văzut că acolo punea obiectele cărora nu le putea găsi un loc. Acolo erau jucării vechi, dulciuri nemâncate, bănuți de ciocolată scoși de prin șosetele de Crăciun, câteva lucruri aduse din excursiile lui cu cortul, farfurii și căni de tablă, o lanternă... până și o pereche de teniși vechi, murdari. Pe măsură ce căutam, i-am găsit revistele cu benzi desenate. Când era copil îi făcuserăm abonament la revista *Beano* și mi-am zis că ar fi drăguț să păstrez câteva. Le-am luat de acolo și am văzut ce se ascundea sub ele: o colecție de materiale pornografice, reviste și casete video. Titlurile și coperțile lor m-au oripilat. M-am uitat repede la Nancy, dar ea era concentrată, se uita într-unul dintre albumele lui Jonathan. Mi-am târșâit picioarele până în partea cealaltă a patului și am deschis o revistă.

— Hristoase!

Cuvântul mi-a scăpat fără să vreau.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? a întrebat Nancy.

— Nimic, nimic. O crampă la stomac, atâta tot.

M-am ridicat, am adus sacul negru la pat și am

aruncat totul în el. Nancy m-a privit bănuitoare.

— Iubito, trebuie aruncate, am găsit bucăți mucegăite de mâncare. Îți jur că nu-i nimic prețios aici.

Ieșind din cameră, am ascuns sacul și l-am dus direct la tomberon. Slavă Domnului că eu găsisem materialele pornografice, nu Nancy. Când m-am întors în cameră, albumul lui Jonathan încă era deschis, în poala ei.

— Uită-te la pozele astea, mi-a spus, iar eu m-am așezat lângă ea, pe podea. N-am știut că le ținea aici. Sunt foarte frumoase.

Mi-a surâs, cu lacrimi în ochi. Se uita la câteva fotografii neprinse în pagini, aflate la sfârșitul albumului. La început, n-am știut la ce mă uitam.

— Le-a făcut folosind un obiectiv de apropiere, mi-a explicat ea. Uite...

A ridicat una și am văzut că era un ochi fotografiat de aproape. În altă poză se vedea curba unui obraz, atât de aproape, încât puteai distinge vinișoarele de sub piele.

— O, da, i-am spus.

— Făcea experimente cu noul lui aparat de fotografiat, a explicat Nancy. Pun pariu că sunt primele fotografii făcute cu aparatul ăsta.

— Cine e în fotografii? am întrebat-o.

Nancy le-a răsfoit și a zâmbit.

— Eu, a răspuns și mi-a întins fotografiile, una după alta, trecând de la poze abstracte, făcute de aproape, la cele care o dezvăluiau pe Nancy stând pe un șezlong, în fundul grădinii.

O fotografiase fără ca Nancy să știe că el era acolo și era fericită că el îi dăduse atât de multă atenție.

Erau și alte poze: scene stradale din nordul Londrei; reportaje despre viața urbană. Nancy avea dreptate, erau foarte bune. Părea să fi avut talent la așa ceva. Asemenea unui fotojurnalist adevărat, Jonathan reușise să rămână în afara cadrului, surprinzând lucruri reale și firești. Sunt sigur că atunci Nancy încă nu developase filmul din aparatul lui, dar mă întreb dacă nu cumva acele fotografii puse la sfârșitul albumului i-au dat ideea asta. Probabil crezuse că urma să găsească niște poze minunate, pe care să le înrămeze și cu care să se grozăvească.

A fost o greșeală să-mi închipui că, dacă făcuse ordine printre lucrurile lui Jonathan, asta însemna că Nancy începea să-și revină. De fapt, după aceea starea ei s-a înrăutățit. Refuza să iasă din casă. Nu ne mai întâlneam cu nimeni și după un an am pierdut legătura cu toți prietenii noștri. Au renunțat. Bănuiesc că-și închipuiau că ne aveam unul pe celălalt. Cam după cinci ani de la moartea lui

Jonathan, Nancy a hotărât că nu mai suporta să mă vadă nici pe mine. Măcar o vreme, așa mi-a spus. Avea nevoie să stea singură o perioadă, iar eu i-am respectat decizia, dar mă îngrijora că alesese să se refugieze în apartamentul lui Jonathan.

Aveam niște bani de la o mătușă și i-am cheltuit pe apartamentul ăla din Fulham. L-am cumpărat pentru Jonathan, cu un an înainte de plecarea lui. Ne gândiserăm că era o idee bună ca fiul nostru să simtă gustul independenței ceva mai aproape de casă, iar la scurt timp înainte să-și înceapă călătoria, s-a mutat acolo. Nancy a înzestrat-o cu toate lucrurile de care Jonathan ar fi putut avea nevoie: tigăi noi, lenjerie de pat. Și i-am dat lucruri care nouă nu ne mai trebuiau. De exemplu, biroul lui Nancy. Obișnuia să se ducă acolo și să-i dea lecții de gătit: îl învăța ceea ce avea nevoie să știe pentru a se descurca singur. Îl pregătiserăm pentru când avea să se întoarcă și speraserăm că apartamentul avea să-i ofere libertatea de care avea nevoie pentru a face ce dorea. Speraserăm că avea să se ducă la facultate.

După moartea lui, Nancy se mai ducea pe acolo din când în când, să facă puțină curățenie. Nu a spus nimănui din clădire ce se întâmplase. Poate se gândea că dacă vecinii nu știau, ar fi putut ca măcar acolo să pretindă că Jonathan nu murise. Trăia printre lucrurile lui Jonathan, aranja locul ca pe un

altar, punând flori proaspete în fiecare cameră. La început, mă lăsa să o vizitez. Pe urmă, într-o zi, m-a rugat să nu mai vin. Mi-a spus că vizitele mele nu o ajută, că-i întârzie recuperarea. Tot mai telefonam o dată pe săptămână, dar după aceea am încetat. Mi-a zis că mă va suna *ea* când va fi gata să se întoarcă acasă. Am fost de acord doar pentru că mi-a promis că nu va încerca să-și facă niciun rău, iar ceva anume din vocea ei m-a făcut să o cred. Mi s-a părut că auzeam în vocea ei un fel de schimbare, de parcă în sfârșit începea să-și găsească liniștea. La sfârșit, m-a sunat un membru al Asociației Proprietarilor, nu Nancy. E dureros să mă gândesc că în perioada aceea am fost complet inutil pentru ea.

Când m-au sunat, am fost îngrozit, crezând că își încălcase promisiunea. Au spus că vecinii se plânseseră de starea părților comune și că un miros urât emana din apartament. M-am blestemat că fusesem atât de slab, că nu mă dusesem acolo mai demult, forțând ușa. Eram convins că în clipa când aș fi intrat cu ajutorul cheii pe care de atâtea ori mă abținusem s-o folosesc, aș fi găsit-o moartă. Zăcea pe canapea, cu ochii închiși, dar respira. Se simțea un miros neplăcut. Vasul de toaletă fusese neglijat, dar duhoarea provenea de la un sac plin cu gunoi, lăsat la ușa de la intrare. Avusese de gând să ducă gunoiul, dar nu avusese putere s-o facă, așa că

gunoiul rămăsese acolo săptămâni la rând, din el se scursese lichidul, până când gunoaiele putrezite aproape că prinseseră picioare și ar fi putut coborî singure scările. Mi-a spus că avea cancer. Mi-a spus-o pe un ton calm, deși avea dureri și avusese dureri de ceva vreme. Le îndura, ba chiar se bucura de ele. Asta așteptase. Cancerul umplea golul pe care Jonathan îl lăsase în urmă. Uram apartamentul ăla. Când m-am întors acolo și am găsit manuscrisul, călcam în apartament pentru prima oară de când o luasem acasă, cu mulți ani în urmă.

Când i-a spus lui Catherine Ravenscroft că „și-a pierdut soțul“, sunt convins că se referea la faptul că locuiam separat. Pentru o vreme, ne-am pierdut unul pe celălalt. Dar am crezut mereu că eu o pierdusem pe ea, nu invers. Credeam că eram singurul care se simte singur, așa că a fost o alinare când am citit în manuscrisul ei că se simțise la fel. Îi fusese dor de mine, tot așa cum ea îmi lipsise.

Am adus-o acasă, am îngrijit-o și s-a înzdrăvenit puțin. A mai trăit doi ani acasă, cu mine. Pe atunci încă lucram la școala particulară și recunosc că mi-am descărcat suferința pe copiii ăia. Asistentele de la Macmillan s-au purtat minunat. Veneau în lipsa mea și se asigurau că Nancy era OK. Nu se plângea niciodată. Cum am mai spus, își primise suferința cu brațele deschise. Căutase o

asemenea suferință, ceva concret, de care să se agațe.

Dar acum trăiește din nou, e tovarășa mea statornică. Îi aud vocea și vorbesc des cu ea. I-am povestit despre telefon și despre teama din glasul târfei ăleia. Între noi doi nu mai există secrete. Iar Nancy devine din ce în ce mai nerăbdătoare să trecem la acțiune. Amândoi suntem nerăbdători. Vrem să-i vedem teama, nu doar s-o auzim.

32

Vara anului 2013

Catherine stă așezată la computer, cu ochii ațintiți în monitor, dar fără să vadă nimic. Mintea ei s-a răzvrătit, nu mai e capabilă să dea naștere nici măcar unui singur gând coerent: fiecare, vechi sau nou, e plin de suferință. Cea mai proaspătă amintire e și cea mai dureroasă: Robert s-a mutat de acasă. Catherine crede că s-a cazat la hotel, dar nu e sigură. Nu vrea să stea de vorbă cu ea. Ultimele lui cuvinte au fost că nu suportă s-o vadă. Cuvintele acelea au lăsat-o fără aer. La ce se așteptase? Cu siguranță, nu la asta. Știa că ascunsese de Robert anumite părți din ea, dar până în clipa asta nu-și dăduse seama cât de multe nu știa despre el. Când a încercat să și-l închipuie citind cartea, n-a izbutit să-i simtă amărăciunea. Furia lui o șocase; i-a îngăduit să umple fiecare ungher din ființa lui și îl făcuse surd la orice avea ea să-i spună. Catherine doarme în camera

de oaspeți, se ascunde de pustiul din patul lor.

Apasă butonul *mouse*-ului, prefăcându-se că lucrează, dar șocul resimțit când a privit fotografiile revine. Robert vrea să fie pedepsită. Crede că o merită. Încercase să nu privească fotografiile, se străduise să treacă prin ele frunzărindu-le, transformându-le în fragmente, dar i-au rămas în minte, iar acum nu mai are ce face. Imaginile alea n-o să mai dispară. Fotografiile fuseseră folosite ca material de bază pentru a scrie cartea: imagini crude și josnice, care s-au transformat într-o falsă proiecție a ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Din păcate, Robert a ales să creadă versiunea asta. Iar anii în care ea a păstrat secretul l-au ajutat să dea verdictul de vinovăție; falsa ei convingere că avea dreptul la tăcere a condamnat-o.

— Îți amintești de directorul care a plecat de la colegiul Rathbone după ce Brigstocke s-a „pensionat“? Am descoperit că au fost colegi la Cambridge. Am numărul lui de telefon. Să-l sun?

— Las-o baltă, Kim. Nu avem nicio pistă. Uită de asta, se răstește Catherine, înainte să se poată controla.

Și aici pierde controlul. Nu vrea s-o îndepărteze pe Kim, așa că se întinde și îi pune o mână pe braț.

— Îmi pare rău, dar n-avem nicio pistă. Las-o

baltă. Lasă-l pe Stephen Brigstocke.

Kim se scutură și se retrage încet, ca un cățel rănit. Catherine n-ar fi trebuit să-i vorbească pe tonul ăsta. Trebuie să-și vină în fire. Munca e singurul ei refugiu. Frunzărește hârtiile pe care Kim i le-a dat cu câteva zile în urmă, pe care sunt notate numărul de telefon și adresa lui Stephen Brigstocke, și le bagă în buzunar.

— Vrei ceai? strigă spre celălalt colț al încăperii.

Kim o ignoră. Simon se uită la ea și zâmbește.

— Da, te rog.

O urmează în bucătărie, ținând ceașca întinsă, iar dinții lui albiți artificial sclipesc.

— Cath, totu-i în regulă?

În glas i se strecoară un scheunat de îngrijorare.

„Mai du-te draculuiˮ Știe că ura ei față de acest bărbat e irațională.

— Sunt bine, mersi.

— Mutarea în altă casă e unul din lucrurile alea care ar stresa pe oricine, așa-i? Cam la același nivel cu divorțul.

Catherine stă în continuare cu spatele la el, ascunzându-și furia. Probabil că observase când se răstise la Kim. Pune în ibric două pliculețe de ceai, îl umple cu apă, îi toarnă lui Simon ceaiul fără să

aștepte să se infuzeze și ignorând gestul lui, care o roagă să aștepte. Se bucură la vederea zoaielor cenușii pe care i le trântește în ceașcă. În timp ce-i întinde ceaiul, telefonul ei emite un bip.

Un SMS de la Robert? Încearcă să-și ascundă tremurul mâinilor. *Accidentul dumneavoastră recent vă face eligibil...* E un mesaj publicitar. Rahat!

— Te simți bine?

Dă din cap în semn că da, însă prezența lui Simon o face să se simtă prinsă în capcană, incapabilă să gândească. Iese din bucătărie cu pași mari și intră în toaleta femeilor. Are nevoie de puțină afurisită de intimitate, ca să poată gândi. Robert n-o va suna. Sperase ca, odată ce șocul inițial se va fi risipit, Robert avea să găsească puterea de-a o asculta. Spera să-i poată relata totul cu propriile ei cuvinte. În schimb, Robert a îndepărtat-o, de parcă ar fi amputat un mădular cuprins de gangrenă. Încearcă să-și înăbușe mânia, dar devine din ce în ce mai greu s-o controleze. Ea nu merită să fie ascultată? Robert o face să se simtă de parcă ar fi o obsedată care îl urmărește: îi trimite SMS-uri interminabile, îi lasă mesaje vocale la care el nu-i răspunde. O sună pe secretara lui.

— Bună, Katy. Voiam să știu dacă Robert e la birou. N-am nevoie să-i vorbesc, doar voiam să vin să aduc ceva...

Vorbește ca o femeie care își bănuiește soțul că are o aventură. Dacă e la birou, se va duce la el și o să-l înfrunte. N-o să poată fugi. Cu siguranță că Robert nu vrea să-i facă o scenă. Va fi obligat să o asculte.

— Nu, a plecat devreme, i se răspunde. A zis că în după-amiaza asta lucrează de acasă.

— Sigur că da. Ce proastă sunt! Am uitat.

În fiecare zi, o altă minciună.

Când intră în casă, se împiedică de o geantă de voiaj și inima i-o ia razna. S-a întors acasă. Slavă Domnului, s-a mutat înapoi. Dar e geanta lui Nicholas, nu a lui Robert. Nicholas se mută la ei. La ușa bucătăriei deja s-a ridicat un maldăr de haine murdare care trebuie puse la spălat. Cu toate astea, Robert e acasă, stă la masa din bucătărie, alături de Nick. Beau bere. Pe chipul lui Robert e un zâmbet, iar Nicholas citește știrile sportive din ziar. Când ea intră, niciunul nu ridică privirea. Pentru o clipă, își spune: Nicholas stă în camera de oaspeți, iar Robert va dormi iar cu ea? Dar când Robert o privește, Catherine își dă deama că a fost doar o fantezie, iar cuvintele lui i-o confirmă:

— Nick a venit să stea cu mine cât timp ești plecată.

Ce dracu'...? Nicholas se întoarce spre ea, iar Catherine e șocată văzându-l cât de palid e și cât de

obosit pare. Oare știe? Dar pe urmă tânărul zâmbește și își continuă lectura. Catherine vrea să vorbească, însă Robert i-o ia înainte. Acum, el domină situația.

— Pare un subiect important, așa că probabil o să lipsești câteva săptămâni. Ți-am pregătit o valiză, m-am gândit că te grăbești să pleci.

Fiecare propoziție e ca o palmă peste fața ei. Robert i-a spus lui Nick că ea va lipsi câteva săptămâni. Se apropie de el, îl ia de mână.

— Robert…

Ar vrea să urce împreună la etaj, ar vrea ca el s-o asculte, dar Robert își trage mâna și apucă telefonul. Îl aude chemând un taxi.

— Care-i subiectul, mamă? o întreabă Nicholas.

Robert răspunde în locul ei.

— A, maică-ta nu vrea să-mi spună nici măcar mie.

Pare atât de credibil, iar Nicholas nu e chiar atât de interesat. Se concentrează din nou asupra bârfelor din fotbal.

— Am chemat taxiul. Du-te să verifici bagajul, să te asiguri că ai ce-ți trebuie.

Pentru o clipă, Catherine rămâne pe loc. Ar vrea să țipe la el, să-l întrebe cum îndrăznește să-i facă asta, dar nu schițează niciun gest. Simte că nu poate s-o facă de față cu Nicholas.

Se duce la etaj și se așază pe pat. I-a pregătit o valiză mică, are destule haine pentru o săptămână. Se uită la hainele împăturite, la chiloții îndesați în lateral, la trusa de toaletă cu fermoarul închis și pusă deasupra. Bâjbâie cu mâna prin valiză, sperând că Robert i-a strecurat acolo un bilet în care îi scrie că are nevoie de timp pentru a se gândi. O mică pauză, după care vor putea sta de vorbă. Nu găsește niciun bilet. Nu el trebuie să explice. Ea trebuie s-o facă.

— Ți-a venit taxiul, îi strigă Robert de jos, iar ea închide valiza și o duce la parter.

Vrea ca Robert să se uite la ea, să o privească în ochi, dar el refuză. E vioi, gata să se pună pe treabă. Trebuie să pregătească cina. „Mersi, dar ne descurcăm de minune și fără tine“, aude ea în minte. Nicholas se ridică de la masă și se apropie încet de ea, dând la o parte cu piciorul o șosetă murdară care s-a rătăcit din mormanul de haine.

— Pe curând, mamă.

Îl îmbrățișează. Nu spune nimic. Peste umărul lui, se uită la Robert. În continuare, refuză s-o privească. „Ce laș“, își spune și simte cum Nick se desprinde din îmbrățișarea ei. Taxiul așteaptă.

Închide ușa de la intrare și se îndreaptă către mașina care stă pe loc, cu motorul pornit. Șoferul o privește cum își lasă valiza pe bancheta din spate, apoi se așază și ea.

— Încotro? o întreabă.

Vasăzică, Robert n-a hotărât și o destinație pentru ea. Încotro? Îi dă șoferului o adresă.

33

Vara anului 2013

Nicholas își duce valiza în camera de oaspeți și o trântește cu zgomot pe podea, apoi se aruncă în pat, pe spate: cu picioarele depărtate, încălțat, iar capul lui lovește pernele. Închide ochii și inhalează mirosul mamei sale. Deschide ochii. Da, chiar că îi simte mirosul. Îi adulmecă perna. Fără îndoială, e mirosul ei. A dormit în camera de oaspeți. Ce naiba se întâmplă? Taică-său nu și-a luat rămas-bun de la ea când a plecat. Nu-i stă în fire; e un soț devotat. De asta Nicholas a făcut un efort. Cineva trebuia s-o facă. Îi păruse rău pentru ea. Nici nu-și amintește să-i fi părut vreodată rău pentru mama lui.

Privind-o ieșind pe ușă, și-a adus aminte de copilărie, când ea pleca la serviciu. Asta nu-l deranja niciodată. Când venea acasă, Catherine nu mai știa ce să facă pentru a-l mulțumi, ca și cum băiatul i-ar fi lipsit. El n-o băga în seamă. Atitudinea ei părea

falsă. Juca teatru. Nick putea petrece zile întregi fără să stea de vorbă cu ea. Venea acasă cu daruri. Sandy se numărase printre ele. Probabil că îl cumpărase din aeroport. Chiar și așa, Nick adorase câinele de pluș și obișnuia să doarmă cu el în fiecare noapte. Când mama lui era acasă, întotdeauna îl ducea la culcare și îi citea. El stătea în pat, cu ochii închiși, prefăcându-se că doarme, iar ea citea în continuare și, în cele din urmă, băiatul îi asculta vocea până când adormea. Maică-sa se întristase când Nick îi spusese că nu vrea să-l păstreze pe Sandy. De ce mama dracului ar fi vrut să-l păstreze?

Dacă ar fi fost după ea, nu l-ar fi invitat niciodată să locuiască în casa lor nouă și frumoasă. Dar tata e îngăduitor. Deși dacă o ține tot așa, cu glumele, Nick o să-și ia câmpii: vorbește mereu despre ce urmează să mănânce. Chiar și să-l privească îndepărtând celofanul de pe cina lor gata preparată îi dă mâncărimi; abia aștepta să urce la etaj. Cu toate astea e bine că se poate bucura de câteva facilități, ca acasă. O să poată rezista să stea cu taică-său, dacă o să se poarte așa tot timpul? Da, pentru că are nevoie de bani. O să-și subînchirieze camera. Nu-i nevoie ca tata să afle. O să facă bișțari. Biata mama. N-ar vrea în ruptul capului ca Nick să facă dezordine în camera lor de oaspeți nou-nouță.

Se lasă să atârne peste marginea patului, se

întinde și trage valiza spre el, apoi își scoate trusa de toaletă. Și-a adus periuța de dinți, dar nu are săpun, nici șampon. N-are nevoie să le aducă. Doar e „acasă“. Maică-sa ar face o criză dacă ar ști că a adus droguri în casă. Ar crede despre el că „își pierde controlul“, că „nu stăpânește situația“, că „o ia la vale“ din nou. Bineînțeles că nu e cazul. Are o slujbă bună. Poartă costum. Ce vor mai mult de-atât? E ca în vremurile bune: ai lui îi știu fiecare mișcare. Ceva se întâmplă cu ei, dar naiba să-l ia dacă vrea să afle ce anume. N-au decât să-și țină secretele pentru ei. Și el le are pe ale lui. Totuși, frumos din partea babacului că s-a oferit să-l ajute cu finanțele pentru un concediu. Cu prietena lui. Se strâmbă jenat, amintindu-și de minciuna pe care o îndrugase. N-are o iubită, dar asta voia să audă tatăl lui.

Din pat poate vedea vârfurile copacilor din grădină. Umplu cadrul ferestrei. E la fel ca vechea lor casă, doar că ceva mai mică. Ba chiar e în același cartier, la o aruncătură de băț de locul în care a crescut. Tatăl lui fusese bucuros când auzise că fiu-său are o iubită, dar Nick nu vrea să aibă asemenea bătăi de cap: e prea mare deranjul. Dar i-ar plăcea să primească banii ăia, așa că va trebui să mai lungească puțin povestea. Sau poate o să spună că s-a hotărât să plece cu prietenii lui. Chiar și așa, tata tot ar pune banii la bătaie. O să-i fie greu să dea

înapoi, după ce a spus că o să-l ajute. Nick râde când se gândește ce ar spune taică-său dacă i-ar vedea prietenii.

Nicholas urăște cuvântul „prieteni“. Ce înseamnă asta? Fârtați? Amici? Tovarăși? Sunt, pur și simplu, oameni cu care își petrece o parte din timp. Nu se sinchisesc să afle mai multe unii despre alții. E ca și cum ar face parte dintr-un banc de pești: unii vin, alții pleacă, mereu alte fețe, dar care înoată în aceeași direcție, fără să spargă formația, plutind împreună. Banii pentru concediu l-ar putea ajuta să se aprovizioneze pentru o săptămână întreagă: să închidă ochii și să dispară; o pauză plăcută și pe urmă, înapoi la muncă. Își pregătește o țigară cu marijuana și o pune în gură, fără să o aprindă. Nu vrea ca babacul să-și facă griji. Echilibrul dintre muncă și viața personală, parcă așa i se spune, nu? Iar Nicholas se descurcă foarte bine cu echilibrul ăsta: mai ia din când în când ceva care să îndulcească perspectiva, dar niciodată nu întrece măsura.

— E gata cina! îi strigă tatăl lui.

Nick dă ochii peste cap și nu răspunde. Altădată, faptul că nu răspundea îi scotea din minți. „E gata cina.“ Niciun răspuns. În cele din urmă, unul dintre ei trebuia să vină și să-l ia la masă. Nu-i auzise? Strigau după el de mult. Mâncarea se răcește.

Nick se întoarce pe o parte și își afundă fața în pernă, inspirând încă o dată mirosul mamei lui. N-au fost niciodată apropiați, și totuși, simțindu-i mirosul, mai că-l podidesc lacrimile.

34

Vara anului 2013

Mirosul o face pe Catherine să se retragă mai mult în adâncul ei: mirosul locuinței de om bătrân. Nu miroase a urină, nu e ceva definit, și totuși e un miros aparte. Ce anume e? Saci de gunoi lăsați în casă puțin cam mult, înainte de a fi scoși afară? Animale de companie care au stat în casă ani de zile? Mirosul de blană amestecat cu cel de stofă? Arome florale artificiale împrăștiate prin casă pentru a masca toate celelalte mirosuri?

— Bună, draga mea.

Mama ei se ridică să o întâmpine, nesigură pe picioarele subțiri. Catherine pune jos valiza și se apropie, luând-o în brațe. Are grijă să nu strângă prea tare oasele fragile. O bate ușurel cu mâna pe spate. E un gest matern, dar vine din partea ei, a fiicei care încă ar vrea să fie răsfățată, deși se teme că e prea în vârstă pentru așa ceva.

— Mamă, mulțumesc că mă lași să stau la tine. Muncitorii lasă o mizerie de nedescris, iar Robert e plecat, așa că...

Catherine contează pe faptul că mama ei nu-și amintește că muncitorii au plecat cu câteva săptămâni în urmă și că de ani de zile Robert nu a mai făcut călătorii în interes de serviciu.

— Se duce iar în America?

Catherine încuviințează din cap, nu dorește să-și mintă mama mai mult decât e necesar.

— Vrei să-ți aduc ceva de mâncare, draga mea?

E șapte seara, iar Catherine nu a mâncat, dar în clipa asta nu vrea decât să se întindă într-o cameră întunecată și să doarmă. Se simte rău, iar capul îi plesnește de durere.

— De fapt, cred că mă paște o migrenă. Te superi dacă mă duc să mă întind? Sunt sigură că o să-mi treacă repede.

Mama ei își înclină capul într-o parte, iar zâmbetul i se transformă într-o grimasă compătimitoare.

— Și eu aveam migrene când eram de vârsta ta.

Catherine intră în singurul dormitor din apartament și pune pe podea valiza, lângă patul în care odată dormea tatăl ei. Sunt două paturi de o persoană, lipite lalolaltă. Pe urmă își aduce aminte

că mama ei doarme în patul mai apropiat de ușă, de toaletă, așa că alege vechiul pat al mamei. La capătul cuverturii e o porțiune murdară, acolo unde doarme pisica. Catherine se dezbracă, rămâne în lenjerie de corp, se bagă în pat și închide ochii. Simte nevoia să doarmă. Dacă ar dormi, poate că ar gândi mai limpede, poate că ar începe să se dumirească ce se petrece cu viața ei.

Aude pașii târșâiți ai mamei apropiindu-se. Aude cum pune un pahar pe noptieră, aude pocnetul plasticului și al foliei de aluminiu. Deschide ochii și își vede mama aplecată deasupra ei, ținând două pastile în mână. Poate că nu mai știe ce zi a săptămânii este, dar n-a uitat impulsul de a îngriji un copil care nu se simte bine.

— Mulțumesc, mamă, șoptește Catherine și înghite pastilele, închizând iar ochii.

Stă întinsă în întuneric ore în șir, auzind zgomotele singurătății mamei sale: o mică cină pregătită și mâncată în fața televizorului, care vorbește de unul singur. Vocea mamei sale, răspunzând la telefon, deodată veselă, jucând, la rândul ei, un rol:

— Ei, mă simt foarte bine. Catherine e aici. Da, ce surpriză minunată. Robert e plecat. Da, e iar în America...

Toate, lucruri plauzibile, până când Catherine

o aude spunându-i persoanei de la celălalt capăt al firului că Nicholas e acasă, cu bona.

— O fată așa drăguță...

O, cât de bine ne pricepem să mușamalizăm! Ne prefacem că totul e absolut minunat. Mama ei nu mai e așa de ageră, pierde firul din când în când, și se trădează.

Catherine adoarme, cu televizorul mergând în cealaltă cameră. Când se trezește, în casă e liniște și întuneric. Se răsucește și vede că mama ei e întinsă în celălalt pat. Stă pe spate, cu gura deschisă, iar pielea chipului atârnă pe oase. Așa va arăta când o să fie moartă. Catherine o studiază, copleșită de tristețea lucrurilor pierdute: copilăria ei, copilăria copilului său; forța mamei sale și credința pe care o avusese odată că iubirea ei îi dăduse puterea de a trece peste orice. Credința că asimilase forța aceea în oasele ei, ca pe o armură. Simte nevoia să vorbească, să-i spună cuiva. E prea mult și nu mai poate ține totul în ea.

— Mamă...

Mama ei se mișcă puțin, pleoapele îi tremură.

— Mamă, s-a întâmplat ceva...

Ochii mamei sale rămân închiși. Atunci, Catherine îi spune tot ce nu i-a putut povesti lui Robert. Rușinea, vinovăția ei, totul se revarsă. Totul. Mama ei tace. Oare a auzit-o? Sau povestea lui Catherine s-a strecurat în visele ei? Da, poate că

visează povestea lui Catherine. Cine știe, poate că-și va aminti o parte din ea și își va spune că a fost un vis. Pe Catherine a ajutat-o că a spus totul pentru prima dată cu voce tare. A ajutat-o îndeajuns încât să poată adormi din nou; doarme atât de adânc, încât nu simte că mama ei întinde brațul, în noapte, și o ține un timp de mână, apoi o strânge ușor.

35

Vara anului 2013

Acum, orice aș face, e cu binecuvântarea lui Nancy. Când port puloverul ei, simt asta mai mult ca oricând. Toți anii în care l-a purtat au fost absorbiți de lână. E o constantă în viața mea, cu toate că s-a lăbărțat puțin în locurile unde l-am înfășurat în jurul meu. Port și o căciulă de-a ei, una pe care a croșetat-o. În interiorul căciulii au mai rămas niște fire de păr de-ale lui Nancy, iar ADN-ul ei stă cuibărit lângă al meu. Asta mă transportă în trecut, într-o perioadă când eram extraordinar de apropiați: când ne-am întâlnit prima dată, înainte de nașterea lui Jonathan, înainte să devină mamă. Când eram doar noi doi. Simt de parcă am fi din nou împreună. Colaboratori. Coautori nu doar ai cărții scrise de Nancy, ci ai cărții noastre.

Eu am găsit titlul. Ne ajutam mereu între noi când nu aveam inspirație pentru titluri, iar când am

născocit titlul *Străinul desăvârșit*, mai că am auzit-o bătând din palme și exclamând: „Da, asta e!“ Și sfârșitul e opera mea. Nancy scrisese alt deznodământ, unul poate mai subtil, dar am hotărât că dacă voiam ca această carte să aibă un impact asupra primului său cititor, aveam nevoie de ceva mai puternic. Eu am ucis-o pe mamă.

Și totuși, Nancy a făcut munca cea mai grea. Mă străduiesc să nu mi-o închipui prea des stând în apartamentul lui Jonathan, scriind, cercetând pozele și descoperind adevăratul motiv pentru care fiul nostru fusese mânat să salveze copilul acela. A reușit să clarifice împrejurările morții sale și să găsească o noimă în moartea lui lipsită de sens. Sunt convins că asta o ajuta să continue, îi dădea un motiv de a se ridica din pat dimineața, așa cum s-a întâmplat și cu mine. Abia după ce a terminat de scris i-a îngăduit cancerului să apară. De asta nu m-a sunat în perioada aceea: cartea îi era de ajuns.

După câte spune Geoff, librăria noastră locală a vândut destul de multe exemplare și se pare că o parte dintre ele au ajuns în librăria cea mai apropiată de locuința lui Catherine Ravenscroft. Nu foarte multe, dar câteva au ajuns acolo. Simt un mic fior de plăcere la gândul că există câțiva străini care o detestă, la gândul că îmi adun puterile și întind lațul. Încetul cu încetul, ne apropiem de ea. Suntem

din ce în ce mai mulți.

36

Vara anului 2013

Chiar fără a se uita la numere, Catherine ghicește care dintre ele e casa lui. E cea pe lângă care ai vrea să treci fără să te oprești, și totuși casa asta îi atrage privirea și o cheamă, asemenea mârâitului încărcat de flegmă al unui vagabond beat pe Road Charing Cross.

Casa asta e oarbă, ferestrele ei sunt murdare. Zugrăveala — care în cazul caselor dimprejur e nouă și veselă — e atinsă de mucegai și se desprinde de pe pereți. Grădina e năpădită de buruieni, cu toate că un singur boschet de trandafiri roz a înflorit temerar, iar în timp ce străbate aleea, Catherine îi simte parfumul: aroma dulce sfidează sălbăticia care-l înconjoară. Bate la ușă, iar ecoul bătăii răsună pe stradă. Nu răspunde nimeni, iar ușa nu are sonerie, așa că bate din nou, de data asta mai tare. Se lasă pe vine și împinge ușița fantei pentru corespondență.

Ușița rămâne deschisă, de partea cealaltă nu e niciun recipient de metal în care să cadă plicurile. Poate să vadă în interiorul casei. Lângă ușă zărește o pereche de pantofi scâlciați și murdari, iar pe spătarul unui scaun atârnă o haină.

— Bună ziua, domnule Brigstocke. Vă rog să deschideți ușa. Sunt Catherine Ravenscroft.

E hotărâtă, și totuși aude un tremur în vocea ei. Mai face o încercare.

— Vă rog. Știu că sunteți acasă. Deschideți ușa. Trebuie să stăm de vorbă despre ce s-a întâmplat.

Casa rămâne neclintită, asemenea lui Catherine, care pândește cea mai mică mișcare. Omul ăsta l-a pornit pe Robert împotriva ei, a alungat-o de acasă. Ar putea măcar s-o privească în ochi și să asculte ce are să-i spună.

— Domnule Brigstocke, vă rog să deschideți ușa. Orice mi-ați face, n-o să-l aducă pe Jonathan înapoi din morți. Vă rog. Am dreptul să fiu ascultată.

Ușa rămâne închisă. Își aduce aminte de numărul pe care i l-a dat Kim. Dinăuntru, aude un telefon sunând. Îi răspunde o voce: *Bună ziua. Ne pare rău, dar nu suntem acasă…* E o voce de femeie. Nancy Brigstocke. Nu-i poate lăsa mesaj unei femei moarte. Trebuie să-l vadă, trebuie să-l facă să asculte și să înceteze. Știe sigur că omul e acasă. Se ghemuiește,

își strecoară brațul prin fanta de corespondență cât de mult poate. Brațul ei e subțire, așa că reușește să-l împingă până la cot. Îl răsucește și încearcă să ajungă la lanț, dar nu poate, așa că își retrage brațul. Își lipește din nou fața de fantă:

— Știu că aveți numărul meu. Sunați-mă, și de data asta vorbiți. Vreau să stăm de vorbă despre Jonathan. Am dreptul să fiu ascultată, domnule Brigstocke.

Rămâne în patru labe, cu fruntea rezemată de ușă. Din susul străzii aude sunetul metalic al paraziților pe undele unui radio. Privește împrejur și vede o camionetă parcată, cu geamurile coborâte. Înăuntru stau doi muncitori și își mănâncă prânzul. Se întoarce spre ușă, decide că omul poate chiar nu e acasă. Tastează din nou numărul de telefon și de data asta îi lasă un mesaj.

37

Vara anului 2013

A fost de parcă ar fi trimis un șarpe orb prin fanta noastră de corespondență. Am privit cum capul lui orb adulmeca aerul, încercând să ne simtă mirosul, întinzându-se să apuce lațul, să intre cu forța. Ar fi trebuit să mă năpustesc asupra ei cu un topor. Dar confund monștrii. Ea e mai degrabă Sirenă, decât Meduza[3]. Am auzit cum vocea ei malefică încerca să ne ademenească la ușă, apoi ne-a cântat la telefon. Deci așa, vrea să stea de vorbă? Are ceva de spus. Ei bine, e prea târziu. N-avem chef să auzim nici lamentațiile ei, nici pe ale soțului.

Bărbatul a ajuns să ne sâcâie: lasă mesaje pe site, e disperat să recupereze timpul pierdut, să ne cunoască. Credea că încă suntem doi, doamna și domnul Brigstocke. Până când i-am trimis un e-mail și l-am informat că soția mea a murit cu câțiva ani în urmă. Jonathan a fost singurul nostru fiu. Soția mea

nu și-a revenit niciodată de pe urma pierderii. Bietul om e demn de milă. Probabil își dă seama că e doar din întâmplare în povestea asta. Nu sunt interesat să-l întâlnesc, dar îi răspund cu plăcere la întrebări, când pot. „De ce acum?“ O întrebare simplă. Adevărul a fost de ajuns. Fiindcă descoperisem manuscrisul soției mele și fotografiile, iar apoi am înțeles că ani de zile m-a protejat, nevrând să aflu că băiețelul pentru care Jonathan și-a pierdut viața nu era un străin. Fiul meu îi cunoscuse mama în mod intim. E-mailurile pe care i le-am trimis ne-au adus satisfacție. Am simțit dezgustul fățiș față de soția lui și eforturile pe care le face să se distanțeze de ea; *de neiertat*, *o cruzime rușinoasă*, e recunoscător că *a aflat adevărul* în sfârșit, iar acum *speră să ne putem împăca*. Cuvintele lui seamănă cu cele ale unui membru de comitet care vorbește despre nelegiuirile unui dictator malefic.

I-am scris că îmi pare rău că-i provoc suferință trimițându-i cartea și fotografiile, mi-am exprimat regretul că lăsasem un exemplar la locul de muncă al fiului său. *Eram scos din minți*, i-am scris. *Era ca și cum aș fi retrăit pierderea lui Jonathan și a lui Nancy*. Speram că cel puțin va încerca să-mi înțeleagă durerea. Și cred că a înțeles, pentru că niciodată nu m-a luat la întrebări, n-a cerut să știe de ce Nancy i-a descris nevasta drept o prădătoare sexuală. Ni s-a

alăturat și s-a întors împotriva ei.

Nancy se apropie din spate și îmi șoptește la ureche. Rugăminţile lui i se par plictisitoare și e nerăbdătoare să-l revadă pe Jonathan, așa că îl fac să apară iar pe monitor. Încă mai am de lucru, dar e aproape gata. Ne-a plăcut să alegem fotografiile în care el e prezent: Jonathan la majorat, cu aparatul dăruit de noi spânzurat de gât; Jonathan purtând rucsacul nou, cu puțin timp înainte de a pleca în Europa; Jonathan, chipeș, surâzând undeva, pe o plajă din Anglia. Dar ar putea fi în oricare alt loc, așa că hai să zicem că era în Franța, prima oprire din călătoria lui. Încă mai avem pe rafturi cărțile lui preferate. Și muzica e importantă. Gusturile lui sunt puțin cam „retro“, dar în ziua de azi, asta e „mișto“, demonstrează că e profund, că e un cunoscător. L-am păstrat în amintire adolescent, nu l-am lăsat să se scufunde în vârsta a doua. Va fi tânăr pentru totdeauna, mereu aflat în anul lui de pauză, înainte de a intra la facultate. Încă nu s-a hotărât unde va merge. La Bristol? La Manchester? Are nevoie doar de câțiva prieteni, iar noi îi putem oferi cel mai bun prieten. Prietenii îl vor face să pară mai concret, mai verosimil.

Geoff ne-a ajutat mult cu proiectul nostru. Ne-am întâlnit din nou acum câteva zile. M-a însoțit la un eveniment desfășurat la librăria noastră locală,

unde am fost invitat să citesc din romanul meu. După cum a zis Geoff, sunt foarte dispuși să promoveze autorii locali. Din păcate, a fost o treabă jalnică. Eu stăteam lângă un mic stand de cărți, iar la eveniment au venit o mână de oameni, să asculte un bătrân care și-a publicat primul roman. Vinul era ieftin, sărățelele vechi și abia așteptam să se termine totul. A fost un chin. Vocea mi se pierdea și abia puteam vorbi: cuvintele mi se înțepeneau în gât și mă încurcau. Deși știam că trebuie să am contact vizual cu spectatorii, eram incapabil să-mi desprind ochii de pe hârtie. Nu mă simțeam în largul meu știind că sunt privit. Nu, nu mi-a plăcut să fiu în centrul atenției.

Imediat ce am putut, eu și Geoff ne-am refugiat într-un bar din apropiere. Se simțea vinovat că mă pusese să trec prin așa ceva. La urma urmei, a fost ideea lui. Cred că nu s-a gândit că unui bătrân dezobișnuit să socializeze o să-i fie greu să fie scos la înaintare.

I-am zis:

— Geoff, las-o baltă. *Eu* am vrut.

Pe urmă am luat halba goală și am dus-o la bar. Când m-am întors cu băuturile, mi-am pus părintește mâna peste a lui.

— Ești un prieten bun, i-am zis. Dacă n-ai fi fost tu, cartea mea nici măcar n-ar sta acum pe

rafturile librăriei. Dacă nu m-ai fi încurajat tu, nu m-aș fi încumetat să încep să scriu un alt roman.

Vestea asta l-a însuflețit.

— Stephen, e minunat! Despre ce e vorba?

— Deocamdată n-am elaborat subiectul, dar am un personaj în minte. Parcă îl și văd, am chicotit eu, ciocănindu-mi tâmpla cu degetul.

Da, personajul chiar prinsese contur în mintea mea.

— Deocamdată, sunt încă în faza de cercetare și mă întrebam dacă m-ai putea ajuta cu ceva. Știu că deja ai făcut multe pentru mine, așa că nu-mi place să-ți cer încă ceva...

— Nu, nu, e-n regulă. Spune-mi despre ce e vorba.

Asta am și făcut. I-am spus că personajul era un adolescent și că, deși după atâția ani petrecuți la catedră mă simțeam încrezător în abilitățile mele de a-l caracteriza, părțile tehnice îmi dădeau de furcă.

— Vreau să-i fac o pagină de Facebook. Una adevărată...

— Una falsă, vrei să spui... O pagină falsă? Pentru un personaj ficitv?

— Îhî, am dat eu din cap, luând o gură de bere.

N-a spus nimic. Auzeam cum rotițele se învârteau în mintea lui: un bătrân, adolescenți,

pagină falsă de Facebook. Când o spun cu voce tare, cred că i-am alungat cu dibăcie suspiciunile.

— Nu băiatul e personajul principal; de fapt, vreau să mă concentrez asupra bunicului și a relației dintre el și băiat, dar pentru asta am nevoie să înțeleg ceva mai multe despre lumea în care dispar tinerii ăștia, când sunt *online*. Vreau să zic, uită-te și tu...

I-am arătat o masă plină de tineri: băuturi pe masă, țigări la îndemână, chipuri gata să fie inundate de râsete. O scenă firească. Ar fi putut fi desprinsă din orice deceniu, doar că ei nu își vorbeau. Nu se închega nicio conversație. Nici măcar nu se priveau. Ochii lor erau ațintiți asupra telefoanelor, de parcă ar fi fost un grup de bătrânele care își studiază cartoanele de bingo.

— La ce se uită? am întrebat, clătinând din cap și surâzând nedumerit.

Geoff a încuviințat.

— Pricep.

Rotițele se învârteau cu zgomot.

— Poate nu-i o idee bună, dar mă simt ca un idiot când vine vorba de treburile astea și sper ca tu să mă poți îndruma. Să-mi explici pe îndelete despre Facebook și despre orice alte mijloace pe care tinerii le folosesc să „comunice“.

Am marcat cuvântul „comunice“ schițând

ghilimele în aer.

— E o lume cu totul străină pentru mine.

— Și pentru mine e la fel, a spus Geoff.

— Ei, era doar o idee.

La naiba!

— Dar băiatul meu stă conectat la drăcia aia tot timpul.

— Nu știam că ai un fiu.

— Da. Are optsprezece ani. Locuiește cu maică-sa, dar vine pe la mine din două în două weekenduri. Probabil că el te-ar putea ajuta.

Și așa a început totul. Petreceam duminicile pe internet, cu fiul lui Geoff. În schimbul consilierii, îl ajutam cu compunerile la engleză. Geoff a fost încântat când băiatul lui a început să ia note de zece la teme, deși amândoi știam că dintre noi doi, eu eram învățăcelul mai silitor. Cu toate astea, nu găsesc niciun cusur lecțiilor predate de băiat. A fost foarte meticulos. Cincizeci de prieteni, așa a spus. Și mi-a arătat cum să fac rost de ei. A fost un profesor bun, iar eu — elevul ideal. Uneori, simțeam că mintea avea să-mi explodeze de la atâtea noi informații, dar le asimilam cu aviditate. Cum naiba transferi într-un laptop o fotografie făcută în anii 1990? Cum procedezi? Ei bine, acum știu. Și odată ce ai încărcat-o în laptop, fă-o să circule. Nu numai pe Facebook. Asigură-te că e prezentă și pe Google.

— Ce fel de muzică îi place?

Am dat din umeri, simțindu-mă dintr-odată neghiob. În după-amiaza aia m-a trimis acasă cu câteva melodii în laptop.

Geoff era mereu prezent, nu ne lăsa singuri niciodată. Ne aducea ceai, iar eu aduceam borcane cu gem pregătit de Nancy, pe care îl mâncam cu biscuiți. Era un aranjament bun și am petrecut așa câteva săptămâni foarte plăcute.

Am trecut testul cu brio, echipat cu toate trucurile necesare pentru a-l învia pe Jonathan. Acum fiul nostru are un viitor și e un sentiment plăcut să știu că viitorul lui e în mâinile noastre. De data asta, când o să plece în călătoriile lui, o să avem grijă să-i controlăm preferințele și ce prieteni își face pe drum. Niciodată nu poți spune că ai destui prieteni, dar e important să aibă un prieten deosebit, un confident, cineva în fața căruia să-și deschidă inima.

---

[3] Monstru din mitologia Greciei Antice — o femeie cu șerpi în loc de păr, a cărei privire transforma orice ființă în piatră. (*N.t.*)

38

Vara anului 2013

Catherine se duce la serviciu cu autobuzul; e cel mai simplu drum de la casa mamei ei până la birou. Dă dovadă de pragmatism, nu de lașitate. Lașul e Stephen Brigstocke. Și-a lăsat telefonul pornit toată noaptea, dar el n-a sunat. În timp ce stă în autobuz, derulează în minte confesiunile nocturne față de mama sa și se întreabă dacă vreun cuvânt a străpuns bariera. Mama ei n-a spus nimic, dar oare știe? Își amintește? Îi dau lacrimile la gândul că mama ei știe și nu o judecă. Clipește, forțându-se să nu plângă, ca să-și poată compune masca de care are nevoie pentru a putea supraviețui zilei. Masca îi vine bine, nimeni nu știe că o poartă. Ba chiar s-a obișnuit cu faptul că îi îngreunează respirația. Când coboară din autobuz, și-a recăpătat calmul, pășește spre serviciu ca o femeie încrezătoare, pe care o așteaptă o zi aglomerată la birou. Nu observă niciun

om pe lângă care trece. Nu-l observă nici pe bătrânul cu căciulă tricotată, care s-a oprit să se holbeze la ea, în timp ce ea îl depășește. Aproape că se ating când femeia trece pe lângă el, bătrânul o adulmecă. O privește până când dispare.

Catherine intră în birou, își desface eșarfa de mătase de la gât, iar imprimeul splendid îi tremură pe piept, mișcându-se odată cu ea. Își trântește geanta pe podea și se așază pe scaunul ei, învârtindu-se să vadă cine mai e în birou. Dar ea a sosit prima. Ce ciudat; e ora zece deja. Își scoate agenda, gândindu-se că toți sunt la o ședință despre care ea a uitat, pe urmă le vede. Sunt îngrămădite pe biroul ei. Exemplare din *Străinul desăvârșit.* Cotoarele lor țepene o țintuiesc acuzator.

Rahat! Le înhață cu mâini tremurătoare și le îndeasă în coșul de gunoi de sub biroul ei. Rahat! Brigstocke a fost aici. Slavă Domnului că e singură în birou! Dar când își îndreaptă spatele și ridică privirea, vede că nu e singură.

Kim și Simon se uită la ea. Kim și Simon stau unul lângă celălalt. Kim are în mână un exemplar din cartea lui Brigstocke. Catherine încearcă să se uite în ochii ei, dar Kim îi evită privirea. Simon pășește spre ea cu o mână întinsă, de parcă s-ar apropia de un animal speriat. Nu spune niciun cuvânt. Lasă-l pe el să vorbească primul.

— Cath…

Îi pronunță numele, impregnându-l cu propriul lui sentiment de superioritate.

Îl privește cum se apropie și își apasă talpa pe coșul de gunoi de sub birou, încercând să-și suprime tremurul piciorului.

— Te superi dacă vorbim puțin?

Și se așază pe scaunul de lângă ea. Simon n-a putut să-și ascundă niciodată invidia față de Catherine. Iar asta e o ocazie pe care n-o s-o rateze. Kim rămâne lângă el.

— Kim a venit la mine pentru că nu știa ce să facă.

În clipa asta Kim vorbește, iar tonul ei e al unui copil speriat: — A venit Stephen Brigstocke… A adus cărțile… cartea lui.

Exemplarul îi tremură în mână. Catherine își mușcă obrazul până la sânge.

Simon continuă:

— Kim mi-a zis că i-ai cerut să lase baltă tărășenia cu domnul Brigstocke și mă întreb de ce ești așa de nerăbdătoare s-o vezi uitată.

— Chiar așa? Să știi că nu te privește.

Vocea ei tremură, nu are forță pe măsura vorbelor rostite.

— Eu cred că da… Adică, aș vrea să nu fie așa, dar… dacă un membru începător al echipei vine să-

mi ceară sfatul, atunci mă privește.

— Un membru începător al echipei? Iisuse! Cine te crezi?

Simon ia cartea din mâna lui Kim și o agită.

— I-ai spus lui Kim că autorul e un pedofil și i-ai cerut să-l găsească. Pe urmă, după ce l-a găsit, i-ai zis să uite de treaba asta.

Se lasă pe spate în scaun, își întinde picioarele, și le desface și stă așa în fața lui Catherine.

— Mă-ntreb: de ce?

— Nu-i nevoie să mă justific, Simon. Nici în fața ta, nici în fața lui Kim.

Catherine o săgetează pe Kim cu privirea.

— E ceva personal. N-are nicio legătură cu serviciul.

— Și atunci, de ce mi-ai cerut să fac rost de adresa și numărul lui de telefon?

Kim e în pragul lacrimilor.

— L-ai lăsat să intre? întreabă Catherine.

— Da. Au sunat cei de la recepție și m-am dus jos. Când s-a prezentat…

Simon o întrerupe, zâmbindu-i peste umăr:

— Kim, e în regulă. Mă ocup eu. Uite care-i treaba. Nu știu despre ce e vorba în cartea asta, deocamdată n-am avut timp s-o citesc. Dar un bărbat despre care *tu* ai făcut cercetări, crezând că e pedofil, apare aici, cu cartea pe care a scris-o. Și îi

spune lui Kim că tu faci parte din roman. Că în cartea asta se vorbește despre tine. Ce-i cu ea? E o destăinuire?

Și răsfoiește paginile, de parcă așa ar primi un răspuns.

— N-am spus că e pedofil.

— Dar..., se bâlbâie Kim.

— Te-am rugat să faci rost de datele de contact ale lui Stephen Brigstocke și de câteva informații despre el. Am apelat la tine pentru că am avut încredere în tine.

Catherine aproape că plânge.

— Hei, nu te răzbuna pe Kim. Nu ea trebuie să se apere.

Își trage scaunul mai aproape de Catherine și se apleacă spre ea atât de mult, încât Catherine îi poate simți parfumul. Simon a reușit s-o facă să se simtă ca un animal speriat. Caută cu privirea prin birou, dar nu mai e nimeni altcineva acolo.

— Le-am spus tuturor că noi doi avem o ședință, așa că s-au dus la cantină.

— Doamne, ce nemernic ești, Simon! Te distrezi, așa-i? Ai fi putut s-o faci în sala de ședințe, dar ai vrut ca toți să afle despre șarada asta nenorocită.

— Cath, Cath, tu ai creat situația asta. Tu n-ai fost sinceră cu noi, iar asta mă îngrijorează, pentru

că pune în pericol reputația întregii echipe.

— Ce? Despre ce dracu' vorbești?

— Domnul Brigstocke a venit aici pentru că era speriat. Te-ai folosit de Kim ca să faci rost de adresa și numărul lui de telefon, pe urmă te-ai dus acasă la el. A zis că ai încercat să intri cu forța și i-ai lăsat mesaje de amenințare pe robot.

Simon se apleacă și mai mult. E încolțită. Trebuie să fugă de acolo. Își ridică poșeta, dar Simon îi pune o mână pe braț.

— Haide, Cath, trebuie să vorbim despre treaba asta...

— Ia-ți dracului mâinile de pe mine!

Simon bate în retragere, cu mâinile ridicate. Într-una dintre ele încă ține cartea.

— El mă urmărește pe mine. De-aia am mers la el acasă. Voiam să vorbesc cu el... El mă amenință pe mine...

— Bine, bine. Și de ce o face? Cu ce anume te amenință?

Sunetul sângelui care îi bubuie în urechi o asurzește.

— E treaba mea. Nu vrei să pricepi naibii odată?

— Ascultă, încearcă să nu te enervezi.

— Nu-mi spune mie să nu mă enervez. N-ai niciun drept să pui întrebări despre treaba asta și n-

am de gând să…

Aproape că plânge, iar Catherine nu vrea nici în ruptul capului să plângă.

— E clar că ești foarte supărată. Orice ascunzi, sunt sigur că o să fie mult mai bine dacă recunoști.

O atinge din nou. Catherine îi smulge cartea din mână și o aruncă. Îl lovește în față. Rămâne cu ochii pironiți la semnul roșu-aprins de pe obrazul lui și la picăturile de sânge care apar dintr-o tăietură de pe nas. Amândoi sunt prea șocați ca să vorbească. Doar Kim se urnește din loc, ia câteva șervețele și i le întinde lui Simon.

— N-ar fi trebuit să faci asta, îi spune Simon ștergându-și nasul, iar Catherine aude amenințarea din cuvintele lui.

Simon aruncă o privire peste umăr, iar Catherine se răsucește și vede că au spectatori. Nu mulți, dar lumea apreciază scena. Colegii ei privesc printr-un panou de sticlă. Catherine dă spectacol. Un *one man show*. Sunt șocați, dar în același timp o compătimesc, sorbindu-și cafeaua. S-a făcut de rușine. Simon așteaptă să primească scuze.

— Ai căutat-o cu lumânarea, îi spune ea în timp ce iese din birou.

Simte toți ochii ațintiți asupra ei, dar refuză să privească în direcția lor. Coboară cu liftul și își închipuie că în urma ei toți se reped la Simon. Iisuse,

probabil că s-a comportat ca o nebună. A luat-o razna cu adevărat. Trece de paznici și iese pe ușile de sticlă. Merge până ajunge în stația de autobuz. Habar n-are cât durează până sosește autobuzul — două minute? douăzeci? —, iar când mașina ajunge în stație, se urcă absentă, își scanează abonamentul, se așază, cu ochii pe geam, își lasă privirea să se piardă pe străzile cenușii, care seamănă toate între ele.

Vara anului 1993

Unde l-a văzut prima oară? Era și Robert acolo sau deja plecase? L-a observat pe Jonathan când ea, Robert și Nicholas erau încă împreună? Catherine nu crede asta. Când Robert fusese acolo, nici măcar nu știuse că Jonathan exista. Și care fusese prima impresie pe care tânărul o lăsase asupra ei? Tinerețe, lipsă de griji — el era lipsit de griji iar ea, nu. Părul întunecat, pielea bronzată, membrele lungi. Îi privea pe ea și pe Nicholas. Era într-o cafenea de lângă plajă, împreună cu băiețelul. Se întâmpla în ziua plecării lui Robert. Încerca să-l convingă pe Nicholas să-și termine gustarea: încă o lingură și după aceea putea mânca înghețata. Încă o gură de orez și după aceea mâncăm amândoi înghețată. Catherine

aproape că plângea, se detesta pentru că nu era în stare să se descurce nici măcar o singură zi fără soțul ei.

— Profită la maximum, îi spusese Robert. În Londra plouă cu găleata.

După aceea îi zâmbise, ea încercase să-i răspundă tot cu un zâmbet, dar nu reușise. Nici nu plânsese, deși ar fi vrut să izbucnească în lacrimi. Nu voia să facă o scenă sau să-l oblige pe Robert să aleagă. Ce era mai important: ea sau serviciul lui? Ar fi putut s-o facă. Știa că Robert ar fi ales-o pe ea. Dar nu l-a obligat să aleagă.

În schimb, încercase să-l convingă:

— Venim și noi cu tine.

— Nu fi prostuță. De ce să faci asta? Aici e grozav. Sejurul e deja plătit. Nu-ți rămâne decât să te bucuri de concediu. Fără gătit, fără rufe de spălat. Ai la dispoziție o plajă superbă.

Da, avea o plajă la dispoziție, marea era aproape, soarele strălucea, dar Catherine nu voia să rămână acolo singură. Depresie postnatală. La cinci ani după naștere? Nu recunoscuse niciodată că ar fi avut o asemenea afecțiune. Toată lumea îi spunea că e norocoasă. Era norocoasă.

Flirtase cu tânărul? Flirtase cu el când observase că o privea? Ceva din ochii ei îi trimisese un semnal? Cedase și îi cumpărase lui Nicholas o

înghețată înainte ca băiatul să termine de mâncat orezul. Ea își luase o bere. Iar tânărul, al cărui nume încă nu-l știa, îi zâmbise, ea îi zâmbise, și acea mică legătură o înviorase. Pe urmă s-a întors cu Nicholas la hotel. Băiețelul voia să fie dus în brațe. Berea o îmblânzise, așa că l-a luat în brațe, deși căra deja geanta de plajă în care pusese prosopul ud, jucării, un litru de apă și cartea ei. Își amintea că se îndepărtase de cafenea și își închipuise cum străinul atrăgător o privea din spate. Era conștientă de felul în care arăta din spate. O urmărise oare până la hotel? Mai târziu, el i-a spus că oricum avea drum în acea direcție...

Autobuzul oprește, iar Catherine deschide ochii, îngrijorată că a trecut de stația ei. Dar trebuie să coboare la următoarea. Pe urmă are de mers puțin până la apartamentul mamei. E singurul refugiu care i-a rămas.

Când intră, observă că îngrijitoarea a venit. Mama ei se uită la televizor, cu volumul dat mai tare decât de obicei, ca să poată auzi dincolo de zgomotul aspiratorului. Catherine ar vrea să facă stânga-mprejur și să iasă din apartament, dar nu are unde să se ducă. Chiar dacă aici e în siguranță, știe că siguranța asta e la fel de fragilă ca un balon de săpun.

În căsuța vocală are un mesaj de la Simon. Nu

s-a sinchisit să-l asculte. Telefonul îi sună iar. Sunt cei de la muncă. Ignoră apelul și dă telefonul pe mut. Trece pe pilot automat: își sărută mama, o salută pe Eileen, îngrijitoarea, pregătește un ibric cu ceai și se așază; închide ochii și îngăduie zgomotelor amestecate din apartament să o năpădească, apoi le alungă. Când deschide iar ochii, Eileen și-a îmbrăcat haina și se încalță. În apartament e liniște, televizorul e oprit.

— Pa, îi spune Eileen. Ne vedem săptămâna viitoare.

Iese pe ușă înainte ca ea să-i poată răspunde. Mama ei doarme profund. Se imaginează stând întinsă alături de ea, amândouă dormind, înainte și după mărturisirea ei, deși Catherine se întreabă dacă vorbele sale au pătruns până în locul unde se află mama ei. Se ridică și intră în dormitor.

Își verifică telefonul. Încă două mesaje. Le ascultă. Unul de la Simon și celelalte două, de la o femeie de la resurse umane. Se așază pe pat și o sună înapoi.

— Bună ziua. Sunt Catherine Ravenscroft. Vreau să vorbesc cu Sarah Fincham.

Așteaptă, sperând ca femeia să fie „într-o ședință“, așa încât să nu fie nevoită să stea de vorbă cu ea.

— Bună, Catherine. Mulțumesc că m-ai sunat.

Catherine nu spune nimic.

— Am înțeles că astăzi a avut loc un incident la birou.

Catherine tot nu vorbește.

— Simon zice că nu vrea să depună o plângere oficială. Cu toate astea, suntem nevoiți să menționăm că l-ai agresat fizic. Va trebui să-ți adăugăm incidentul la dosar. Dar, cum spuneam, Simon nu vrea să ia măsuri de ordin juridic.

— Înțeleg.

Catherine își aude mama mergând prin cameră. Se aude iar televizorul.

— Și va trebui să verificăm acuzațiile unui anumit domn Stephen Brigstocke. Sunt niște acuzații grave. Sunt convinsă că înțelegi. Ai ceva de spus acum?

— Nu.

— Bine. O să-ți dau liber o săptămână. Pentru început, cel puțin una.

Femeia așteaptă să audă ceva.

— Catherine? Ești acolo?

— Da.

— Din câte am înțeles, ai fost stresată în ultimul timp. Ai fost stresată la slujbă...

— Nu e vorba de slujbă... Nu m-am simțit stresată la muncă. O să-mi iau concediu...

— Nu-i nevoie. Păstrează-ți concediul. O să-ți

dau concediu de boală.

În limbajul celor de la resurse umane, asta s-ar traduce prin: „Ești dusă rău cu pluta“.

— Trebuie să vorbim din nou peste o săptămână, după ce o să te mai aduni. Pe urmă putem vorbi despre pașii următori.

Tăcere.

— S-ar putea să-ți fie de ajutor dacă vorbești cu un specialist despre cum să-ți controlezi furia. Sunt sigură că ați putea găsi câteva strategii eficiente de gestionare a furiei. Suntem dispuși să te ajutăm, să plătim ședințele de terapie. Bineînțeles, vom angaja o persoană independentă și totul o să fie confidențial. Cum ți se pare?

— E în regulă.

Catherine se îneacă.

— Îți putem oferi patru ședințe. După aceea, dacă vrei să continui terapia, va trebui să suporți cheltuielile. Catherine?

— Da, da. Bine.

E tot ce reușește să spună.

Femeia îi spune la revedere și închide. Catherine se întinde pe spate în pat. Lucrurile au luat-o razna. Catherine nu mai controlează nimic în clipa asta. Se simte luată pe sus, închide ochii și se lasă în voia lucrurilor.

Vara anului 1993

Era abia opt seara și Nicholas, cuibărit în pat, deja dormea. Îl păcălise că se înnoptase închizând obloanele din camera lui, dar când s-a uitat pe fereastră, a văzut că afară încă soarele strălucea. Pentru spanioli era prea devreme să înceapă să bea; în barul de vizavi se aflau doar câțiva scandinavi. Catherine nu era pregătită să se culce. S-a îmbrăcat cu o fustă de blugi, cu o vestă, și și-a legat părul în coadă. Arăta bine. Pielea ei avea o ușoară nuanță de bronz și și-a spus: „Ce păcat că Robert nu e aici, să se bucure de liniștea asta cu mine“. Și-a luat cărțile, cheia, țigările, și a coborât. Fata de la recepție a promis că o să fie atentă, în caz că Nicholas își făcea apariția, dar Catherine știa că băiețelul nu va coborî. Odată ce adormea, nu se trezea.

S-a așezat la o masă, într-un bar cu vedere la plajă. Un chelner i-a adus migdale prăjite și anșoa proaspete, iar Catherine a comandat o carafă mică, cu vin alb. A așteptat să-i fie adus vinul, apoi și-a aprins o țigară. A tras cu nesaț fumul în piept și a simțit cum se destinde. La urma urmei, poate că totul avea să fie bine. A privit marea. Valuri mici spălau nisipul. Câțiva oameni încă erau pe plajă: familii spaniole — credea ea — și cupluri care așteptau apusul. Atunci l-a observat.

Își luase o bere și fuma. Purta un tricou verde-pal. Tânărul s-a întors și a privit-o, iar ea s-a simțit jenată că o surprinsese uitându-se la el. De ce se holba la el? Pentru că ieșea în evidență. Pentru că doar el stătea cu spatele la mare, singurul neinteresat de soarele care se dădea în spectacol. Se uita în sus, spre promenadă, iar când a privit-o, Catherine a zâmbit, deși el nu schițase niciun surâs. Nu flirta cu el, fusese ceva instinctiv. Nu voia să pară neprietenoasă. Era în concediu. Așa că a zâmbit. El nu i-a întors surâsul, iar asta l-a făcut să pară mai în vârstă. Și Catherine se simțea stânjenită, bănuind că el știa că era singură.

A întins mâna să ia câteva migdale. Încerca să pară nepăsătoare, voia să dea impresia că citește mai departe, dar și-a băgat degetele în anșoa uleioase. A fost nevoită să-și ridice privirea și să găsească un șervețel cu care să se șteargă, ca să nu-și mânjească paharul și cartea. A observat că băiatul era tot acolo, pe urmă și-a ridicat sticla cu bere și aproape că a zâmbit, dar ea s-a prefăcut că nu observă. Și-a șters degetele, apoi a împuns un peștișor cu un bețișor de cocteil. S-a uitat la ceas. Era 20:45; încă un sfert de oră și după aceea avea să urce în cameră.

O străfulgerare i-a atras privirea. Blițul aparatului său de fotografiat. Fotografiase ceva, dar acel ceva nu era soarele superb, de culoarea

somonului. Obiectivul era îndreptat spre ea. Catherine își amintește rușinea simțită pentru presupunerea ei: crezuse că o fotografiase pe ea. De fapt, tânărul voia să surprindă promenada cu soarele roz care se reflecta pe fațada clădirilor. Iar el se afla dedesubtul ei, așa că era un unghi ciudat de a-i face ei poze. Cu lentila lui de apropiere. Deși era tânăr, avea un aparat scump. Și-a tras fusta, silind materialul să se întindă până la genunchi, și și-a încrucișat picioarele. Gestul ăsta îi amintea de o scenă dintr-un film. S-a întrebat dacă era cazul să-și descrucișeze picioarele, dar s-a răzgândit. Ce se întâmpla cu ea?

Își amintește stânjeneala pe care o simțea. Se dezobișnuise să iasă singură în oraș. Uitase cum e să fie privită în felul ăsta. Nu știa cum să se poarte. Și habar n-avea că, ani de zile mai târziu, acea poză avea să-și croiască drum până în casa ei și avea să-i fie aruncată în față de către soțul ei. Un triunghi alcătuit din dantelă și întuneric, din păr, piele și umbre. În clipa aceea Catherine era conștientă doar de sentimentul pe care i-l dădea faptul că atenția tânărului era îndreptată asupra ei. Se simțea incitată. Se silește să-și amintească: în vreme ce stătea pe terasă, cu un pahar cu vin și anșoa înfiptă în bețișorul de cocteil, s-a gândit că mai târziu, când va fi în pat, o să se masturbeze și o să aibă fantezii cu

băiatul acela. Se autopedepsește. Gândurile ei despre cum ar fi să facă sex au fost curmate de un telefon. Chelnerul i-a spus că la celălalt capăt al firului era soțul ei. Să vină la telefonul de la recepție. Și-a luat lucrurile, și-a lăsat vinul neterminat și l-a urmat pe chelner în hotel.

În timp ce discuta cu Robert la telefon, l-a văzut intrând în hotel și inima i s-a strâns nu de emoție, ci de neliniște. A trecut de recepție, chiar pe lângă ea. Își aduce aminte că se întrebase dacă nu-l vor opri, dar n-au făcut-o. De gât îi atârna un aparat de fotografiat scump. Și avea un chip frumos. S-a întors cu spatele, s-a concentrat asupra lui Robert, i-a spus că îi e dor de el. El i-a spus că o iubește. Pe atunci, o iubea. Și ea îl iubea. Încă îl mai iubește? Deocamdată n-o să se gândească la asta. Nu încă, nu e în stare. Nu de asta își amintește. A mimat un sărut la telefon, înainte de a încheia apelul. Când s-a răsucit, a văzut că băiatul se așezase la bar și se uita țintă la ea. În fața lui avea două pahare. Își așezase rucsacul pe scaunul de bar de alături. Fără s-o scape din ochi, a așezat rucsacul pe podea. Apoi, în sfârșit, a zâmbit. I-a zâmbit.

— Când ai ajuns acasă?

Catherine deschide ochii și se uită la mama ei.

— Adineauri.

— Te-au lăsat să pleci mai devreme?

Mama ei zâmbește, iar pentru o clipă Catherine se întreabă dacă ea a înțeles că au lăsat-o să plece mai devreme de la școală. Dar nu se poate. Mintea n-a lăsat-o chiar atât de mult.

— Mi-am terminat treaba.

— Te doare iar capul, scumpo?

Ochii lui Catherine se umplu de lacrimi. Mama ei știe și nu știe, în același timp. Dar nu contează, pentru că ea știe ce anume îi trebuie lui Catherine. Are nevoie ca cineva să aibă grijă de ea, fără să o supună la interogatorii. Are nevoie să existe cineva care să creadă despre ea că nu e o persoană îngrozitoare, fără ca ea să fie obligată să o spună. Fără să fie obligată să explice nimic.

39

Vara anului 2013

Nick își petrecuse mare parte a după-amiezii în camera lui, fumând iarbă: dacă tatăl lui se întorcea acasă devreme, ar fi spus că făcuse asta jumătate de zi. Dar e zece seara și el e tot acolo, cu ușa închisă și cu ferestrele deschise. Își pregătește altă țigară. O aprinde și se apleacă pe fereastră. Camera de oaspeți e taman deasupra bucătăriei, așa că, dacă privește în jos, își poate vedea tatăl prin tavanul de sticlă al anexei. Strânge vasele după ce au luat cina, iar Nick știe că ar trebui să-l ajute, dar tatăl lui nu l-a reținut când băiatul a plecat sus. Se trage înapoi, ca taică-său să nu-l vadă, în caz că ridică privirea. Dar sigur simte fumul de iarbă, nu? Chiar și așa, Nick se îndoiește că Robert i-ar face observație. N-ar risca să-l alunge pe Nick. Să locuiești cu unul dintre părinți nu-i treabă ușoară, dar măcar așa economisește. Doar gândul ăsta l-a împiedicat să urle în gura mare

la cină, când taică-său îl tot bătea la cap cu întrebări despre serviciul lui. Noroc că există fotbalul. Subiectul ăsta a salvat conversația în timpul mesei.

Nick se trântește pe pat și în cădere își surprinde reflexia în oglindă. E palid ca moartea, fără urmă de culoare în obraji. Își așază laptopul pe piept și își închipuie ce culoare nefirească are pielea lui din pricina luminii monitorului. Sarcofagul de piatră al unui tânăr necunoscut, care ține în brațe cartea propriei vieți. Își anunță întoarcerea și e întâmpinat cu un val de saluturi. Străini virtuali, prieteni virtuali. Îi salută pe toți, pe rând, apăsându-le carnea, trecând ușor printre mâinile lor întinse, care-și doresc cu disperare să-l atingă, lacome de atenția lui. Îi fericește cu prezența lui, bucuros că s-a întors în lumea celor vii.

Aude cum tatăl lui îi urează noapte bună și Nick îi răspunde îngânat. Dar la fel de bine ar fi putut lătra: sunetele astea n-au niciun sens. E în toiul unei conversații și nu vrea să fie întrerupt. Degetele lui se mișcă repede, dezvăluind oricui e conectat ce gândește și ce face. Iar unii dintre ei încearcă să-l momească să iasă din casă. Nu departe, doar până la colț — un eden cu ferestrele acoperite de placaj, unde le place să se adune. E o cocină, dar dacă închizi ochii, devine acceptabil. După un timp, nici nu mai simți duhoarea. Nu-i bine să-ți faci un

obicei din a merge acolo, iar Nick s-a ferit de asta. S-a dus acolo doar de vreo două ori, furișându-se din casă în timp ce tatăl lui dormea și a avut grijă să se întoarcă înainte de micul dejun. În zilele acelea îl aștepta la masă, gata îmbrăcat de serviciu. Chiar dacă era prea obosit să vorbească, tatăl lui înțelegea. Nick nu e niciodată prea vorbăreț dimineața.

Dar în seara asta nu vrea să iasă. E mulțumit să stea acasă. A păstrat pentru final un mesaj — unul privat, destinat doar lui, de la un prieten nou. Și pentru prima dată, cuvântul „prieten“ se apropie de adevăr. Îi dedică celuilalt toată atenția: vorbesc între patru ochi. E un puști, îl admiră pe Nick. Îi soarbe fiecare cuvânt.

„Ce mai faci?“ îl întreabă Nick, iar prietenul lui abia așteaptă să-i povestească ce-a mai făcut de la cea mai recentă conversație a lor.

Au foarte multe în comun. Dată fiind diferența de vârstă dintre ei, au în comun mai multe decât s-ar crede. Chiar și o nenorocită de carte. Celălalt a citit singura carte pe care Nick a pus mâna de ani de zile. Nick recunoaște că a sărit paginile, până a ajuns la sfârșit. N-a citit-o pe toată, dar știi ce? De data asta chiar că a citit-o. A frunzărit capitolele recomandate: părțile erotice. Astea-s apă de ploaie, tipule: ia încearcă asta. Și Nick i-a trimis ceva fierbinte — ceva mai bun decât ar putea puștiul să citească într-o

carte nenorocită. Nick e mai mare, știe mai multe. Ascultă-mă pe mine: nu te duce la facultate, dă-le-n pizda mă-sii de Bristol și Manchester. Rămâi în Spania. Soarele strălucește în Spania. Băiatul e lacom să audă ce-l sfătuiește Nick, iar el i-a dat o grămadă de sfaturi. Viața-i prea scurtă ca s-o irosești, zice el. De parcă lui îi dă mâna să vorbească despre asta. Și totuși, continuă. Nu se poate abține, debitează o mulțime de lucruri pe care nu le-ar spune niciodată cu voce tare, pe care nu le-ar spune nimănui. Iar Jonathan se agață de fiecare cuvânt care iese de sub degetele lui Nick și vrea mai multe. Vrea să afle despre tipele cărora Nick le-a tras-o, despre planurile lui de afaceri și despre anul pe care l-a petrecut călătorind prin Statele Unite. Jonathan înghite totul pe nemestecate, ascultă și învață.

40

Vara anului 2013

Știu tot ce se întâmplă în casa lor: ea s-a mutat de acolo, iar el a rămas singur cu tati, care — bietul de el — nu e tocmai în apele lui. Se pare că mica livrare pe care am făcut-o a stârnit agitație la biroul ei. Când am sunat, mi-au zis că e în concediu medical. Nu știu când se va întoarce. „Sper că nu-i nimic grav“, le-am zis înainte de a închide.

Inima mea s-a împietrit. Într-o vreme, aș fi avut sentimente față de băiatul ăsta. Altădată, aș fi încercat să-l ajut. E de-a dreptul mișcător cât de mult și-a deschis sufletul față de mine. Anii petrecuți la catedră m-au învățat să-i dibui de la o poștă: băieții care poartă o gaură neagră lăuntrică. Vrând s-o ascundă, se prefac indiferenți, aroganți. Pretind că nu le pasă de nimic, și cu atât mai puțin de consecințele renunțării la sine. Dar eu mă refer la adolescenți. El nu mai e un puști. Are douăzeci și

cinci de ani și oricât se „grozăvește“ în fața eului meu de nouăsprezece ani cu micile lui fantezii deprimante despre călătorii prin America și mai știu eu ce, nu-și poate ascunde sufletul tremurător și neliniștit față de un om atât de experimentat ca mine.

E disperat. Disperat să stea la taclale până noaptea târziu. Bineînțeles, are și alți prieteni, dar sunt la fel de pierduți ca el. Le-am citit discuțiile insipide *online*. Și nu-l cunosc la fel de bine ca mine. Când mă deconectez, pleacă să-și întâlnească în lumea reală prietenii drogați, iar în noaptea următoare se întoarce cu limba de-un cot, salivând în așteptarea sosirii mele, așteptând să mă impresioneze cu jalnicele lui aventuri narcotice. Cred că e timpul să-l fac să aștepte. Doar zece minute, cât să-i mențin interesul.

N-a durat mult până a răspuns solicitării mele de la început — fotografia mamei lui i-a atras atenția. I-am spus că am găsit-o ascunsă la mine în casă. I-am spus că numele ei era notat pe spate. I-am zis că l-am căutat, și cred că asta i-a plăcut. L-a încântat ideea că cineva s-a străduit să-l găsească. Fotografia era cuminte: mama lui, singură pe o plajă. Dar i-a dat de gândit. Lasă-l să se întrebe un timp dacă suntem rude. Oare maică-sa a avut o aventură? Are un alt copil? Oare el are un frate

vitreg? Să fiu eu acela? Urmează să primească și alte poze, dar încă nu e pregătit pentru ele. Înainte să i le trimit, ar trebui să-l avertizez la modul serios. Nu că el m-ar fi avertizat înainte să-mi trimită murdăria aia. Și totuși, am reușit să mimez încântarea fiului meu. Jonathan e atât de nevinovat, încât n-a fost greu să mă prefac că n-a mai văzut niciodată așa ceva.

Are impresia că îi sorb fiecare cuvânt. Într-un fel, așa e. Bietul neghiob își deapănă poveștile jalnice în fața unui băiat cu șase ani mai tânăr decât el, un băiat mort de douăzeci de ani. Și-a deschis inima în fața lui Jonathan, dar eu am fost cel care a pătruns acolo: eu, cu glasul lui Nancy răsunându-mi în urechi, cu cartea ei care-mi susură vorbe — materialul-sursă. Cu ea alături de mine, o să-mi fie ușor să împing exemplarul ăsta uman slab pe marginea prăpastiei. Trebuie doar să-i hrănesc partea lăuntrică întunecată și să-l călăuzesc într-un loc din care nu mai are scăpare. Apoi nu-mi rămâne decât să-l las acolo, clătinându-se pe buza genunii.

41

Fragment din caietul lui Nancy Brigstocke — octombrie 1998

...în ea n-am putut simți niciun sentiment: o lipsă totală de empatie. Mă-ntreb dacă într-adevăr e cu putință să simți suferința altuia. Poate că cer prea multe. Chiar și așa, speram să primesc ceva. Câteva vorbe care să demonstreze că încearcă să-mi înțeleagă pierderea. Mi-a spus doar: „Îmi pare rău. Mi-aș dori să n-o fi făcut". Ce-a vrut să spună? Ar fi dorit ca altcineva să-și fi riscat viața, în locul lui? Oare voia ca Jonathan să fi fost în viață? Dar n-a spus asta.

Am repetat vorbele astea în minte la nesfârșit, încercând să le descopăr sensul. Câteodată am impresia că au țâșnit din adâncul ei. Mă întreb dacă au fost o mărturisire. Poate că-și dorește ca fiul ei să fi murit. E posibil? Mă străduiesc să-mi închipui că o mamă dorește să-i moară copilul. Dar se întâmplă, nu? Unele mame își ucid copiii din neglijență. Pun nevoile lor

deasupra celor ale copiilor. Iar ea a fost neglijentă; altfel, de ce a ajuns fiul ei pe mare, singur? De ce nu a intrat în mare, să-l salveze?

Când ne-am întâlnit, aflasem deja că ea și Jonathan avuseseră relații intime, dar ea mi-a zis că până în acea zi nu se cunoscuseră. Și totuși, nu au stat în aceeași stațiune? Mi-a repetat aceeași minciună: „Nu l-am mai văzut niciodată până în ziua aceea". E o mincinoasă. Aș fi putut să-i spun că am văzut fotografiile, dar n-am făcut-o. Nu aveam puterea pentru o confruntare și, în plus, ce rost ar fi avut? Nu l-ar fi înviat din morți. Am avut nevoie de toată puterea pe care o aveam ca să stau cu spatele drept, la mormântul fiului meu, alături de ea. Îmi era frig. Eram epuizată. Dorisem să primesc ceva de la ea. Voiam să-i văd fiul și am găsit puterea să i-o cer. Speram că ne vom mai întâlni și că data viitoare îl va aduce cu ea. Dar a refuzat. N-a mai urmat o altă întâlnire. N-am revăzut-o niciodată și nu l-am văzut nici pe băiatul care trăia numai datorită fiului meu.

Îmi aduc aminte cum i se înroșiseră obrajii din cauza frigului, cum străluceau de sănătate. Și o invidiam, invidiam căldura corporală pe care o emana. O invidiam pentru că buza superioară îi transpirase și pentru că pielea ei strălucea. Emana căldură corporală, nu și căldură interioară. Are sângele prea rece pentru a înțelege cum e ca un străin să-ți spună că fiul tău a

murit; nu știe cum e să nu fii alături de fiul tău atunci când are atâta nevoie de tine, în clipa în care te strigă. Iar tu nu-l poți ajuta, nu-l poți ține în brațe, nu-i poți spune că totul va fi în ordine, că ești acolo, lângă el. N-am fost acolo să-l îmbrățișez pe Jonathan, să-i mângâi capul, să-l sărut și să-i spun cât de mult îl iubesc. Doar dacă trăiești asta personal poți înțelege cu adevărat ce a simțit celălalt.

Băiețelul ei aleargă prin iarbă, în vreme ce al meu putrezește dedesubtul ei. Nici măcar nu s-a uitat la piatra de mormânt a lui Jonathan, la cuvintele gravate pe ea: „A fost Îngerul nostru". Nu a privit în jos. N-a adus flori. De ce s-a mai obosit să vină? Mi-aș dori ca fiul ei să știe că îi datorează viața fiului meu. Aș vrea să știe că, dacă n-ar fi fost Jonathan, el n-ar fi aici.

42

Vara anului 1993

Își amintește că s-a ridicat, că l-a strigat pe Nicholas pe nume. Adormise întinsă pe prosop, pe burtă, cu tălpile îndreptate spre mare. Fusese epuizată. Nu voia să adoarmă, dar pentru că Nicholas era mulțumit, își îngăduise să se întindă, cu capul sprijinit pe mâini.

Cedase și îi cumpărase bărcuța din cauciuc roșu și galben pe care o văzuse în prima zi, când ea și Robert îl ținuseră de mână și se plimbaseră pe promenadă. În acea primă după-amiază, îl călăuziseră pe Nicholas departe de jucăriile și bărcuțele gonflabile. Îi cumpăraseră o găletușă, o lopățică și un camion mic, cu care să se joace în nisip. Băiețelul își dorea bărcuța și plânsese, iar atunci, în ultima zi, Catherine îi făcuse pe plac. Jucăria avea să-l facă fericit, iar dacă el era fericit, ea se putea odihni.

Se uita din când în când la el, asigurându-se că e bine. Iar copilul era în siguranță: stătea pe nisip, în bărcuță, fericit că era căpitanul propriei nave. Dar când a privit din nou, bărcuța se legăna pe valuri. Nu voise să adoarmă. S-a ridicat și l-a strigat pe nume. Valurile se întețeau, legănau barca, dar băiețelul zâmbea, încă fericit. În apă mai erau și alții, intrând și ieșind din valuri. Nimeni nu părea să-și facă griji. Catherine a început să meargă spre mare, fără să-l scape din ochi. Îl striga din ce în ce mai tare, dar el nu ridica privirea. Era pierdut în lumea lui. Iar valurile neastâmpărate deveneau agitate, umflându-se și izbind barca.

Băiatul era neajutorat, apele îl trăgeau în larg, acolo unde oceanul devenea albastru-închis, apoi negru. Soarele dispăruse și se stârnise vântul.

— Ajutor! a strigat Catherine, și a început să alerge. Ajutați-mă! a țipat tremurând, îngrozită.

Își amintește cuvintele, rușinată: „Ajutați-mă“, nu „Ajutați-mi copilul“. „Ajutați-*mă*“. A intrat în apă până la brâu, dar nu ea a înotat până la copil. Știa că nu înoată prea bine și era speriată. Se temea de înec. Se silește s-o recunoască.

Catherine disecă acea clipă, fără să se cruțe. Nu și-a riscat viața pentru cea a copilului. Era conștientă că, dacă ar fi înotat în larg, s-ar fi înecat amândoi. Dintotdeauna se temuse să intre în mare — nici

măcar nu-i plăcea să-și scufunde capul sub apă. Bărbații salvează copiii și câinii de la înec, nu femeile. Tații, nu mamele. E ciudat; nu-și amintește să fi auzit de vreo femeie care a sărit să salveze un copil care se îneca. În schimb, a auzit o mulțime de relatări despre bărbați care au plonjat în râuri înspumate sau în canale murdare, fără să se gândească la sine, animați de un curaj nebun. Probabil că și unele femei au făcut-o, dar ea nu-și amintește să fi citit despre ele în ziare. Deci nu e singura lipsită de curajul de a înota până la fiul ei. Dacă s-ar fi confruntat cu o clădire în flăcări, sau cu un pervaz aflat la înălțime, într-un zgârie-nori, sau cu un dement înarmat, situația ar fi fost alta. Și-ar fi adunat curajul. Ar fi dat buzna în flăcări, ar fi riscat să cadă de la înălțime, să încaseze un glonț pentru Nick... Dar marea? Marea o făcuse să rămână țintuită pe loc.

Apoi el s-a năpustit, dând-o la o parte în vreme ce trecea în fugă pe lângă ea, plonjând în valuri, ca un salvamar. De ce pe plaja asta nu era niciun nenorocit de salvamar? Nici măcar nu arboraseră steagul. El fusese singurul care reacționase la strigătele ei de ajutor.

— Nu!

Cuvântul i-a scăpat de pe buze înainte să-l poată opri. Un urlet pe care nimeni nu l-a înțeles.

Catherine nu voia să-l salveze el. Nu el, te rog. L-a privit cum înota spre bărcuța care se clătina violent în față și în spate: Nicholas se străduia să stea în picioare. Dumnezeule, nu încerca să te ridici! O să cazi în apă. Încerca să-i facă semn cu brațele să rămână așezat, dar băiatul era prea departe și nu o vedea.

Alții veniseră lângă ea. Un cuplu cu un copil mic și încă o familie, una britanică. Amabilă, mama o cuprinsese cu un braț. Mai erau și familii spaniole, captivate de scena în care băiețelul se legăna periculos în larg, iar tânărul izbea viguros apa cu brațele, încercând să ajungă la el. Își aducea aminte cât de puternic era și știa că va ajunge la Nicholas. Nimic nu-l putea opri. A ajuns la el. Oamenii din jur zâmbeau, englezoaica i-a strâns umărul și a surâs, la rândul ei, dar Catherine nu zâmbea. Privea și simțea că i se face rău.

Tânărul înota înapoi spre mal, trăgând în urmă bărcuța și pe Nicholas. Se simțea hipnotizată privindu-l: înota cu un singur braț, nu se dădea bătut. Era ceva eroic în gestul lui. Tânărul era curajos. La asta se gândea când a auzit teama din glasurile celor din jur. Un schimb de replici în spaniolă, apoi tatăl britanic a spus:

— Are probleme. Au nevoie de ajutor!

Era pe punctul de a intra chiar el în apă, când

un tânăr spaniol i-a luat-o înainte. Nu atât de tânăr ca Jonathan, dar destul de tânăr. Spre treizeci de ani? De aceeași vârstă cu ea? A înotat până la ei, a apucat frânghia bărcuței și a început să înoate spre mal, cu Nicholas aflat în siguranță, în spatele lui. Un timp, a părut că nu se mișcau; valurile încercau să-i împingă înapoi, departe de țărm, curentul îi abătea, dar spaniolul a reușit. Se apropia tot mai mult de țărm, unde aveau să fie în siguranță. Toată lumea se uita la el și la Nick, nu la Jonathan. Cu toții credeau că băiatul e teafăr.

În cele din urmă, Nicholas a ajuns pe plajă, iar Catherine l-a luat din bărcuță, l-a înfășurat într-un prosop și l-a ținut strâns la piept. Băiatul tremura de frig, iar dinții îi clănțăneau atât de tare că nu putea vorbi. Și-a ascuns capul la pieptul mamei sale, iar ea i-a tras prosopul pe cap, ca pe o glugă, ocrotindu-l, strângându-l în brațe. Abia atunci s-a întors și i-a văzut pe tânărul spaniol și pe tatăl de familie britanic înotând până la Jonathan, care fusese lăsat în urmă. Băiatul nu părea să facă vreun efort pentru a ajunge la mal. Brațele lui pluteau, apăsau apa. Totul se întâmpla cu încetinitorul.

Oamenii îi vorbeau în spaniolă — glasuri amabile, zâmbitoare. Mângâiau capul lui Nicholas, bucuroși că băiețelul fusese salvat. Pe urmă mama englezoaică și-a lipit buzele de urechea ei și i-a șoptit:

— Nu-l lăsa să vadă. Nu trebuie să vadă.

Și lumea s-a strâns în jurul lor, ca Nicholas să nu poată vedea plaja. Catherine s-a răsucit și a văzut cum corpul lui Jonathan era scos dintr-o barcă. O șalupă venise după el, dar era prea târziu. A privit cum tânărul era întins pe nisip. Apoi și-a ferit ochii și l-a ferit și pe Nicholas de scena aceea.

— Mă doare.

A fost primul lucru pe care i l-a spus băiatul, după ce a fost salvat.

Nu-și dăduse seama cât de tare își strângea fiul la piept. Celelalte mame alcătuiseră un zid protector, încât băiețelul să nu vadă cadavrul bărbatului care-l salvase.

— Ar trebui să-l duceți la hotel, a sugerat englezoaica, iar mâna ei se odihnea pe brațul lui Catherine. Unde sunt lucrurile dumneavoastră?

Catherine i-a arătat prosopul și geanta de plajă, iar femeia s-a dus și le-a luat. Catherine l-a îmbrăcat în grabă pe Nicholas cu un tricou, apoi l-a luat de mână.

— Mergem să vedem dacă cei de la hotel îți pregătesc o ciocolată caldă?

Calmul din vocea ei a șocat-o.

— Da, a zis el vesel, pe urmă a luat frânghia în mână, gata să ia bărcuța cu el.

— Hai s-o lăsăm aici, Nick. Mâine plecăm

acasă. N-o s-o putem lua cu noi, în avion. Alt copil o să se joace cu ea.

Se pregătise pentru lacrimile băiatului, dar Nick n-a avut nimic împotrivă. Deja uitase. Își pierduse interesul față de bărcuța gonflabilă cea nouă. N-a pomenit niciodată de incidentul acela. Niciodată. Catherine așteptase să-l audă vorbind despre eveniment. Se aștepta ca băiatul să păstreze amintirea sentimentului de frică, a conștientizării că se aflase prea departe, în larg, că mama lui nu era cu el, că marea era prea agitată, că fusese salvat. Dar amintirea aceea n-a venit. N-a spus nicio vorbă despre asta. Într-adevăr, spusese că înghețase, dar nu adăugase că se temuse că avea să se înece. N-a spus niciodată că fusese speriat. Poate că nici nu fusese. Îi fusese frig și voise să se întoarcă pe plajă, iar cineva îl luase de acolo. Pur și simplu. Nicio clipă nu se temuse pentru viața lui.

În timp ce urcau treptele care duceau de la plajă la hotel, Catherine a privit peste umăr o ultimă oară și l-a văzut pe Jonathan zăcând pe plajă, învelit cu două prosoape. Mort. Catherine știa că murise. Ce anume simțise? S-a forțat să-și amintească. *Ce-ai simțit atunci?*

43

Vara anului 2013

Toată ziua, la buletinul de știri au difuzat un reportaj: o relatare despre copiii care au murit de rușine, incapabili să le povestească părinților despre pozele cu ei înșiși postate pe internet, destinate adulților perverși care se pretindeau a fi prietenii lor. O parte dintre copiii ăștia erau foarte mici, aveau opt ani. Acesta a fost zgomotul de fundal în timp ce am răsfoit pozele care îl înfățișează pe Jonathan copil. Relatarea din jurnal îmi umbla prin minte în vreme ce căutam fotografiile care îmi surprindeau cel mai bine băiatul, poza care îl înfățișa așa cum aș vrea să fie ținut minte. Dacă Jonathan ar fi fost copil astăzi, nu cred că ar fi căzut pradă acestor monștri. N-ar muri niciodată de rușine, pentru că ar ști că poate vorbi oricând cu mama lui. Știa că îi putea spune orice, pentru că ea nu l-ar fi iubit mai puțin. Erau foarte apropiați.

Atât de apropiați, încât nu eu, ci Nancy i-a explicat cum stă treaba cu relațiile dintre bărbați și femei.

Mama lui i-a vorbit despre asta, nu tatăl. Ai crede că mie mi-ar fi fost mai ușor, dar o asculta pe Nancy, cu ea vorbea. Când am încercat să abordez subiectul de față cu el, și-a astupat urechile și a început să lălăie atât de tare, încât îmi acoperea cuvintele. După aceea, eu și Nancy am râs de comicul situației: cât de amuzant era Jonathan, cât de caraghios. A ajuns devreme la pubertate — la unsprezece ani —, dar trebuia să știe cum stau lucrurile, iar Nancy a spus că se va ocupa ea. Îmi amintesc că i-am urat noroc în gând, convins că băiatul va fi stânjenit auzindu-și mama vorbind despre sex. N-a fost așa.

I-a spus să se așeze, l-a făcut să o privească în ochi și i-a spus că nu avea niciun motiv să-i fie rușine sau să se teamă. Era ceva firesc. Într-o zi, va întâlni persoana potrivită și atunci pornirile lui de care se rușina vor căpăta noimă. Nu avea de ce să-i fie rușine, trebuia să se simtă liber să-și exploreze corpul. De fapt, chiar l-a încurajat să o facă și i-a spus că dacă vreodată ceva îl frământa, putea să stea oricând de vorbă cu ea. Îmi amintesc că de câteva ori am trecut prin fața ușii închise a camerei lui Jonathan și am auzit murmurul vocilor lor. Știa că

poate să aibă încredere în ea, iar eu știam că nu trebuia să-mi bag nasul. Orice ar fi făcut, Jonathan avea certitudinea că mama lui avea să înțeleagă. Fiul nostru nu ar fi avut de suferit de pe urma „prădătorilor“ de pe internet ca mine.

Am mințit în legătură cu vârsta mea pentru a ademeni o persoană mai tânără decât mine să-mi devină prieten. Am pretins că sunt altcineva.

Azi-noapte, am postat pe internet restul fotografiilor. Niciun copil n-ar trebui să-și vadă mama în asemenea ipostaze. Cum te-ar afecta dacă ți-ai vedea mama expusă în halul ăsta? Rușinea, obscenitatea. Mă îndoiesc că va putea să-și șteargă vreodată imaginile astea din minte. Dar acum nu mai există cale de întoarcere. Avem o misiune.

Micuțul Nick mă așteaptă, vrea să știe mai multe despre poze. Cine le-a făcut? Așa că îi răspund. Apoi postez poza lui Jonathan, cea pe care am ales-o. Un băiețel de zece ani, purtând puloverul pe care bunica lui i l-a împletit pentru Crăciun. Pare grozav de încântat, stă cu pieptul în afară, grozăvindu-se cu imaginea Țestoaselor Ninja, pe care bunica lui a cusut-o în față. Și am adăugat cuvintele:

Jonathan Brigstocke
26 iunie 1974 — 14 august 1993
Un străin desăvârșit, care a murit salvându-ți viața.

Va trece un timp până când se va dumiri ce e cu moartea lui Jonathan — tânărul lui fals prieten —, să proceseze tot ce am postat pentru el. Cartea îi va fi de ajutor; i-am indicat numerele paginilor, așa că de data asta nu are cum să nu se recunoască pe sine sau pe mama lui. Și Nancy trebuie să se facă auzită. Poate că el va găsi răspunsuri la întrebările ei.

De ce nu a sărit să-și salveze copilul? Cum poate o mamă să întoarcă spatele propriului copil și să-l lase singur? Pe mare? Un copil care nu știa să înoate. Fără aripioare pentru înot, fără colac. Cum poate o mamă în toate mințile să facă așa ceva? Era nebună?

Ar fi fost în stare să se uite cum copilul ei se înecă: a spus că și-ar fi dorit ca Jonathan să nu-i fi salvat băiatul. Chiar așa a spus. Oare pasiunea ei pentru Jonathan a fost mai puternică decât iubirea pentru propriul copil? Micul Nick. Oare e atât de neastâmpărat încât nici măcar mama lui nu l-a considerat demn de a fi salvat?

Ultima mea postare e acest fragment extras din caietele lui Nancy. Mă simt de parcă aș fi îndesat un pisoi într-un sac și l-aș fi aruncat în canal. Îl aud mieunând, dar acum nu mai pot face nimic să-l salvez. Rămâne în puterea lui dacă va înota sau dacă o să se înece.

44

Vara anului 2013

Cineva îl înșfacă de braț și îl împinge până la ușă. Termină acum, termină. Cineva îl îmbrâncește în stradă, zăvorăște ușa, îl încuie pe dinafară. Începe să meargă, dar se împiedică. Cineva i-a pus piedică? Nu. Doar s-a împiedicat. Mai bine se așază. Să stea jos până îi trece. Și se așază pe trotuar, rezemat de perete. În mână încă ține cartea. Sare paginile până la sfârșit. Vrea să citească despre moartea mamei sale. Râde. Astea-s basme. N-au decât să încerce s-o împingă sub roțile metroului. Mai în urmă, mai în urmă, întoarce-te mai mult. Găsește scenele de sex. Mami suge cocoșelul puștiului de nouăsprezece ani. Cât de-al dracu' de ciudată e faza asta? Rahat! Scena îl tulbură. Și nu poate permite așa ceva. Se ridică, lasă cartea să cadă și urinează pe ea. În tot acest timp, picături unsuroase și reci de sudoare i se scurg prin pori; stropi de urină sar pe el. Se sprijină de

perete cu cealaltă mână și îi trage cărții un șut, din toate puterile. O privește cum saltă pe trotuar. Se lasă să alunece în jos, de-a lungul zidului, se așază. Închide ochii. În zadar: imaginile sunt tot acolo. I-au rămas în cap și nu le poate alunga. Își înfige degetele în pielea capului, vrând să-și smulgă scenele din creier, dar le vede aievea.

Iubirea lui mami. Pierdut departe, în larg. L-a privit cum murea. Biata mami! Cineva a dat cu banul, iar Nick a câștigat. L-au salvat, deși el ar fi trebuit să moară. Ar trebui s-o ajute cineva; dați-i o mână de ajutor, să se arunce sub roțile unei garnituri de metrou. Închide ochii și o barcă gonflabilă, roșu cu galben, trece legănându-se: un punct minuscul în depărtare. Un punct micuț, săltând pe marginea lumii.

În fața ochilor îi joacă cifre: un doi sau un șapte... Nu, un doi. Două cifre de doi. Douăzeci și doi. Pe urmă, nimic. O casă pustie. În loc de ferestre, are scânduri. Degetele lui caută înfrigurate soneria, își lipește urechea de ușă. Îi e cald, apoi îi e frig, îi e greață. Nu-și amintește cum a ajuns aici. Și totuși, e aici. În locul ăsta vrea să fie. N-a mai trecut de ceva vreme pe aici, a rezistat tentației. Aici are nevoie să fie. Se aude un bâzâit îndepărtat. Se deschide ușa, iar Nick aproape că se prăbușește înăuntru. Aaa, mirosul bine-cunoscut al rahatului de câine! Vomită

în palme și încearcă să-și cuprindă voma în mâini. A mai încercat și altă dată șmecheria asta. Nu funcționează niciodată — o parte îi scapă printre degete. Palmele lui făcute căuș sunt pline până la refuz, dar nimănui nu-i pasă. Tipule, spală-te. A ajuns înăuntru și acum urcă scările. Pur și simplu simte nevoia să închidă ochii un pic și pe urmă o să fie bine. Se ghemuiește pe podea, ca un fetus gigantic, și ascultă murmurul lor scăzut. Nu-i nevoie să știe despre ce vorbesc; pur și simplu are nevoie să audă sunetul vocilor. Îi e de ajuns să știe că se află în mijlocul lor — un călător, la fel ca ei.

Își închipuie o altă variantă pentru mama lui: o eroină de tragedie care și-a pierdut singurul copil pe mare, într-un accident. După această pierdere, și-ar fi revenit complet. Și-ar fi jucat rolul cu talent: i s-ar fi potrivit mai bine decât rolul de mamă al unui rahat cu ochi mototol, insipid, mediocru.

Se rostogolește pe spate, deschide ochii și se uită în tavan. Deasupra lui răsare un chip zâmbitor.

— Te simți bine?

Nick îi zâmbește. Se simte mai bine. Ceva mai bine. Reușește să ajungă la toaletă. Își curăță voma de pe mâini, se spală pe față, își clătește gura cu apă, scuipă. Telefonul îi vibrează în buzunar. Tata. Du-te dracului. În schimb, își sună mama. Asta e vocea lui? Îi lasă un mesaj? Din gâtlejul lui iese un sunet

nedefinit.

— Te simți bine? se interesează o voce din afara toaletei.

— Mda, croncăne Nick, holbându-se în oglindă, la buzele lui care se mișcă.

Se desprinde de reflexia lui și deschide ușa. În fața lui e o fată. O fată drăguță.

— Te simți bine?

Privește în baie, peste umărul lui.

— Cine e cu tine acolo?

El se dă la o parte și fata aruncă o privire înăuntru.

— Cu cine vorbeai?

— Cu nimeni.

— Plângeai.

— Mă simțeam rău.

O apucă de mână, vrea ca fata să vină cu el, dar ea se trage înapoi. Nick se împiedică până în sufragerie și se așază pe canapea. Duhnește; cineva a urinat pe canapea. Arcurile îi împung șira spinării, dar Nick nu vrea să se miște. Nu vrea să mai plece nicicând din locul ăsta. Aici poate fi el însuși, în cea mai bună variantă a lui.

45

Vara anului 1993

Își amintește întrebările puse de poliția spaniolă: îl cunoștea? Îl mai întâlnise înainte? Le-a spus că până în acea zi nu-l mai văzuse niciodată, iar ei acceptaseră și îi îngăduiseră să zboare acasă a doua zi, împreună cu Nicholas. Rucsacul lui era în posesia poliției. Știau unde se cazase. Aveau să informeze ei autoritățile britanice și urmau să ia legătura cu familia tânărului. Un eveniment tragic. Era liberă să se întoarcă acasă. Nu i-au pus alte întrebări.

În seara aceea, și-a făcut bagajele. A doua zi dimineață, ea și Nicholas au luat un taxi până la aeroport și s-au îmbarcat. În acea seară, când Robert s-a întors de la serviciu, Catherine i-a spus că avuseseră un zbor ușor. Adusese o sticlă de whisky cumpărată din *duty-free* și au băut un pahar înainte de culcare. Își aduce aminte cum a închis ușa de la

baie și a privit în oglindă urma de mușcătură de pe gâtul ei: a acoperit-o cu fond de ten cât a putut mai bine, pe urmă a stins lumina înainte de a se băga în pat. Iar Robert s-a apropiat de ea, a sărutat-o pe gură, a coborât puțin, sărutându-i stomacul. Mișcările lui erau atât de blânde! Au făcut dragoste, deși Catherine nu prea voia. Dar simțea nevoia s-o facă. Era un gest necesar, pentru a șterge cu buretele cele întâmplate. I-a mângâiat trupul și i-a spus că îi fusese dor de ea. S-a purtat atent, blând. Iar Catherine a ascuns urma de pe gâtul ei câteva săptămâni, până când aceasta a dispărut. Cât despre vânătaia de pe coapsă, deja își schimbase culoarea într-un galben-verzui, ușor de trecut cu vederea. Și-a putut păstra secretul. L-a îngropat în minte. Ani la rândul, treptat, a reușit să-l rumege ca pe un zgârci, până când l-a putut înghiți fără să se înece.

Avusese câteva momente în care fusese cât pe ce să-i povestească lui Robert, dar s-a gândit că ar fi fost o dovadă de egoism. Lucrurile ar fi stat altfel dacă Jonathan nu ar fi murit. Dacă ar fi înotat până la mal, cu Nick remorcat în spatele lui, situația ar fi fost cu totul alta. Era secretul ei. Îi aparținea. Și Catherine alesese să nu-l împartă cu nimeni.

Pe noptieră, telefonul bâzâie. Îl înhață iute, nu vrea ca mama ei să se trezească: abia a adormit la loc, după încă un drum la toaletă. E patru

dimineața. Inima îi sare în piept. O sună Nicholas. Se ridică din pat și iese în grabă din camera mamei sale. Închide ușor ușa, încercând să n-o trezească.

— Alo? Nick?

Dar n-a fost îndeajuns de rapidă. Deja a intrat căsuța vocală. Catherine speră că Nick o să lase un mesaj. Așa și face. Îl ascultă și i se pare că e transportată în trecut, cu douăzeci de ani în urmă. Simte același val de adrenalină care se naște în pântece, atât de aprig, încât o doare. E instinctul matern, care intră în acțiune când copilul e prea aproape de buza prăpastiei. Asta simte acum, în timp ce ascultă mesajul lui Nick: niciun cuvânt, doar suspine întretăiate.

E înghețată de spaimă în timp ce îi apelează numărul, iar și iar. Aude numai vocea lui Nick care o îndeamnă să-i lase un mesaj. Afară cântă o pasăre. Dar încă nu a răsărit soarele, și lui Catherine i se pare nefiresc. La fel ca ea, pasărea a fost alungată din cuib prea devreme. Își ia în grabă haina, poșeta, și iese din apartament. Nu are mașină la dispoziție, așa că se duce la firma de taxiuri din apropiere și așteaptă. Doar cinci minute durează până când un bărbat somnoros o ia și o duce acasă. La ora asta, când nu e trafic, drumul le ia douăzeci de minute. Catherine plătește cursa, fuge la ușa din față și descuie.

46

Vara anului 2013

De unde a știut Nancy ce s-a petrecut între Jonathan și târfa aia? Cum de-a putut să descrie atât de detaliat relația lor? Avea la îndemână fotografiile alea îngrozitoare și și-a pus imaginația la treabă: cu asta se ocupă scriitorii. S-a jucat cu o parte dintre fapte. Mă cam îndoiesc că Jonathan plecase pe urmele lui Orwell, Bowles și Kerouac. Poate că asta ar fi dorit Nancy? A fost o licență poetică. Bineînțeles că a schimbat numele. A vrut să-i protejeze pe nevinovați? Poate că ar fi trebuit să le înlocuiesc cu numele reale. Chiar dacă e o operă de ficțiune, tot îmi place să cred că a eliberat adevărul de povară: i-a îngăduit să se ridice la suprafață. La urma urmei, substanța unei povești e importantă.

Nancy a păstrat în carte faptul că Jonathan plecase în Europa împreună cu prietena lui, dar a schimbat motivul pentru care Sasha s-a întors mai

devreme. Tatăl ei nu s-a îmbolnăvit. Nu de asta a venit înapoi. S-a certat cu Jonathan, iar fata s-a întors acasă cu o falcă-n cer și una-n pământ. Chiar așa s-a întâmplat, dar nu e ceva însemnat. Important e că Jonathan și-a continuat singur călătoria. Era un băiat de nouăsprezece ani, singur într-o țară străină. Era vulnerabil. Îmi amintesc că Nancy își făcea griji la gândul că era pe cont propriu. Eu nu-mi făceam probleme. Bănuiam că avea să se distreze mai mult fără iubita lui. Mă gândeam că, poate, o să întâlnească o fată mai distractivă.

Sasha a fost prima persoană pe care a sunat-o Nancy, după ce ne-am întors din Spania, unde am identificat cadavrul. Nancy nu voia ca fata să afle din alte surse. I-a răspuns mama fetei. I-a spus că Sasha nu e acasă, dar că o va anunța când se întoarce. N-am aflat niciodată dacă i-a spus sau nu, pentru că Sasha nu ne-a sunat. Nancy a continuat să-i trimită felicitări de Crăciun și de ziua sa de naștere, dar nu ne-a răspuns niciodată. Treaba asta m-a înfuriat și m-a supărat, dar Nancy a fost mai mărinimoasă. A zis că înțelegea situația. Sasha era tânără. Ceream prea multe de la ea, și mai mult ca sigur că mama ei n-o încuraja să păstreze legătura cu noi. Relația noastră cu mama fetei fusese dintotdeauna încordată.

Îmi aduc aminte că, după ce Sasha s-a întors

din Europa, Nancy a primit un telefon de la mama ei. Deși am auzit doar replicile lui Nancy, am rămas impresionat de calmul cu care asculta cuvintele aprinse ale femeii. Și-a păstrat calmul și a repetat iar și iar că e treaba celor doi tineri să-și rezolve neînțelegerile, că nu e bine ca părinții să intervină. A reușit să încheie conversația civilizat, dar când a pus receptorul în furcă, era palidă de furie. În ciuda acestui fapt, nu și-a pierdut calmul, și am admirat-o pentru asta. Scrierile din carnetele ei au același ton. Șoptesc, nu fac scandal. Își dorește anumite lucruri, nu le pretinde.

Aș vrea ca băiatul ei să știe că-i datorează viața fiului meu. Aș vrea să știe că, dacă nu ar fi fost Jonathan, el n-ar mai fi aici.

47

Vara anului 2013

Catherine bagă cheia în broască și o răsucește, aproape așteptându-se să nu se mai potrivească. Dar ușa se deschide. Intră și se năpustește în camera de oaspeți. Dintr-o privire, cercetează patul gol, dezordinea de pe podea, aspectul abandonat al încăperii. Pe urmă deschide ușa dormitorului său și stă nemișcată, în picioare, deasupra lui Robert. Soțul ei doarme profund. Pe noptieră e o cutie cu somnifere și un exemplar uzat din *Străinul desăvârșit*. Altădată, s-ar fi simțit șocată, dar în clipa asta faptul că Robert ține romanul lângă pat o dezgustă. O scârbește că l-a adus în dormitorul lor. Se întreabă unde sunt pozele. Le ține în sertarul noptierei sau le-a distrus?

— Robert, trezește-te.

Soțul ei doarme atât de adânc, încât nici n-a auzit-o urcând scările în fugă. Nu simte prezența ei, dominându-l de sus, nu aude cum ea îi vorbește în

ureche. Catherine întinde o mână și îl scutură.

— Trezește-te.

Bărbatul geme și se întoarce pe partea cealaltă. Nu deschide ochii.

— Robert! țipă Catherine, furioasă. Trezește-te!

Îi ia telefonul și verifică dacă nu cumva Nick l-a sunat. Niciun apel de la fiul lor. Doar apelurile ei ratate. Cum îndrăznește să doarmă? Înșfacă paharul cu apă de pe noptieră și i-l toarnă pe cap. Un gest justificat, necesar, scuzabil. Robert pufnește și tremură. Arată jalnic. Propria furie și neplăcere o iau prin surprindere.

— Ce dracu', Robert! Trezește-te! Unde e Nick?

Când în sfârșit deschide ochii, Robert e confuz.

— Ce faci...?

— Unde-i Nick?

Robert are o expresie goală. Încearcă să se dezmeticească din somn. Catherine îi flutură cartea în față.

— I-ai spus?

Robert trece de cealaltă parte a patului, coboară și apoi se uită la ea. E gol, iar Catherine se întoarce cu spatele.

— I-ai spus? strigă Catherine.

Robert se duce în baie și iese de acolo înfășurat într-un prosop care îi ajunge la glezne. E liniștit, deloc îngrijorat.

— Deocamdată nu i-am spus nimic. Dar am de gând s-o fac...

— Păi, să știi că ai cam rămas în urmă. Altcineva ți-a luat-o înainte. Nick m-a sunat la patru dimineața și acum nu pot să dau de el. Nu răspunde când sun, nu telefonează înapoi. Mi-a lăsat un mesaj — și Catherine își scutură telefonul în fața lui —, era într-o stare groaznică.

Începe să plângă.

— Știe. Unde e? Trebuie să-l găsim.

— Nu știu unde e. Cu un prieten, probabil.

Robert refuză să-i împărtășească neliniștea.

— A plecat la muncă azi-dimineață. Și ce dacă nu s-a întors la cină? Are douăzeci și cinci de ani.

Atitudinea lui e defensivă.

— Sunt sigur că n-a pățit nimic. Cum adică era într-o stare îngrozitoare?

— Plângea. N-a spus nimic. Îi auzeam doar suspinele.

Pe chipul lui Robert trece o expresie de suferință.

— Iisuse! Aș vrea să-i fi spus. N-ar trebui să audă asta de la altcineva.

O dă la o parte și se îndreaptă spre scări.

— Robert, nu l-am mai auzit niciodată așa... Mi-e frică.

Se răsucește spre ea.

— La ce te așteptai?

O măsoară lung până când pare că nu mai suportă s-o vadă în fața ochilor.

— Eu ar fi trebuit să-i spun... Și acum, a auzit-o de la un străin. Îți închipui în ce stare de șoc e?

— Nemernicul ăla dement l-a găsit...

— Cum? o întrerupe el. Te referi la tatăl băiatului care a murit salvându-l pe Nick? Tatăl băiatului cu care ți-ai tras-o și pe care ai negat apoi că l-ai întâlnit vreodată? După ce a murit salvându-ne copilul? Vorbești despre *acel* nemernic dement? Ești imposibilă.

Dumnezeule, cât de mult o urăște! Ura îl mistuie. *Băiatul cu care și-a tras-o*. Ar fi cazul să-și facă griji pentru Nick, nu s-o atace pe ea. Îl disprețuiește pentru că nu se poate concentra asupra fiului lor, că n-o ajută să-l găsească.

— Chiar nu înțelegi? Fiul nostru e în pericol. Tipul ăla l-a găsit.

Își scoate telefonul și îl pune să asculte înregistrarea mesajului. E un mesaj nespus de trist. Pe Robert îl podidesc lacrimile.

— Tu ești de vină. S-a întâmplat din cauza ta!

Robert îi aruncă vorbele în față, ea îi întoarce spatele, dar el vorbește mai departe: — Nu te mai recunosc. La ce te așteptai?

O trage spre el, așa încât să stea față în față.

— Te miră că e tulburat? Câte minciuni ai spus în toți anii ăștia! Era inevitabil că într-un sfârșit avea să afle. Doar că-mi doresc să-i fi zis eu. Nu ți-a păsat de el, așa-i? Erai atât de preocupată de amantul tău, încât l-ai lăsat pe băiatul nostru singur pe mare, când el nu știa să înoate. Ce crezi că și-a închipuit? Era un copil, iar tu — adult. Erai mama lui. Tu ar fi trebuit să-l salvezi. Dar nu l-ai pus niciodată pe primul loc. Mereu te-ai gândit numai la tine.

Catherine se îndepărtează de el, îi întoarce spatele, refuză să se apere. Trebuie să se concentreze asupra lui Nick. Simte cum ochii lui Robert o privesc disprețuitori. Nu s-a așteptat ca lucrurile să degenereze într-atât. Dar acum nu-și poate permite să se gândească la asta. În schimb, caută în listă numărul spitalului local. Sună, așteaptă să-i răspundă cineva.

— Alo? Încerc să dau de fiul meu. Mă tem că i s-a întâmplat ceva... m-a sunat și era foarte supărat... Are douăzeci și cinci de ani... Da, dar are o problemă legată de droguri și era într-o stare îngrozitoare la telefon... Cred că e posibil să-și fi făcut rău... Nicholas Ravenscroft...

Catherine își dă seama că nu-i interesează. Mama unui bărbat de douăzeci și cinci de ani, care telefonează pentru că nu poate da de el. Sună absurd.

Urcă în fugă scările, până în camera de oaspeți. Nick ar putea fi oriunde: în oricare spital din Londra, în oricare tren care pleacă din Londra, pe oricare rută feroviară… Sună la poliție, dar este expediată. Fiul ei are douăzeci și cinci de ani. A avut vești de la el cu două ore în urmă. A spus că vrea să-și facă rău? Nu, Catherine e nevoită să admită că nu.

Începe să-i scotocească prin lucruri. În laptopul lui Nick nu află nimic relevant. Îi găsește trusa de toaletă; obiectele din ea care îi dau de înțeles că fiul ei se droghează. Te rog, nu. Aleargă pe palier și țipă: — Știai că s-a apucat iar de droguri? Știai?

Robert vine la baza scărilor și urlă către ea:

— Nu-mi spune mie cum să am grijă de fiul nostru.

Cu toate astea, Catherine își dă seama că vestea l-a afectat.

Se întoarce în camera de oaspeți, se așază în patru labe și se târăște prin dezordinea lăsată de Nick, căutând ceva. Găsește o scrisoare din partea firmei John Lewis. O scrisoare de concediere, redactată cu două săptămâni în urmă. O înșfacă triumfător și coboară valvârtej scările.

— A fost concediat. Deci unde s-a dus în fiecare zi, când tu credeai că e la serviciu?

Robert nu-i poate da un răspuns. În clipa asta

e la fel de șocat și de înspăimântat precum Catherine, iar ea simte că o cuprinde rușinea. Cum de s-a putut simți triumfătoare? Își coboară ochii către el și îi spune, cu o disperare tăcută: — N-ai nici cea mai vagă idee cu cine ar putea fi? N-a pomenit niciun prieten?

Robert nu răspunde. Nu știe. Nici unul, nici celălalt nu știu. „Halal părinți“, își spune Catherine. Niciunul dintre ei nu știe pe cine să sune — habar n-au în compania cui ar putea fi băiatul lor. Are prieteni? Catherine e sigură că nu i-au rămas prieteni din adolescență.

— A zis ceva despre iubita lui, dar n-am cunoscut-o. Nu știu cum o cheamă. Nici măcar nu-s convins că are vreo prietenă…

Robert încearcă să-l sune pe Nick, dar aude căsuța vocală: — Salut, amice! Când te trezești, sună-ne. Vreau să știu că ești bine… Te iubesc…

În clipa următoare, telefonul lui Catherine sună. Nu recunoaște numărul. Degetele îi tremură când apasă tasta de răspuns.

48

Vara anului 2013

A venit timpul să facem curățenie după noi. Trebuie să ne ștergem amprentele. Am închis pagina de Facebook a lui Jonathan. Nancy ar fi vrut să rămână activă, dar mie mi s-a părut că cel mai bine e s-o desființăm. Știu că se simte frustrată. Se îndoiește că abordarea mea furișă — așa cum o numește — va da rezultatele pe care le dorește. O rog să aibă răbdare. Îi spun să se uite la pagina de Facebook a lui Nick. Băiatul n-a folosit-o deloc. Asta înseamnă ceva. De 24 de ore nu a postat nimic nou pe pagina personală. Nu-i stă în fire. De regulă, nu se poate desprinde de pagina lui. „Status.“ Ce cuvânt sforăitor! Statusul lui nu s-a schimbat. Cât de bine trebuie că se simt oamenii ăștia să aibă status. Un status. Jonathan n-a avut niciodată îndoieli cu privire la statusul lui. Niciodată n-a avut nevoie de confirmarea pe care ți-o dă Facebook-ul. Nu s-a

îndoit nicio clipă că existența lui însemna foarte mult pentru mama sa.

Acum pot să recunosc: uneori eram invidios față de devotamentul lui Nancy pentru Jonathan. Bineînțeles că relația noastră s-a schimbat după ce s-a născut Jonathan. La început, nu. La început eram noi doi și bebelușul, dar pe măsură ce creștea, pe măsură ce se definea ca persoană, câteodată aveam impresia că eram împărțiți în două: eu și ei. Legătura lor era specială și în unele cazuri mă luam la întrecere cu Jonathan ca să avem parte de atenția ei. Probabil că în ochii lui Nancy păream slab, dornic de atenție. Firește că Jonathan avea mai multă nevoie de ea și nu era corect din partea mea nici măcar să încerc să-l îndepărtez de ea. Eu și Nancy nu ne-am certat decât cu privire la Jonathan, pentru că nu ne puneam de acord cum să-l creștem. Nu ne certam des. De fapt, cu cât creștea, cu atât mai rar ne ciorovăiam. Am început să nu mai contribui la hotărârile care îl priveau. Nancy era ferm convinsă că Nick avea nevoie de iubire și sprijin necondiționate. Spunea că toți copiii au nevoie de asta, și era greu să o contrazici în privința asta.

Nancy, cât de curajos a fost fiul nostru! Am fost uimit să aflu că murise salvând un copil. Nu-i așa că-i rușinos? Nu știam că Jonathan era în stare să salveze viața cuiva. Iar tu bănuiai că asta credeam despre el,

nu? Chiar dacă nu m-ai acuzat niciodată că mă îndoiesc de curajul lui, știai că îmi va da de furcă să cred că viața lui a fost pe potriva morții. Îmi pare rău că abia după moartea ta am încercat să-mi răscumpăr greșeala. M-am mai dumirit după ce am descoperit că băiețelul pe care încerca să-l salveze era fiul amantei lui. Voia să-i fie pe plac și să-i arate cât e de curajos. Era îndrăgostit.

Computerul rămâne pe pagina de Facebook a lui Nicholas Ravenscroft, iar eu ies în grădină. Deja am început să clădesc lemnele pentru rug. Când Jonathan era copil, obișnuiam să facem asta împreună. Îi plăcea la nebunie Noaptea Rugurilor Aprinse[4]. Rămânea treaz și arunca în întuneric vreascuri pe foc, scriindu-și numele cu un băț de artificii. Acum e întuneric, iar eu răsfoiesc un carnet. Nu citesc, doar mă uit cum scrisul lui Nancy îmi dansează în fața ochilor. Așez carnetul pe rug, laolaltă cu celelalte. Aprind un vreasc. Privesc mulțumit cum ia foc. Pielea duhnește și se încovoaie pe măsură ce arde. Se înnegrește și fumegă, hârtia e lacomă și înghite flăcările.

Când intru, o văd pe Nancy. S-a așezat la laptopul meu. Se răsucește spre mine și zâmbește. Mă gândesc că mirosul focului i-a trezit amintiri frumoase: eu și Jonathan, în Noaptea Rugurilor Aprinse. Dar m-am înșelat. Pe pagina de Facebook a

lui Nicholas a apărut un mesaj de la tatăl lui.

---

[4] Noaptea Rugurilor Aprinse este sărbătorită în Anglia la 5 noiembrie și marchează dejucarea, în 1605, a uneltirii lui Guy Fawkes, care avusese ca scop să arunce în aer Palatul Parlamentului și pe Regele Iacob I. (*N.t.*)

49

Vara anului 2013

L-au lăsat pe Nicholas la spitalul St. George, în sudul Londrei. Un corp aruncat la intrare. Medicul le-a spus lui Catherine și Robert că fiul lor a suferit un atac cerebral. Din cauza cocainei pe care probabil și-o injectase. Deocamdată nu se putea estima cât de mult va fi afectat. Vor ști mai multe în 24 de ore. Catherine și Robert au stat unul lângă altul, la căpătâiul lui Nick. De cealaltă parte a patului se aflau aparatele care îl țineau în viață: îl ajutau să respire, îi monitorizau pulsul, picurau în trupul lui lichide vitale, încercând să refacă echilibrul pierdut. Unitatea de Terapie Intensivă era tăcută. Șiruri de paturi în care zăceau trupuri; ochii închiși, încremeniți, așteptând să renască. Sau nu.

Catherine se zgâiește la fiul ei, pe care nu l-a protejat. Medicul s-a înșelat. Au trecut mai mult de 24 de ore — două zile, de fapt — și încă nu se știe cât

de mult rău și-a făcut Nicholas. Ea și Robert nu mai suportă să stea unul lângă celălalt, așa că fac cu rândul. Robert nu-i îngăduie să fie acolo odată cu el, așa că e nevoită să aștepte plecarea lui pentru a-și putea ocupa locul. Se simte inconfortabil câtă vreme soțul ei e acolo, răpindu-i orele pe care le-ar putea petrece cu fiul său. Dar nu i se opune. Nu are timp să se gândească la el; nu vrea altceva decât să fie alături de Nicholas. Acum îi este alături și fiecare clipă e prețioasă.

Uneori, se surprinde întrebându-se dacă fiul ei a fost dintotdeauna susceptibil de o moarte timpurie. A mai fost salvat o dată, dar Catherine se teme că de data asta nu va fi atât de norocos. Când se uită la el și îl vede neajutorat, ca un bebeluș născut prematur, al cărui organism nu poate funcționa autonom, i se pare că ea însăși abia s-a născut. O dor și trupul, și mintea. Își privește fiul și îl vede exact ca atunci când fusese cu adevărat fiul lor: în acei ani dintâi, înainte ca ființa lui să se încurce în haosul și murdăria pe care ea le-a așternut asupra lui. Da, trebuie să-și accepte partea de vină pentru că au ajuns în situația asta. N-o poate alunga, trebuie să se împace cu ea. Iar când și dacă Nicholas va fi îndeajuns de înzdrăvenit să îndure asta, îi va spune ceea ce ar fi trebuit să-i spună cu mulți ani în urmă. Îi atinge obrazul, îngenunchează și îl sărută pe

frunte, sprijinindu-și mâna pe marginea patului.

Catherine i-a zis mamei sale că Nicholas e în spital, iar la început aceasta s-a arătat tulburată, dar apoi a neutralizat imediat informația și a încercat să-și liniștească fiica, asigurând-o că în prezent oamenii mor rareori din cauza pojarului. E mai bine că Nick a contractat boala în copilărie. Catherine aproape că invidiază felul în care funcționează mintea mamei sale. Se șubrezește și totuși, odată cu degradarea asta vine și încăpățânarea de a contracara intrușii printr-o perspectivă pozitivă. Mama ei pare mulțumită: cel puțin deocamdată își construiește o lume mai frumoasă.

— Mergeți să vă luați o cafea, să mâncați ceva. Rămân eu cu el o vreme.

O asistentă îi pune o mână pe umăr. Amabilitatea ei o aduce pe Catherine în pragul lacrimilor. E recunoscătoare, dar nu-l poate părăsi pe Nicholas.

— Nu-i nevoie, serios.

— Duceți-vă. Stau eu aici. Păreți epuizată. Ar trebui să mâncați ceva. Mergeți să luați o gură de aer.

— Bine, se învoiește Catherine și se ridică de pe podea.

În încăpere există un scaun, dar din poziția asta nu și-ar putea ține capul atât de aproape de fiul

ei. Are nevoie să stea cât mai aproape de el.

Iese din secția de Terapie Intensivă și se îndreaptă spre ieșirea din spital: trece de cafeneaua cu luminile stinse, de librărie și de chioșcul de ziare. Cumpără o cafea și un baton de ciocolată de la un automat și le ia afară.

E patru dimineața, dar chiar și așa afară întâlnește câțiva oameni care au ieșit să fumeze. Un pacient și câțiva vizitatori, asemenea ei. Se așază pe o bancă, iar frigul îi pătrunde prin blugi. Aici a fost aruncat Nicholas, abandonat pe pragul spitalului. Tot nu se știe cine l-a adus. Probabil niște străini care s-au sinchisit doar să-l ducă la spital.

Nu se simte în stare să mănânce ciocolata, așa că o bagă în buzunar și își scoate țigările. O să fumeze una, la cafea. Are câteva minute la dispoziție să o fumeze. Catherine se uită la ecranul telefonului. Un SMS de la Kim. Mesajul ei e unul dintre cele câteva primite din partea prietenelor care au căutat-o când au aflat că Nick e în spital. Catherine a telefonat la birou și le-a dat vestea, anunțându-i că-și ia concediu prelungit. A sunat un singur prieten și l-a rugat să le dea vestea celorlalți, dar nu a vrut să vadă pe nimeni. Din când în când, îi trimit mesaje în care îi spun că se gândesc la ea și că pot sta de vorbă, dacă simte nevoia s-o facă. Catherine nu simte această nevoie. Vrea să-i țină pe toți la distanță.

Citește SMS-ul primit de la Kim: *Îmi pare foarte rău. Să-mi spui dacă pot face ceva pentru tine. Mă gândesc la voi. Pupici.* Catherine stinge mucul țigării și își soarbe cafeaua. Are gust de plastic, nu o revigorează și nu o alină deloc. În schimb, mesajul lui Kim o îmbărbătează puțin. Kim a citit cartea, dar nu mai contează. Orice s-ar întâmpla, cel puțin cu asta s-a terminat. Dacă Nick va supraviețui — așa cum crede Catherine —, n-o să mai aibă secrete față de el. O să afle totul. Și Robert? Catherine alungă acest gând.

Se ridică, aruncă paharul de plastic în coșul de gunoi și se întoarce la lumea dinăuntru: pulsațiile joase, zumzetul căldurii, al neoanelor, al monitoarelor și mașinăriilor care ajută acest loc — și pe cei de acolo — să meargă mai departe. Pășind spre secția de Terapie Intensivă, Catherine studiază modelul linoleumului lucios care acoperă podeaua. Până și zgârieturile negre au fost lustruite, iar ea își închipuie un om la volanul mașinuței de curățat trecând cu zgomot în susul și-n josul holurilor.

Apasă butonul interfonului, asistenta ridică privirea, o vede și o lasă să intre.

— A venit tatăl dumneavoastră, îi șoptește lui Catherine, zâmbind.

Cu ochi obosiți, Catherine urmărește privirea asistentei. Se uită la silueta costelivă aplecată deasupra lui Nicholas. Tatăl ei e mort de zece ani. Nu

urlă; pur și simplu strigă și o rupe la fugă spre el. Îl înhață și îl trage de acolo, înfigându-și degetele în umerii lui osoși. Bărbatul e atât de ușor. Îl răsucește cu fața la ea și îl împinge din toate puterile, până când omul cade. Se lovește de un scaun și aterizează pe podea. Rămâne pe loc, privind-o. În clipa următoare, cineva o apucă din spate și o imobilizează. În clipa asta, asistenta medicală care cu câteva secunde înainte era atât de preocupată pentru Catherine își face griji doar pentru bătrânul care zace întins pe podea, în fața ei. Se așază pe vine lângă el, îi vorbește, se interesează dacă se poate ridica. În vreme ce Catherine, imobilizată de o altă asistentă, asistă la scenă, femeia îl ajută să se ridice. Nu e în regulă. Catherine se zbate.

— N-ar trebui să fie aici. Dați-l afară! le strigă. Nu e tatăl meu. N-ar fi trebuit să-l lăsați să intre. Scoateți-l afară. Dați-l afară!

Criza ei de isterie o face pe asistentă să o strângă mai tare.

— Dacă nu vă liniștiți, chem paza.

— E-n regulă, o să plec. Îmi pare rău…

Bătrânul tremură și vocea îi e nesigură.

— Voiam doar să văd cum se simte Nicholas. Îmi pare așa de rău.

Omul stăpânește situația. Catherine, nu. Pe frunte bătrânul are o tăietură mică, dar nu se

plânge. Catherine privește cum asistenta — care simte nevoia să-l sprijine pe acest bătrân rănit și fragil — îl ajută să ajungă la medic. Îl aude jucându-și mai departe rolul, bâiguind cuvinte de scuză. Voia doar să-l vadă pe Nicholas. Ușa se închide în urma lor cu un șuierat, iar Catherine se trezește că-și cere scuze. Pe urmă se lasă în genunchi, cu capul rezemat de patul lui Nicholas.

Lumea o supraveghează. Cea de-a doua asistentă rămâne în apropiere, pregătită. Nu se poate avea încredere în Catherine. Începe să plângă și încearcă să explice, printre lacrimi: — N-ar fi trebuit să-l lase să intre. Nu trebuie să intre. Vrea să-i facă rău băiatului meu…

— Îi tulburați pe ceilalți vizitatori. Putem discuta afară despre asta. O să chem pe cineva cu care o să puteți vorbi…

Catherine clatină din cap.

— Nu, nu.

Nu vrea să plece. Nu poate să-l lase pe Nick singur. Băiatul nu e în siguranță.

— Îmi pare rău, dar aici nu trebuie să intre altcineva în afară de Robert și de mine.

Asistenta se îndepărtează.

Robert ajunge mai devreme decât de obicei, iar Catherine se repede spre el, ușurată.

— Tatăl a fost aici. A încercat să ajungă la Nicholas. Voia să-i facă rău.

Robert se desprinde de ea.

— M-au sunat de la spital. Știu ce s-a întâmplat. Eu i-am spus că poate să vină. L-am invitat. Are tot dreptul să-l vadă pe Nicholas...

— Tu l-ai rugat să vină? Ți-ai ieșit din minți?

— Nu. Nu mi-am ieșit din minți.

— De ce naiba ai făcut asta?

Robert se uită la ea de parcă nu-i vine să creadă că l-a întrebat așa ceva.

— Știe cum e să-ți pierzi fiul.

— L-ai cunoscut?

Tonul ei urcă, în timp ce al lui rămâne scăzut.

— Încă nu. Dacă aș fi știut ce a făcut fiul lui pentru băiatul nostru, i-aș fi căutat pe el și pe soția lui cu ani în urmă. Le-aș fi mulțumit. Acum e prea târziu să-i mulțumesc mamei lui Jonathan, dar măcar pot încerca să-mi iau revanșa față de tatăl lui.

Pentru prima dată, Catherine l-a auzit pronunțând numele lui Jonathan.

— Cum ai putut, Robert? Cum ai putut să-l inviți aici?

El se preface că nu i-a auzit întrebarea și pășește pe lângă ea, spre patul lui Nicholas. Îl urmărește și îi șuieră la ureche: — De ce crezi că a ales să vină la ora patru dimineața? Nu pricepi că a vrut

să vină când credea că nimeni nu este prin preajmă?

Robert se răsucește și o înșfacă. Degetele i se înfig în umerii ei.

— L-am văzut aplecat deasupra lui Nicholas. Voia…, începe Catherine să protesteze.

— Ce voia? Sora medicală mi-a povestit întocmai ce s-a petrecut. Mi-a spus ce-ai făcut…

O împinge spre ușă.

O asistentă medicală se apropie.

— Domnule Ravenscroft, vă rog… Nu permitem asemenea scene aici…

— Scuze, scuze! Soția mea tocmai pleca.

Îi întoarce spatele și se postează la căpătâiul lui Nicholas.

50

Vara anului 2013

Un mic gest ar fi fost de ajuns. Am fost nevoit să mă spăl, să fac eforturi pentru a părea prezentabil. Azi-dimineață am petrecut mai mult timp în fața oglinzii decât de obicei. Am vrut să arăt cât de bine posibil, având în vedere vârsta mea. Mi-au căzut câțiva dinți, dar, din fericire, nu dintre cei din față; dacă am grijă cum zâmbesc, aproape că nu se observă. Mi-am exersat surâsul în oglindă. Cu toate astea, ochii mi-au dat de furcă. Nu îmi oglindeau zâmbetul, iar sclerotica avea nuanța scuipatului amestecat cu tutun. Am deschis dulăpiorul din baie și am găsit o sticluță cu picături pentru ochi. Nu cred că am făcut bine să le folosesc, fiindcă expiraseră de mult, dar tot am făcut-o. M-au usturat ochii și pentru o clipă mi-a fost teamă că picăturile mi-au afectat vederea la modul serios. Dar după ce am clipit viguros, și-au revenit și arătau ceva mai bine

decât înainte.

Cu hainele a fost mai simplu. Mai am un sacou acceptabil și o cămașă care mi-a plăcut dintotdeauna. Nu e prea țipătoare; doar bumbac moale, cu pătrățele mici. Nici sacoul, nici cămașa nu-mi mai vin bine, ca altădată, dar cred că am reușit să rezolv problema purtând pe dedesubt puloverul lui Nancy, ca să par mai trupeș. Știți, încă nu am luat-o complet razna. Tot mai știu întru câtva cum se cade să mă arăt în lume. E în regulă dacă porți haine vechi și comode acasă, unde te vede numai persoana iubită, dar pentru străini trebuie să faci eforturi.

Dacă tatăl lui ar fi fost acolo, sunt sigur că totul ar fi mers conform planului. M-ar fi întâmpinat, ba chiar mi-ar fi adus ceai. Un bărbat în vârstă, mort de sete, epuizat după cele două ceasuri petrecute pe drum, până la spital. Ăsta-i transportul public, ce să-i faci!

„...da, drumul e lung, dar trebuia să-l vizitez pe Nicholas. Sunt convins că așa ar fi vrut soția mea. Știți, se înțelegea de minune cu tinerii... i-ar fi plăcut mult să-l cunoască pe Nicholas... Ar fi fost important pentru ea. Nu, nu, bineînțeles că înțeleg. Înțeleg. Nu e vina dumneavoastră. Vai, mulțumesc, ce amabil sunteți! Da, mi-ar prinde bine o ceașcă cu ceai.“ L-aș fi privit cum iese din cameră, apoi aș fi scos un fir din

priză, aș fi smuls un tub, pe urmă aș fi plecat. Și totul s-ar fi sfârșit. Băiatul nu ar fi știut nimic. De fapt, ar fi avut o moarte ușoară. Nu ar fi simțit absolut nimic. O moarte mai rapidă decât cea prin înec. Oricum, e pe jumătate mort. Poate chiar mai mult de jumătate. A ajuns singur în starea asta, eu nici nu l-am atins. Consecințele? Ce-mi pasă mie de consecințe? Mă doare-n cot. Dar lucrurile nu s-au petrecut așa.

Când am privit în cameră și am văzut șirurile de paturi, m-am temut că n-o să-l găsesc, dar o asistentă amabilă mi-a arătat unde era patul lui. Și mi-a zâmbit. Miroseam a curat. Nu păream amenințător. Doar am șoptit „Nicholas Ravenscroft“, iar biata asistentă epuizată a presupus că sunt bunicul lui. Bineînțeles că n-am corectat-o. Dar după aia a intrat maică-sa, valvârtej. Furia, zeița răzbunării. A fost o prostie să cred că va fi la fel de neglijentă cu fiul ei ca în copilăria lui. Credeam că la o oră atât de târzie din noapte era în pat.

Când m-a privit, în ochii ei era teamă. Am recunoscut sentimentul imediat pentru că l-am mai văzut, cu toate că nu sunt obișnuit să-l văd la adulți. Nu am fost niciodată genul care bagă spaima în cei pe potriva lui. Da, era speriată. Dar nu pentru sine. Se temea pentru fiul ei și asta m-a descumpănit, pentru că nu mă așteptam. Mă așteptam să asist la

furie, la dorința de a face dreptate, nu și la acea dorință intensă de a-l proteja. Dar apoi asistenta m-a atins și mi-a distras atenția. A trecut atâta amar de timp de când o femeie s-a arătat preocupată de mine. Mi-a plăcut să-i simt atingerea grijulie — nu voia să mă rănească —, cu băgare de seamă pentru suferința mea. Și glasul ei era blând. Grija ei pentru mine era autentică, la fel și reacția mea. I-am fost recunoscător pentru bunătate.

Acum, totul e mai complicat. Am crezut că voi putea intra și ieși din cameră pe furiș, că voi putea duce misiunea la capăt; când colo, va trebui să fac încă o vizită. Ce alternativă am? Să las soarta să-l nimicească? E posibil să moară singur, fără să fie nevoie de vreo intervenție. Asistenta a spus că a suferit un atac cerebral. Poate că va supraviețui, dar va rămâne cu „sechele severe“. E de ajuns, Nancy? Nu? Indiferent că va suferi de sechele severe sau nu? Sunt obosit și tot trupul mă doare din cauza căzăturii și a drumului înapoi acasă.

Sună telefonul. Răspunde Nancy. O voce de bărbat lasă un mesaj, dar îl întrerup.

— Alo?

— Bună ziua, domnule Brigstocke. Robert Ravenscroft la telefon.

Aștept. De ce să-i vin în ajutor?

— Sper că apelul meu nu vă deranjează. Vreau

să vă spun că regret nespus cele întâmplate. Îmi cer scuze pentru comportamentul soției mele.

— Nu sunteți vinovat, domnule Ravenscroft…

— Vă rog să-mi spuneți Robert.

— Când m-a văzut acolo, probabil că a rămas șocată. Nu i-ați spus că dumneavoastră m-ați invitat?

Nu răspunde. Aștept din nou.

— Nu prea mai vorbim. Știu, e o prostie acum, când Nicholas e așa de bolnav, dar… Mi-e greu să înțeleg ce-a făcut… De ce nu mi-a spus…

— Sunt convins că vă e greu.

— Scuze, n-am vrut să pară că-mi plâng de milă. V-am sunat să-mi cer scuze pentru gestul ei și să vă spun că sper că veți reveni. Sunt sigur că Nicholas ar vrea să fiți prezent. Ne-am putea întâlni. Dacă ideea de a ne vedea vă provoacă neliniște, vă înțeleg, dar…

— Da, îi spun, poate ne întâlnim. Dar mă tem că trebuie să închid acum. Sincer, mă simt foarte obosit și puțin zdruncinat. Când ați sunat, tocmai mă pregăteam să mă bag în pat…

— Desigur. Din nou, îmi cer scuze. Voiam doar să mă asigur că ați ajuns cu bine acasă.

— Am ajuns cu bine, Robert. Mulțumesc.

Închid.

Începe să-mi pară rău că i-am dat numărul

meu de telefon. Presimt că o să devină enervant. Mă sprijin de balustradă și mă târăsc în sus pe scări. Asistenta a spus că e posibil să-mi fi lovit serios coccisul, însă se putea și mai rău: aș fi putut să-mi rup un picior sau o mână. Dacă mă gândesc mai bine, poate asta mi-ar fi fost util. Ar fi trebuit să rămân în spital, țintuit la pat într-o rezervă, poate chiar pe același coridor cu odaia băiatului.

Nu contează; tatăl lui m-a invitat acolo. Vom veghea împreună, cu un aer serios, la patul fiului său grav bolnav.

Întind mâna după paharul cu apă de pe noptieră. E pe jumătate gol, dar îmi ajunge pentru a lua pastilele. Două pentru somn, două pentru durere. Un mic ajutor împotriva anxietății. Apa a fost lăsată de ceva vreme pe noptieră, iar gustul ei e stătut. Stătută și plină de praf. Voi adormi repede. Simt că somnul e pe drum. Dar sper să nu dorm atât de profund încât să nu aud telefonul, în caz că sună soțul ei. Mi-a promis că îmi dă de veste dacă starea băiatului se schimbă. O să răspundă Nancy. Îi va auzi vocea înduioșător de ezitantă: *Deocamdată nu suntem acasă. Vă rugăm să lăsați un mesaj, ca să vă putem suna.* Moțăi o vreme, dar apoi mă trezesc brusc și sunt sigur că nu glasul lui Nancy m-a trezit.

Casa e tăcută și totuși ceva m-a trezit, pentru că încă sunt amețit din pricina somnului. Tocmai

visam că am căzut printr-o fereastră, lovind un panou uriaș de sticlă. Sticla apăruse în fața mea și aștepta, plutind deasupra pământului, cu muchia ascuțită îndreptată în sus, gata să mă despice ca pe o bucată de șuncă. Asta m-a trezit. Sunetul de sticlă spartă. E cineva la parter.

Apoi aud ușa închizându-se. E cu neputință să închizi ușa de la intrare pe tăcute: opritorul e oarecum strâmb, așa că scoate un sunet ori de câte ori ușa se deschide sau se închide. Oare acel cineva a venit sau a plecat? Îmi imaginez mâini înmănușate. Îmi imaginez că la mine în casă a venit poliția, ceea ce e caraghios. Poate că simt o urmă de vină. Orice ar fi, e caraghios. Polițiștii ar bate la ușă; ei nu au niciun motiv să intre prin efracție. Am auzit ușa de la intrare, însă acum e liniște. Îmi îmbrac pantalonii, iau puloverul de pe spătarul scaunului. Oasele mele scârțâie, scândurile din podea scârțâie, treptele scârțâie. Nu am cum să cobor pe furiș și nici nu doresc s-o fac. Nu mai sunt laș, ci neînfricat.

Mă opresc la baza scărilor și privesc împrejur. Pe dedesubtul perdelelor se strecoară lumina. Geamul ușii de la intrare e spart. Mă uit prin odaie, aproape că mă aștept să fiu lovit în moalele capului. Nu se întâmplă nimic. Iar camera e goală. Pășesc încet prin bucătărie. Încă mă simt țeapăn și corpul mă doare. Casa e goală. Pe urmă îmi dau seama că

mă înșel. Casa este goală, dar nu sunt singur. Ea e în grădină și se uită la rugul care tot mai fumegă. Mă apropii de ușa din spate, iar ea se răsucește și se uită la mine. Am așteptat clipa asta. Și uite că ea e aici. E distrusă. Nicholas a murit. Ce are de gând să facă? O să încerce să mă omoare? Aștept. Niciunul din noi nu scoate o vorbă. Apoi se apropie de mine, iar eu mă dau la o parte și o las să intre. Se așază la masă și își sprijină capul în palme. Își freacă ochii atât de apăsat, încât mi-e teamă că o să-i sară din cap. Când se uită la mine, sunt uscați și roșii. Fără lacrimi. Sunt tiviți cu roșu, dar nu umezi. Aștept să vorbească.

— Stai jos.

O ascult. De ce nu?

Și apoi, se dezlănțuie. Cuvintele ei mă acoperă. Parcă nu se mai poate opri. Se revarsă continuu, până când sunt acoperit cu mucozitățile ei groase, vâscoase. Sunt iarăși o insectă prinsă în capcană de scuipatul vânătorului meu, care are de gând să mă mănânce de viu. Sunt mâncat de viu.

51

Vara anului 2013

Catherine are mâinile pline de sânge. Acoperite de transpirație, palmele ei sunt de un roșu transparent. Dar sângele e al ei: când a spart sticla și s-a întins să deschidă ușa de la intrare, s-a tăiat în palma dreaptă. Stă în mașina ei, în fața casei lui Stephen Brigstocke, și își șterge palma de blugi.

Nu se sinchisise să bată. Pur și simplu a intrat cu forța și a închis ușa după ea. Perdelele erau trase și în lumina slabă i-a luat câteva clipe să-și dea seama că pășea prin naufragiul unei vieți. Cești murdare, farfurii, iar masa era acoperită de cutii de conserve goale, în care furculițele fuseseră lăsate să zacă. Pe podea erau împrăștiate bucăți de hârtie. O comodă veche, în stil scoțian, ale cărei sertare erau trase, iar ușile rămăseseră larg deschise. Privirea ei s-a mutat pe singurul loc liniștit din cameră: un birou curat și ordonat. Deasupra lui, într-o ramă de argint, stăteau

fotografia unui cuplu tânăr din anii 1960 și un laptop: deschis, dar rămas în *stand-by*. L-a readus la viață apăsând un buton și tresare când în fața ei apare pagina de Facebook a lui Nicholas. Pe ea e un mesaj din partea lui Robert, care anunță care e starea lui Nicholas.

Pășind prin murdăria și duhoarea bucătăriei, Catherine s-a apropiat de fereastra care dă spre spatele casei. Știa că probabil Stephen o auzise. Știe că probabil bătrânul e la etaj. Dar nu s-a grăbit. A privit pe fereastră și a văzut un măr încărcat de roade; o grădină neîngrijită, dar încă frumoasă. Flori sălbatice se strecurau prin iarba netunsă, iar tufele țineau curajos piept bălăriilor care amenințau să le sugrume. În grădină fumega un rug, iar Catherine a ieșit, cercetând cu privirea obiectele pe care bătrânul încercase să le distrugă.

L-a simțit înainte de a-l vedea: o siluetă sfrijită care strângea în jurul pieptului său descărnat un pulover de damă. Stătea în ușa din spate. Când cuvintele s-au revărsat din ea, omul nu a protestat, nici măcar n-a clipit, dar a văzut cum se încovoia și se ofilea sub vorbele ei.

Catherine își amintește mai multe decât i-a povestit. Cuvinte nerostite i se învârteau prin cap, dar nu le-a slobozit, pentru că nu voia ca acestea să-i îngreuneze povestea. Voia să ajungă la punctul

culminant. Și așa a făcut. Când a terminat de povestit, bătrânul își ațintise privirea în poală și strângea marginea scaunului.

— Îmi pare rău.

Vorbele astea au surprins-o. Au țâșnit de pe buzele ei, nu de pe ale lui. Nu avusese de gând să le pronunțe cu voce tare, pur și simplu au ieșit singure. Catherine le-a lăsat acolo, s-a ridicat și a plecat.

Iar acum își îngăduie să plângă. Ani și ani de zile de lacrimi încătușate izvorăsc din ea.

Vara anului 1993

Când Jonathan i-a zâmbit lui Catherine, după ce ea vorbise cu soțul ei la telefon, Catherine i-a zâmbit și ea. Deși era ceva instinctiv, se simțise jenată și a ignorat gestul cu care tânărul o invita să se așeze lângă el. În schimb, a urcat repede în cameră. A încuiat ușa și s-a apropiat de pat, să verifice dacă Nicholas dormea. Băiatul dormea adânc, cu brațele și picioarele răsfirate, în patul ei. A deschis ușa camerei alăturate și l-a dus în patul lui. Pe urmă a făcut duș și s-a băgat în pat. În seara aceea nu s-a întâmplat nimic. Nimic.

A doua zi, ea și Nicholas au mers la plajă. Nicholas se trezise la șapte, așa că au ajuns pe plajă

pe la opt și jumătate. Își aduce aminte că se simțea singură, dar își amintește și strălucirea nu prea fierbinte a soarelui și kilometrii de plajă nisipoasă. Își aduce aminte că i-a spus lui Nicholas că plaja era doar a lor. Au urmat drumuri nenumărate până la mal, aducând găletușe cu apă. Construiau un orășel; sau cel puțin Catherine asta făcea. Nick încă nu se dumirise care era treaba și credea că gălețile cu nisip pe care Catherine le deșerta, pentru a construi magazine și case, erau aduse acolo pentru a fi dărâmate. Își amintește răbdarea ei și mica împunsătură de vinovăție provocată de faptul că era conștientă de răbdarea ei. Nu era răbdătoare din fire. Cu toate astea, s-a lăsat purtată de val, antrenată de jocul lui Nick. În timp ce el dărâma clădirile, ea s-a apucat să construiască drumurile desenându-le în nisip cu o lopățică, apoi creând străzi șerpuitoare printre grămăjoarele de nisip pe care Nick le punea la pământ.

După câteva ceasuri, pe plajă au început să apară și alți oameni. Când a sosit ora prânzului, lui Nick îi era cald și era obosit. S-au dus într-o cafenea să mănânce, lăsând în urmă prosopul, dar nu și lucrurile de valoare. Se țineau de mână și Catherine își amintește că era fericită. Își amintește senzația plăcută de a ține în mâna ei mâna grăsuță a lui Nick. A strâns-o puțin, iar el i-a răspuns la fel. Peste două

zile urmau să plece și pentru prima oară Catherine descoperea că are chef să profite de timpul rămas și să se tolănească la soare.

Nick a mâncat de prânz fără să facă nazuri, iar apoi ea a cumpărat înghețată. A ei era de căpșune, a lui — de vanilie. Le-au împărțit în vreme ce se întorceau pe plajă. Fiecare lua câte o înghițitură din a celuilalt. Își amintește că Nick avea pe nas un strop de înghețată de căpșune. Băiețelul a chicotit, bucurându-se de senzația de răceală, apoi și-a mânjit obrajii și bărbia cu înghețată de vanilie. A încercat să-și lingă obrajii, dar limba lui nu ajungea până acolo. Catherine l-a șters cu poalele rochiei de plajă, ca viespile să nu se apropie, atrase de dulceață.

Când au ajuns la prosop, s-au trântit pe nisip, încălziți după plimbare. Își amintește că și-a scos rochia și s-a așezat cu picioarele depărtate, iar Nick s-a strecurat între ele și a stat lipit de stomacul ei dezgolit, în vreme ce Catherine îi citea cu glas tare. A adormit, iar ea l-a ridicat cu grijă dintre picioarele ei și l-a așezat pe o parte, acoperindu-l cu rochia de plajă pentru a-l proteja de soare. A dormit mai mult de o oră, iar ea și-a citit cartea, fericită. Cu adevărat fericită. A dormit și ea puțin, ghemuindu-se lângă el, lipiți unul de altul.

S-a trezit când s-a trezit și Nick. Când s-a ridicat în capul oaselor, l-a văzut pe Jonathan. Între

ei erau mai mulți oameni. Se afla mai aproape de mal decât ea și Nick, dar de acolo îi putea vedea foarte bine. Stătea întins pe burtă, întors spre ei. Catherine s-a întrebat de cât timp era acolo. S-a prefăcut că nu-l observase și și-a îndreptat atenția spre Nick, a scos o sticlă cu apă din geantă. Probabil că atunci îi fotografiase. Nu-și amintește când a făcut-o, dar a văzut pozele. Instantaneul care îi înfățișa pe ea și pe Nick pe plajă, când îi întinde sticla lui Nick. Sticla de plastic era caldă și probabil că apa nu avea gust bun, dar Nick nu s-a plâns. Își aduce aminte că se simțea stânjenită că era aproape goală. Nu era mai dezgolită decât ceilalți de pe plajă, dar se simțea expusă; își apropia picioarele și își îndrepta bretelele sutienului ori de câte ori acestea alunecau de pe umerii ei.

Catherine și Nick au plecat de pe plajă pe la trei și s-au întors la hotel. Nu mai știe ce au făcut în următoarele ore, dar timpul a trecut liniștit. Pe urmă, au mers în oraș cu un taxi. Lui Catherine i-ar fi plăcut să meargă pe jos, dar era prea departe pentru Nick, așa că cei de la recepție le-au chemat un taxi. Au mâncat pizza într-un local, pe urmă s-au plimbat pe străduțe, mână în mână, până când au ajuns într-o piațetă, și își aduce aminte că Nick a țipat de plăcere la vederea caruselului. Era ca și cum ar fi apărut direct din paginile unei cărți pentru copii.

Voia să încalece singur pe un căluț, iar Catherine să stea pe cel din spatele lui. Își amintește că și-a pus mâinile peste ale lui, asigurându-se că se ține de stâlpul care străpungea căluțul, iar apoi a încălecat și ea în spatele lui, întocmai cum o rugase el. I s-a făcut greață când căluțul a început să se miște în sus și în jos, învârtindu-se, și de fiecare dată când Nick se răsucea spre ea, își făcea griji că avea să cadă. Dar băiețelul nu cădea și caruselul îi plăcea grozav de mult. Se distra de minune.

După carusel, Nick încercase toboganul spiralat. Nu prea înalt, numai bun pentru un copil de talia lui. Catherine nu l-a urmat, convinsă că avea să se înțepenească pe toboganul îngust, așa că l-a urmărit cum urca treptele, ducându-și covorașul. Ea rămăsese la bază. Băiețelul i-a zâmbit în timp ce aluneca spre ea, iar chipul lui era radios, auriu. S-a desprins de marginea toboganului, chicotind. Aterizase pe moale. Era în siguranță. Apoi a venit timpul să se întoarcă la hotel, așa că au plecat în căutarea unui taxi. Nick era obosit și începuse să facă nazuri. Voia să fie dus în brațe, dar ea îl ținea strâns de mână și i-a spus că nu aveau mult de mers. I-a promis că aveau să revină a doua zi, înainte de plecare. Așa au făcut. S-au întors la micul bâlci, dar n-a fost la fel. Catherine a încercat să facă așa încât lucrurile să fie la fel, dar nu a putut.

Au găsit o stație de taxiuri. Dar nu era niciun taxi, doar un panou pe care scria „Taxi“ și o mașină desenată. Numai ei așteptau acolo, însă împrejur erau mulți oameni: stăteau în cafenele, intrau în magazine, se plimbau învăluiți de seara care abia începea. L-a luat pe Nick în brațe, iar el s-a cuibărit la pieptul ei, somnoros și mirosind a zahăr. Și apoi l-a văzut pe el — pe Jonathan —, al cărui nume încă nu-l cunoștea. Era așezat lângă o fată, într-o cafenea de cealaltă parte a șoselei. Fata studia o hartă, iar el s-a aplecat spre ea și a privit. Fata părea uimită, iar Catherine s-a întrebat dacă se cunoșteau sau dacă abia se întâlniseră. A ridicat brusc privirea și a surprins-o pe Catherine holbându-se la el. Ea s-a simțit stânjenită, a întors privirea și s-a uitat pe șosea, în căutarea unui taxi. Își amintește cât de ușurată a fost când trei taxiuri au sosit în stație deodată. L-a lăsat pe Nick jos și s-a aplecat să-i spună șoferului încotro voiau să meargă. Își amintește că a privit pe geam și a văzut că Jonathan îi urmărea cu privirea.

A luat cheia de la recepție și s-a dus în cameră. Nick s-a spălat pe dinți, s-a îmbrăcat cu pijamalele, apoi Catherine a închis obloanele, s-a așezat pe patul lui și i-a citit o poveste. Nick nu avea nimic împotrivă să doarmă singur, cu condiția ca ea să lase ușa deschisă și Catherine a promis că o va lăsa. Așa,

Nick putea să o vadă în caz că se trezea noaptea. Băiatul a adormit înainte ca ea să termine povestea, iar Catherine l-a sărutat, a mers în camera ei și s-a băgat în pat. Obloanele ei rămăseseră deschise și Catherine auzea zarva de afară, strada care se pregătea de noapte. A închis ochii pentru o clipă și s-a simțit inundată de fericire. Și-a spus că se va mai răsfăța o ultimă oară și a hotărât să-și termine seara cu un pahar de vin și o țigară fumată în balcon.

A coborât la recepție, încuind ușa camerei, și a comandat un pahar mare cu vin alb. Barul era pustiu, iar asta n-o mira. De ce ar fi vrut lumea să stea la barul ăsta de hotel, lipsit de personalitate? A semnat pentru băutură și a luat-o în cameră, străduindu-se să nu-l verse cât timp descuia ușa. S-a uitat să vadă ce făcea Nick. Se dezvelise și dormea cu brațele ridicate deasupra capului, cu palmele sprijinite de pernă, ca atunci când era bebeluș. Ea și Nick petrecuseră împreună o zi specială. Robert nu fusese cu ei, dar nu îi simțise lipsa. Uitase de asta.

Abia acum își amintește că, de fapt, în ziua aceea nu îi fusese dor de Robert. Se relaxase în compania lui Nick și se simțise bine. Urma de neliniște simțită în acea dimineață, când se trezise la începutul unei zile în care urma să se străduiască să-l distreze pe Nicholas, încercând să nu se enerveze, se risipise fără ca ea să bage de seamă și Catherine pur și

simplu se simțise bine alături de el, după cum sperase mereu că avea să se întâmple. Abia acum își amintește că-i trecuse prin cap că, poate, era bine că Robert lipsea de lângă ei. Uitase complet de asta. Și-o șterse din minte. Cu câteva săptămâni în urmă, când țipase la Robert, spunându-i că n-ar fi trebuit să-i lase singuri, că se simțise deprimată și nu dorise ca el să plece, crezuse că spusese adevărul. Într-un fel, era adevărat, dar uitase cât de împlinită și de mulțumită se simțise petrecând o zi alături de fiul ei, delectându-se cu plăceri simple. Da, abia acum își amintește. I se șterse din minte, până acum.

Și-a luat paharul cu vin și țigările și a ieșit pe balconul micuț, s-a așezat și s-a uitat în jos, la oamenii care treceau pe stradă. Pentru prima oară, nu-și dorea să se afle printre ei. Era fericită. Își dă seama acum, în timp ce stă în mașina ei, în fața casei lui Stephen Brigstocke. Lacrimile izvorăsc iar și Catherine se întreabă când s-a simțit fericită cel mai recent. Oare toată „fericirea“ care a urmat a fost o prefăcătorie? Nu, nu chiar. Dar nu i-a povestit bătrânului despre sentimentul acela de fericire. Nu făcea parte din povestea pe care el trebuia s-o audă. Nu voia să amestece lucrurile. Alături de el, intrase în miezul istorisirii.

A terminat de băut vinul și a intrat în cameră, închizând ușile și obloanele. Era devreme încă, dar se

simțea obosită. Duș, carte, pat. Se descălțase deja și tocmai își scotea bluza, când a văzut ceva cu coada ochiului. Își trăsese bluza peste cap și s-a întors să se uite. Încă nu-și scosese mânecile, iar bluza îi atârna în față, asemenea unei cămăși de forță. Cum obloanele erau închise, era întuneric, dar tot i s-a părut că vede pe cineva stând în fața ușii. Înalt, lat în umeri. Îi simțea mirosul. Poate că l-a mirosit înainte să-l vadă. Posibil, pentru că aroma loțiunii sale după ras era tare și grețoasă. Ușa era închisă și Catherine a auzit o cheie zăngănind în mâna străinului. Probabil că o lăsase în ușă în timp ce încerca să nu-și verse vinul. Afurisitul de vin! Și-a scos brațele din mâneci și a ținut bluza în fața ei, încercând să se acopere. Nu a putut să țipe, să-i ordone să iasă, pentru că în clipa următoare mâna lui i-a acoperit gura. Mâna lui mare, fierbinte. Simțea în gură gustul de sudoare care o acoperea. Încă îl mai poate simți. I-a spus bătrânului asta. I-a spus că, după atâția ani, încă poate simți gustul de teamă — sau, poate, de încântare — al palmei fiului său. Gust și miros: simțuri impregnate în amintire. E cu neputință să le uiți. Cât de revoltător că uitase amintirile frumoase atât de ușor, dar și le amintea atât de lesne pe cele îngrozitoare.

Cu cealaltă mână, bărbatul i-a prins încheietura când Catherine a încercat să-l lovească,

iar bluza ei a căzut pe podea. S-a uitat în jos, la corpul ei, iar ea se lupta, încerca să-și smulgă mâinile. El i-a dat drumul și și-a lipit un deget de buze, aruncând o privire către Nick, prin ușa întredeschisă. Pe urmă a băgat mâna în buzunar și a scos un briceag. A făcut lama să țâșnească, iar el a apăsat vârful pe sfârcul ei stâng. L-a strecurat pe sub cupa sutienului și a apăsat ușor. Cu cealaltă mână, a apucat-o de gât și a tras-o după el. S-a dus să închidă ușa de la camera lui Nicholas. În tot acest timp, ținea briceagul în mână, iar pe cealaltă o încleștase pe gâtul ei.

— Dacă scoți un sunet, vă tai fața amândurora.

Nu o amenințase cu moartea. Poate că, dacă ar fi făcut-o, Catherine s-ar fi împotrivit mai mult. Poate că nu l-ar fi crezut; în schimb, a fost convinsă că tânărul era în stare să le sfâșie fețele. A luat lama și și-a plimbat-o de-a lungul brațului, pe partea interioară: o dungă roșie, apoi încă una, alcătuind o cruce roșie. Îi demonstra cât de tăioasă era lama lui. A întins brațul și a silit-o să lingă sângele.

Când l-a auzit vorbind, Catherine a rămas uimită. Ura din glasul lui o șoca. Înainte de momentul acela, în zilele de dinainte ca ea să-și dea seama că băiatul o urmărea, când el ridicase sticla cu bere dinaintea ei, pe plajă, când îi zâmbise așezat pe

scaunul de la bar, Catherine și-l imaginase rostind cu totul alte cuvinte. Și vocea lui și-o închipuise altfel. Își imaginase că era blândă. Ce târfă proastă! Îi era foarte rușine: presupusese că el o admira. De ce nu-și dăduse seama că, pentru el, nu era o ființă umană? Pentru el, Catherine era doar un animal mic, numai bun de chinuit; o ființă asupra căreia să-și descarce frustrarea și ura. Se gândise că dorința lui era nevinovată, jucăușă. Se silise să-și amintească detaliile astea, dar nu i le spusese bătrânului pe toate. Trebuie să-și amintească toate amănuntele astea; trebuie să le caute și să sufle praful depus pe ele înainte de a le cerceta, de a stabili ce-i cu ele. Nu trebuie să se cruțe.

Bărbatul a aprins lampa de pe noptieră, ca să o vadă mai bine, s-a sprijinit de ușa care dădea spre camera lui Nick și i-a spus să se dezbrace. Pe umăr purta un rucsac. L-a dat jos și l-a așezat pe podea. Pe urmă, a scos din el aparatul de fotografiat și l-a agățat de gât, fără să o scape din ochi. O supraveghea. Voia să se asigure că rămâne în același loc. Își amintește că se întrebase dacă nu cumva plănuia să o șantajeze. S-a îndepărtat de ușă și a traversat încăperea. Catherine a văzut în broască cheia de la camera lui Nicholas.

— Scoate-l, i-a poruncit el, arătând sutienul.

Catherine și-a dat jos bretelele, a răsucit

sutienul cu încheietoarea în față și l-a desfăcut. Ar fi putut foarte bine să întindă brațele la spate și să-l desfacă, dar trăgea de timp. Și credea că strategia ei jalnică funcționase. Credea că așa o să apuce să se repeadă la ușă, să o deschidă și să intre în camera fiului ei, pe urmă să-l încuie acolo. Dar a bâjbâit și nu a reușit să scoată cheia din broască. El a înșfăcat-o de umăr, a răsucit-o spre el și a lovit-o cu putere peste față. Niciodată nu mai fusese lovită în halul ăsta; din când în când, în copilărie, doar mama ei o mai plesnise peste partea din spate a picioarelor. Urechile îi țiuiau, iar dinții i-au clănțănit, lovindu-se unii de ceilalți.

— Mami? Mami?

O voce micuță a răsunat de cealaltă parte a ușii.

El i-a proptit briceagul dedesubtul bărbiei, cu vârful împungând în carne.

— Ai face bine să-l adormi la loc.

— E în regulă, scumpule. Șșș, fii băiat cuminte.

Probabil că lui Nick glasul ei i s-a părut straniu, a simțit că ceva nu era în regulă. A zis că vrea să o vadă.

— Ai promis că lași ușa deschisă, mami...

Începea să devină agitat.

— Deschide ușa, i-a șoptit intrusul la ureche. Și după aia, fă-l să tacă.

Catherine a intrat în camera lui Nick, sperând să o poată închide după ea, dar bărbatul a fost mai rapid și și-a proptit piciorul în prag. Stătea ascuns, în întuneric, dar îi simțea privirea asupra ei în timp ce s-a așezat pe patul lui Nick și a început să-i mângâie părul. Îi urmărea pe amândoi.

— Ce miroase așa? a întrebat Nick.

Mirosea a loțiune după ras.

— Ei, miroase un produs de la hotel. Tocmai am făcut duș, i-a spus ea și l-a sărutat pe frunte.

— Pfui! Pute.

Catherine a încercat să zâmbească.

— Culcă-te, iubitule. Sunt aici. Mă duc și eu la culcare, a mințit ea.

— Ai spus că lași ușa deschisă, i-a reproșat băiatul, încercând să nu închidă ochii.

Dar pleoapele i se împotriveau.

— Știu. Scuză-mă. Uite, e deschisă. Șșș, dragul meu, taci. Culcă-te la loc.

Și l-a mângâiat pe cap până când ochii băiatului au pierdut lupta și s-au închis. A durat doar câteva minute. L-a simțit cum s-a apropiat de ei. L-a văzut privindu-i pe amândoi, pe urmă a luat briceagul și l-a vânturat deasupra ochilor închiși ai lui Nick. De la stânga la dreapta, lama a șovăit deasupra genelor băiețelului. Catherine și-a ținut respirația, s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă.

Trebuia să-l scoată din camera lui Nick. Slavă Domnului, a venit după ea. Dacă Nick s-ar fi trezit… Oare ce ar fi făcut bărbatul?

Ajunși în camera ei, Catherine i-a spus să încuie ușa și el a surâs, de parcă se gândea că ea nu voia să fie deranjați din nou.

— Așa mai vii de-acasă, i-a zis el. Deci, unde rămăseserăm?

Înainte de a intra la Nick, Catherine se îmbrăcase cu tricoul, așa că l-a scos din nou. De data asta, încet. Voia să-l cucerească. Nu voia ca ea sau Nick să fie răniți și spera că poate bărbatul voia doar să se uite. A auzit declicul aparatului de fotografiat, în timp ce își trăgea tricoul peste cap. Nu știa ce să facă. Oare să pozeze? Ce să facă?

O privea. Catherine rămăsese în chiloți. Erau simpli, albi. Cuminți. Era dezamăgit. S-a dus la comodă, a tras sertarul de sus și a scotocit. A găsit lenjeria pe care Robert i-o cumpărase pentru concediu. I-a întins-o.

— Pune-le pe tine.

L-a ascultat.

— Așază-te pe pat.

S-a așezat pe pat.

— Întinde-te pe spate. Relaxează-te.

Catherine a încercat. Și-a dus brațele la spate și s-a sprijinit puțin pe pat.

— Desfă picioarele.

Catherine s-a conformat.

S-a așezat pe un scaun și a privit-o.

— Bagă-ți mâna în chiloți.

„O, rahat!“ și-a spus ea. A tras adânc aer în piept și a băgat o mână în chiloți.

— Mângâie-te. Provoacă-ți un orgasm.

Cum să reușească? Nu putea. Dar trebuia să o facă. Degetele ei au început să se miște, iar el și-a lipit un ochi de vizor și a așteptat. Era uscată acolo, jos. Își mișca degetele mai repede, apoi a auzit clicurile, bâzâitul lentilei de apropiere, care se apropia tot mai mult, iar Catherine a închis ochii și și-a dat capul pe spate. A întredeschis buzele, a tras zgomotos aer în piept, a mimat plăcerea, și-a mușcat buza de sus, și-a mișcat degetele, a gemut și a știut că nu va reuși niciodată să ajungă la orgasm, dar că el nu va ști asta. A gemut o ultimă oară și a oftat. Și a așteptat. Nu și-a mișcat mâna din chiloți. Nu îndrăznea să se miște, se întreba dacă asta era tot ce dorea tânărul. Oare avea s-o atingă? Sau fusese de ajuns că se atinsese ea? Clic, clic, afurisitul de clic. Și-a îndepărtat mâna, încet. Tot încet, s-a răsucit să-l privească. Stătea pe scaun. Părea relaxat, iar aparatul foto îi atârna la gât. Nici urmă de briceag.

— Te rog. Pleacă, te rog, i-a spus ea. Te rog.

Deodată, nu mai era relaxat, iar briceagul a

reapărut. Făcuse o greșeală. N-ar fi trebuit să spună asta. Ar fi trebuit să pretindă că și ea își dorise același lucru. Bărbatul a luat lama, i-a tăiat chiloții, apoi i-a înșfăcat mâna și a vârât-o în partea din față a blugilor lui. Erau uzi. Catherine simțea mirosul înțepător al spermei. Mâna ei l-a simțit intrând în erecție, inima i-a luat-o razna, gâtul i s-a încleștat și a știut că nu se terminase. Spaima o paraliza. Panică. Teamă pentru ea, teamă pentru băiatul ei. Și-a încleștat mâna pe penisul lui și ar fi vrut să i-l smulgă. El i-a îndepărtat mâna.

— Încă nu, i-a zis el, ca și cum Catherine nu s-ar fi putut stăpâni. Întoarce-te.

— Nu, te rog...

A început să plângă, sperând că bărbatului avea să i se facă milă de ea. Dar el s-a apropiat de ușa care dădea spre camera lui Nick.

— Să-i arătăm ce-i place lui mami să facă?

Și pentru o clipă și-a închipuit cum l-ar afecta pe copil dacă ar fi văzut ce se întâmpla și ce avea să se întâmple. Cum l-ar fi afectat?

— OK. Îmi pare rău, îmi pare rău.

A privit-o.

— Te rog, întoarce-te, l-a chemat ea.

Bărbatul a venit înapoi și Catherine s-a lăsat în patru labe. El i-a smuls chiloții, care se mai țineau doar într-un fir de ață.

— Zâmbește.

S-a supus.

— Să te văd.

Catherine a întors capul către el și a zâmbit.

— Încă o dată, a poruncit bărbatul și a apăsat declanșatorul din nou și din nou, în timp ce ea și-a dus mâna la spate și a început să se masturbeze. A închis ochii. Încerca să se ascundă de el și să gândească. Ce ar fi trebuit să facă? Trebuia să-l facă să plece. Trebuia să-l îndepărteze de Nick. Dacă ar fi putut pleca din hotel, alături de el...

— De ce te-ai oprit?

Nu-și dăduse seama că încetase. A început iar, din ce în ce mai repede. O durea încheietura, apoi el a înșfăcat-o și a penetrat-o: durerea, sângele. Pe urmă a întors-o cu fața la el și a sărutat-o. Îi simțea dinții, saliva, simțea pe limbă gustul amar al loțiunii de ras. Nu putea scoate niciun sunet. Tânărul n-a avut nevoie să-i acopere gura cu mâna, ca să nu țipe. Cum ar fi putut să țipe, când Nicholas era acolo? Ce-și închipuia? Doar băiețelul nu avea să vină și s-o salveze. Trebuia să îndure. Și să spere din toate puterile că totul avea să se termine în curând și că avea să plece. Bărbatul și-a proptit un genunchi în coapsa ei și a intrat în ea, violent. Dar iute. S-a terminat rapid, dar era tânăr și gata să o ia de la capăt. Mereu de la capăt. În cele din urmă, s-a

săturat. Cât a durat? Ore întregi. I s-a părut că a durat ore. A durat trei ore și jumătate. Iar ea l-a lăsat să o agreseze. Nu se împotrivise, nu țipase. Se gândise la Nick. Nu țipa. Nu plânge. S-a întins în pat, lângă ea, a luat-o de mână și a zâmbit.

— Mersi. A fost plăcut.

Iar ea îl voia mort. Ar fi dat orice să-i poată vedea moartea. I-a spus asta tatălui băiatului. Catherine simțea că bătrânul avea nevoie să audă asta. Nu se putea preface că regreta ce simțise. Era adevărat. Asta simțise.

Bărbatul a băgat o mână în rucsac, a scos un pachet cu țigări și i-a oferit una. Ea a clătinat din cap. Tânărul tocmai se pregătea să-și aprindă o țigară.

— Nu aici, i-a spus ea.

Nick avea să simtă mirosul de fum, dar nu la asta se referise. Nu voia ca bărbatul să-și amintească de Nick. I-a arătat balconul. A deschis obloanele, ușile, și a ieșit.

— Ești sigură că nu vrei?

S-a răsucit spre ea și i-a oferit pachetul din nou. Catherine și-a zis că mai bine accepta. A luat o țigară și a mers după el, afară. Au stat unul lângă altul, privind în jos, la oamenii care se distrau, la oamenii fericiți, normali, care savurau o ieșire de-o noapte. Cineva aflat în trecere i-a privit. I-a văzut

cum stăteau unul lângă altul, prietenește. Nu avea habar că se uita la un violator și victima lui. Catherine își amintește că a terminat de fumat. Tânărul a sărutat-o la plecare. Încă o lovitură, de parcă n-ar fi știut ce făcuse.

52

Sfârșitul verii anului 2013

În timp ce ușa se închide în urma ei, se aude scârțâitul bine-cunoscut. După ce a terminat de vorbit, s-a uitat la mine și a zis că îi pare rău. Pe urmă s-a ridicat și a plecat. Nu i-am răspuns. Am întrerupt-o doar o dată, ca s-o întreb ceva, iar ea mi-a răspuns. Nu am condus-o până la ușă, nu i-am mulțumit că a venit. Am rămas pe loc. Aș vrea să nu fi ars carnetele lui Nancy. Aș face orice să le am înapoi. Am nevoie de alinarea pe care mi-o dau cuvintele ei, dar casa e tăcută. De fapt, nu-i așa. Tremur atât de violent, încât scaunul pe care stau se izbește de masă, așa că sunt nevoit să țin scaunul cu mâna. De ce am distrus carnetele lui Nancy, dar am păstrat fotografiile? Ce prost am fost!

Simt că toată pielea mea e o rană deschisă, de parcă m-ar fi lins o pisică. Stratul meu protector a fost îndepărtat și nu sunt sigur că pot supraviețui

fără el. Caut ceva de care să mă agăț și înșfac primul lucru care-mi trece prin cap. E o mincinoasă. Toată lumea știe că minte de mulți ani. Minte din nou acum. Și ascult, așteptând să aud vocea lui Nancy îngânând-o pe a mea, dar n-o aud. Aud doar cuvintele lui Catherine Ravenscroft, descriind cum Jonathan și-a crestat o cruce pe braț și a obligat-o să-i lingă sângele. Îmi aduc aminte de semnele roșii pe care le-am văzut când i-am identificat cadavrul. Ne-au zis că sunt cicatrici de la accident. Dar liniile erau perfect netede și drepte. Încerc iarăși s-o aud pe Nancy.

— De ce n-ai întrebat-o despre poze? De ce n-ai înfruntat-o când ți-a zis că nu-l întâlnise pe Jonathan niciodată?

Dar Nancy nu-mi răspunde.

— Nu are dovezi! urlu eu.

Nu pot răbda tăcerea; îmbrac haina și ies din casă. Stația de autobuz e în capătul străzii. Merg pe jos până acolo; stâng-drept, stâng-drept, cu ochii ațintiți în față. Aud zumzetul scăzut al autobuzului și, întorcându-mă, îl văd apărând. Măresc pasul și mă răsucesc, încerc să surprind privirea șoferului. Întind mâna. Sunt la douăzeci de metri de stația de autobuz. Mă depășește, trage în stație și așteaptă. Coboară un tânăr. Aproape că am ajuns, dar autobuzul pornește din loc înainte să ajung la el. Nu

m-a văzut? Imposibil. Câtă cruzime! N-a avut bunul-simț să aștepte un minut — trei, cel mult. Trimit un salut către spatele autobuzului. Mașina dispare după colț, iar eu îl aștept pe următorul.

Timpul trece pe nesimțite. Mi-am golit capul de gânduri. Când vine următorul autobuz, urc și mă așez în spatele șoferului. O femeie în vârstă se așază vizavi de mine. Încearcă să-mi surprindă privirea, dar eu mă uit pe lângă ea, pe geam.

— O să fie o după-amiază superbă, îmi spune femeia. Au zis la meteo că mai târziu o să se însenineze.

Mă uit la ea. Vreau să-i răspund, dar nu pot vorbi, așa că dau din cap aprobator și mă întorc în altă parte. La stația următoare urcă o femeie cu doi copii, iar bătrâna îi face semn unuia dintre copii să se așeze lângă ea. Copilul e neliniștit, nu pare să o cunoască. Dar mama surâde, ia fetița în brațe și o așază pe scaun, apoi își ia în brațe băiețelul. Copiii au în jur de doi ani; am impresia că sunt gemeni. Acum inclusiv fetița se holbează la mine. Mă holbez și eu la ea. Cele două femei sporovăiesc despre nimicuri, dar vorbele lor umplu în mod plăcut spațiul care ne desparte.

Femeia a avut dreptate: înainte să cobor, cerul s-a înseninat și soarele strălucește, deși nu prea puternic. Îmi bate drept în față și sunt nevoit să

mijesc ochii. Chiar și așa, văd doar siluete negre, neclare. Intru la stânga, pe poartă. Acum soarele bate din dreapta mea și privirea mi se limpezește.

Aici s-au întâlnit Catherine Ravenscroft și Nancy: locul unde sunt înmormântați Jonathan și Nancy. Înainte veneam deseori aici, să îngrijesc mormintele, dar de la o vreme nu am mai venit. Având-o pe Nancy acasă, n-am mai simțit nevoia. După moartea lui Jonathan, am cumpărat o parcelă pentru noi și am hotărât să fim înmormântați lângă el, când ne va veni vremea. Dintr-un motiv necunoscut, cei care-și plimbă câinii au impresia că aici e un loc bun ca animalele lor să-și facă nevoile. De obicei chestia asta mă enervează, dar astăzi doar stau pe o bancă și mă uit la ei. Jonathan și Nancy sunt îngropați în spatele meu.

Aici, cei care își plimbă câinii au bun-simț, curăță mereu în urma animalelor. Mă uit cum un bărbat strânge excrementele câinelui său, cu o eficiență impresionantă. Face o mișcare fluidă: și-a tras pe mână o pungă neagră, se apleacă, ridică, pe urmă aruncă excrementele la coș; capacul a fost deja ridicat cu cealaltă mână. Când omul trece pe lângă mine, zâmbesc și îl salut cu o mișcare a capului. Îl privesc până dispare. Mă uit în cealaltă direcție. Un om care face jogging intră pe poartă, dar o ia pe altă alee, departe de banca pe care stau. Mă ridic, dau la

o parte capacul coșului pentru excrementele de câini, bag mâna înăuntru și iau punga neagră. Ținând-o cu două degete, mă apropii de mormântul fiului meu. Desfac punga și duhoarea mă face să icnesc, îngrețoșat.

— Rahat ce ești! urlu și arunc punga spre mormântul lui Jonathan.

O parte dintre excremente se desprind din pungă și se lipesc de piatra lui de mormânt. Îndată, mă simt rușinat. Mormântul lui Nancy e chiar lângă el: *Mamă devotată, soție preaiubită, lipsa ei va fi simțită întotdeauna.*

Privesc în jur, să văd dacă m-a văzut cineva, dar nu e nimeni prin preajmă. Mă duc la robinet, umplu o stropitoare și o aduc înapoi, aruncând apa pe piatra de mormânt a lui Jonathan. După trei drumuri la robinet, am curățat tot. Pe urmă iau punga neagră și o arunc în coș. Mă întorc iar la morminte, îngenunchez între ele și încep să plâng.

— Nancy, ai știut? Bănuiai?

Plânsul meu se transformă în suspine și ajung în patru labe, prosternat la picioarele lor. Simt o mână pe umăr.

— Vă simțiți bine?

Ridic privirea și îl văd pe omul care mai devreme trecuse pe acolo, cu câinele. Citește textul de pe morminte.

— Soția și fiul dumneavoastră?

Aprob din cap și mă aștept ca omul să mă bată ușor pe umăr și să plece, dar el rămâne lângă mine.

— Cum a murit fiul dumneavoastră?

Nu mă simt ofensat. E o întrebare inofensivă. Gura mea e plină cu lacrimi și salivă, iar eu mă chinui să articulez cuvintele. Îmi întinde o mână și mă ajută să mă ridic.

— S-a înecat, reușesc să îngaim.

— Ce cumplit!

Vreau să aud mai mult.

— Încerca să salveze un copil.

Îl aud cum trage brusc aer în piept.

— Cât curaj!

Aprobă din cap, omul ar fi înțeles cum era Jonathan.

— Și a reușit să-l salveze?

— Da.

— Probabil că a fost un tânăr foarte curajos.

Îmi pune o mână pe umăr, apoi se îndepărtează.

Așa e. Orice a făcut sau nu a făcut, nimeni nu poate să nege că Jonathan a dat dovadă de curaj când l-a salvat pe băiețelul ăla. În după-amiaza aceea, a dat dovadă de curaj. A intrat primul în apă. Așa a spus poliția. A intrat în apă fără să se gândească la sine. Dacă n-ar fi reacționat atât de

rapid, Nicholas Ravenscroft ar fi fost purtat în larg, mult prea departe pentru a fi salvat. Poate că tânărul spaniol l-a adus pe băiat pe plajă, dar Jonathan a fost cel care l-a salvat. Eu aș fi fost prea speriat, la fel și majoritatea oamenilor, dar în clipa aceea Jonathan a uitat de el și a găsit curajul de a face lucrul potrivit. „A fost un tânăr foarte curajos“; așa îl descriseseră martorii de față cu poliția, iar aceștia ne-au spus același lucru. „S-a jertfit“, așa a sunat traducerea emoționantă din spaniolă în engleză.

Știu că niciodată nu m-am simțit atât de mândru de Jonathan precum ar fi trebuit. Mi-e rușine să recunosc că niciodată nu am crezut cu adevărat în curajul lui. A fost curaj sau nesăbuință? Încerc în zadar să-mi amintesc să fi pus vreodată pe altcineva mai presus de sine, în cei nouăsprezece ani pe care i-a petrecut cu noi. Nici măcar o dată. Atunci, de ce tocmai în clipa aceea? Și de ce n-a putut să înoate până la țărm? Era marea prea puternică?

— De ce spaniolul a ajuns la mal, dar Jonathan nu? am izbucnit odată în fața lui Nancy, iar ea mi-a dat răspunsul pe care voiam să-l aud.

— Ajunsese prea departe, în larg. Era epuizat. Făcuse treaba cea mai grea. Spaniolul l-a ajutat pe ultima sută de metri.

Când ajung acasă, încep să tremur din nou. În casă e mai frig decât afară. Mă așez la birou și deschid sertarul în care țin fotografiile. Mă uit la ele. Fotografii care înfățișează o mamă pe plajă, împreună cu fiul ei; într-o cafenea, în timp ce ea încearcă să-l convingă să mai ia o lingură de mâncare; mâncând înghețată amândoi. Au o atitudine atât de firească! Ea zâmbește, băiatul — la fel. Sunt în vacanță. Într-una dintre fotografii, femeia privește drept în obiectiv. S-ar putea crede că stătea la aceeași masă cu ei, dar acum nu mai cred asta. Nu știa că cineva o fotografiază, la fel cum nici Nancy n-a știut că Jonathan a imortalizat-o în vreme ce ea stătea în șezlong, în grădină. Se pricepea. Avea talent la fotografie. Pozele lui sunt genul pe care le poți vedea în revistele cu bârfe despre vedete. Poze făcute de paparazzi. Poze detaliate, personale, dar făcute de la distanță. Iluzia intimității. Pentru fiul nostru, cumpăraserăm cea mai scumpă lentilă de apropiere posibilă.

Pozele din camera de hotel sunt altfel. Nu au nimic firesc. Acum îmi dau seama că au fost aranjate. În timp ce mă uit la ele, senzația de șoc e însoțită de oroare. Acum văd în ele ceva ce am ales să omit. Frică.

Dacă eu aș fi developat filmul din aparatul lui Jonathan, dacă le-aș fi privit de unul singur, așa cum

a făcut ea, oare aș fi văzut ce văzuse ea sau mi-aș fi adus aminte de colecția de pornografie găsită în dormitorul lui Jonathan? Sau poate că întâi aș fi dus filmul la developat și pe urmă aș fi găsit materialele pornografice? Aș fi făcut oare legătura? Am aruncat revistele, ca Nancy să nu afle nimic despre poftele băiatului ei. Dar și eu m-am străduit să nu aflu nimic. Când am dat de ele, le-am trecut cu vederea, pe urmă, după atâția ani, când am văzut pozele, nu mi-am adus aminte de ele. Am văzut ce am vrut să văd. Dar mă întreb dacă Nancy a văzut altceva în ele. Oare asta a împins-o să scrie cartea? A scris-o doar pentru sine, pentru nimeni altcineva.

A clădit povestea asta ca să-și poată lăsa fiul să se odihnească în pace? Nu și pe fiul meu. El e într-un cu totul alt loc, unul fără odihnă. Spun o rugăciune pentru însănătoșirea lui Nicholas Ravenscroft și îmi închipui că Nancy ar fi râs de mine, dar nu reușesc să o invoc și îmi dau seama că sunt recunoscător pentru liniște. Pun pozele înapoi în plicul lor.

Am întrebat-o pe Catherine Ravenscroft de ce nu i-a spus lui Nancy, când s-au întâlnit. De ce nu i-a spus că fusese violată? M-a privit uimită.

— N-am spus nimănui, a venit răspunsul ei. Și nu voiam să o fac să sufere și mai mult.

Eu am fost primul om căruia i-a povestit. Iar mie mi-a spus pentru că a fost silită să o facă. Din

nou, a fost silită să facă ceva împotriva propriei sale voințe. Cred că a fost sinceră când a spus că îi pare rău. Îi era milă de mine, dar eu nu vreau mila ei. Vreau să mă urască. Am nevoie să mă urască cineva mai mult decât mă urăsc eu. Trebuie să-i spun ce i-am făcut fiului ei. Să știe că din cauza mea a ajuns în halul ăsta.

Formez numărul ei. L-am mai format și înainte, dar fără să vorbesc. Îmi răspunde.

— Alo?

Probabil că e la volan, pentru că vocea ei se aude slab, pe fundalul zgomotos al traficului.

— I-am arătat băiatului tău pozele în care apari.

Aștept răspunsul, dar, cum acesta nu vine, continui:

— Soția mea a vrut să suferi tot atât de mult cât a suferit ea.

Îi spun cum am luat legătura cu Nicholas.

— L-am făcut să creadă că erai îndrăgostită de Jonathan, că viața fiului meu conta pentru tine mai mult decât a lui Nicholas.

Îi aud respirația sacadată, răzbătând dincolo de zgomotele șoselei, dar nu spune niciun cuvânt. Mă aștept să închidă telefonul. Dar nu o face.

— Ar trebui să-i spui și soțului tău, îi zic, cât pot de blând.

— Spune-i tu, în mă-sa! îmi șoptește ea, iar cuvintele ei mă fac să sper că, în cele din urmă, a început să mă urască.

53

Sfârșitul verii anului 2013

Când Nicholas deschide ochii, Robert e lângă el și tot Robert îi dă vestea lui Catherine. Îi trimite un SMS pe care ea îl primește în toiul celei de-a doua ședințe de terapie cu psihoterapeuta la care se învoise să meargă, cea propusă de angajatorii ei. Femeia se încruntă când aude sunetul SMS-ului. Catherine ar fi trebuit să-și închidă telefonul. Catherine se ridică și spune că trebuie să plece. Femeia își apleacă puțin capul într-o parte și tace. Experiența terapeutică îi pare lui Catherine că seamănă cu senzația că ți se scot dinții unul câte unul, cu mare grijă; are senzația că dantura cea nouă, pe care o va primi într-un sfârșit, o va face să se simtă mult mai bine. Dar între timp, e important să se învețe cu găurile însângerate din gura ei.

— E vorba de fiul meu. A deschis ochii.

Capul terapeutei se apleacă în cealaltă parte.

— E la Terapie Intensivă.

La început, pe fața femeii apare o expresie de uimire, apoi una de înțelegere când pricepe deodată despre ce e vorba. De fapt, nu înțelege, dar nu e vina ei. Catherine nu i-a spus. Iar cealaltă nu a întrebat. Nu pusese nicio întrebare corectă, iar Catherine îi răspunsese strict la întrebări, fără să-i dea informații suplimentare. E o pacientă care nu cooperează: pare să nu vrea sau să nu poată să se ajute singură.

Când Catherine ajunge la spital, o asistentă îi spune că Robert a plecat cu cinci minute în urmă. Soțul ei are grijă să-și programeze venirile și plecările în așa fel încât să nu fie nevoit să o vadă, dar Catherine nu e convinsă că-i mai pasă de treaba asta. Se lasă să cadă în genunchi, se sprijină de Nicholas, îi spune că e acolo, cu el, îi spune că totul o să fie bine, că e în siguranță, că îl iubește mai mult decât a iubit vreodată pe cineva. Nicholas a deschis ochii, însă privirea nu i se concentrează pe nimic. Se uită în gol, fără reacții; dar doctorul încă e încrezător. Să aibă răbdare. Va dura un timp. Vor face mai multe analize; între timp, semnele sunt bune. După toate probabilitățile, Nicholas se va recupera încet, dar sigur. Sunt vești bune. Dacă nu ar fi apărut veștile astea, Catherine era hotărâtă să se sinucidă. Se gândise cum anume avea să procedeze. Să se arunce sub roțile metroului era exclus. Pastilele luate cu

alcool erau alegerea ei.

Robert încă nu știe că a fost violată. Catherine așteaptă momentul în care soțul ei va afla. Speră că momentul ăsta va veni curând. Stephen Brigstocke trebuie să aibă curaj să facă măcar asta pentru ea. Dacă nu, va fi nevoită să-i spună chiar ea lui Robert și i se face rău la gândul că, poate, nu o va crede. N-ar trebui să fie nevoie să-l convingă. N-ar trebui să fie nevoită să-l convingă că spune adevărul, dar se teme că tocmai așa o să se întâmple. O disprețuiește atât de mult, încât mai degrabă l-ar crede pe Stephen Brigstocke decât pe ea. Cu toate astea, ar fi o cruzime să nu-i spună. Îl pedepsește amânând această dezvăluire, dar Robert e cel care a îngăduit ca acel zid să se ridice între ei, Robert i-a închis ușa în nas.

Nu va șovăi să-i spună lui Nicholas. Acum știe că și el, și ea vor trăi, iar Nicholas trebuie să audă de la ea, nu de la altcineva. Oricât de dureros ar fi pentru ei, trebuie să știe ce s-a întâmplat. Dar încă nu e destul de înzdrăvenit. Va mai dura o vreme până va fi pregătit. Îi mângâie mâna. Are unghiile prea lungi. O să aducă o forfecuță și i le va tăia. Dintr-odată, își aduce aminte de forfecuța minusculă pe care o folosea pentru a-i tăia unghiile, când Nicholas era mic. Cât de moi erau unghiile lui! În cele din urmă, își folosise dinții și le rosese gingaș, ca băiețelul să nu se zgârie în somn. Se uită la ceas:

Robert ar trebui să fi ajuns deja, dar nu-i pare rău că el nu e aici. Cu coada ochiului, observă privirea unei asistente medicale. Femeia a văzut când s-a uitat la ceas; e dezaprobatoare. Toți o dezaprobă. Îl preferă pe Robert. Bietul soț. Tatăl devotat. Ea e mama isterică, labilă emoțional. Femeia care l-a atacat pe bătrânul ăla firav. Altădată, i-ar fi păsat de părerea lor; acum nu mai e cazul. Își pune capul pe pat și închide ochii, recunoscătoare că are la dispoziție încă puțin timp alături de fiul ei.

54

Sfârșitul verii anului 2013

— Fiul meu v-a violat soția. Ea mi-a spus-o, și o cred. Îmi pare rău. Regret totul...

Bietul om. Îi vine greu să asimileze ceea ce a auzit. Am fost prea brutal. Stăm amândoi în cantina spitalului. Mi-a adus o ceașcă cu ceai. A insistat. Am încercat să-l opresc, i-am spus că nu vreau ceai, dar el încerca să mă facă să mă simt în largul meu, să mă simt binevenit. A zis că și el vrea o ceașcă cu ceai. A interpretat greșit agitația mea. A crezut că sunt neliniștit din cauza celor întâmplate când am venit aici data trecută. În clipa în care i-am spus, tocmai își pusese ceașca pe masă. O repet, de data asta mai rar.

— Fiul meu v-a violat soția. Ea mi-a povestit ce s-a întâmplat și o cred. Mi-e rușine să zic asta: cred că fiul meu era capabil de așa ceva... Îmi pare foarte rău.

Vreau să mai spun și altele, dar mă silesc să tac. Are nevoie de timp, ca să proceseze informațiile. Cu siguranță că va avea întrebări, iar eu îi voi răspunde.

— Soția mea v-a spus asta?

— Da.

— Catherine?

— Da.

— Și o credeți?

Încuviințez din cap. Se uită dincolo de mine, peste umărul meu. În apropiere alți oameni stau la mese, dar masa asta e numai a noastră. Părem tată și fiu. Lumea va presupune că soția mea — mama lui — e într-o rezervă a spitalului și că am venit aici pentru a ne consola reciproc.

— Sunt convins că a spus adevărul.

Apoi, mă repet:

— Soția dumneavoastră a fost violată de fiul meu.

— Când v-a spus asta?

Vocea lui e monotonă, de parcă ar vorbi în stare de hipnoză.

— Ieri. A venit la mine acasă…

Ascultă ce îi spun, iar ochii lui îi evită pe ai mei. Se uită peste umărul meu, în vreme ce privirea îi coboară spre ceașca cu ceai. Mâinile lui cuprind porțelanul ieftin.

— Ieri?

— Da. A venit la mine acasă, ieri-dimineață.

Pe urmă ridică ochii spre mine și văd că e epuizat. Ochii lui sunt albaștri, iar părul — altădată blond — e presărat cu fire cărunte.

— De ce nu mi-a spus? Ar fi trebuit să-mi spună *mie*, nu dumneavoastră.

Nu am un răspuns la întrebarea asta. Întreabă-mă altceva. Pune-mi o întrebare la care să pot răspunde. Tăcerea se adâncește, fărâmițează aerul care ne desparte, și văd cum înăuntrul lui mânia crește. Se trezește... Patru, trei, doi, unu.

— De ce nu mi-ai spus mai demult? Sigur ai știut. Ticălosule! De ce nu mi-ai spus nimic înainte?

— N-am știut. Până ieri, nici eu nu am știut. Nu v-am cunoscut soția înainte. Dar când s-a așezat în fața mea și mi-a povestit ce s-a întâmplat, am știut că spunea adevărul. Nimeni nu vrea să creadă despre propriul fiu că e în stare să facă așa ceva.

Bâjbâie, caută ceva. E năucit. Acum înțeleg sensul acestui cuvânt. Amândoi suntem năuciți.

— A violat-o?

Îi fac semn din cap că da.

— Crezi că era în stare să facă asta, și totuși n-ai spus nimic... Mai violase și înainte...

— Nu, nu, protestez eu. Sunt sigur că n-o mai făcuse până atunci. Când soția dumneavoastră mi-a

descris ce s-a întâmplat și am auzit detaliile — de pildă, briceagul —, mi-am dat seama că spunea adevărul.

— Dar pozele…

Privesc cum începe să fie cuprins de vinovăție. Se întinde și mă apucă de haină, vărsându-mi pe picioare ceai opărit. O femeie de la o masă apropiată se întoarce să privească. Probabil se întreabă de ce nu scot niciun cuvânt. Dar eu nu simt nimic.

— Mi-a fost milă de tine, îmi spune. Îi eram recunoscător nenorocitului de băiat…

Apoi mă împinge și își ascunde chipul în palme.

— Trebuia să-ți spun față în față. Nu puteam vorbi despre asta la telefon.

Și, ca un nemernic neputincios ce sunt, îi amintesc că soția mea a scris cartea, nu eu. Văd cum chipul îi e cuprins de scârbă. Pare că dau vina pe ea, dar nu-i adevărat. Am crezut în ceea ce a scris și am crezut că era de datoria mea să o public. Erau cartea ei, cuvintele ei.

— Nu a scris-o pentru a fi citită de altcineva. Ar fi trebuit să o las unde…

— A-i trimis cartea soției mele și fiului meu. Mi-ai trimis pozele alea. Dumnezeule! Cum de n-ai știut? Tocmai ai recunoscut că îl credeai capabil de fapta asta. Deci, de ce n-ai pus cartea la îndoială?

— Dar dumneata de ce n-ai pus-o la îndoială?

Mă foiesc, stânjenit de suferința pe care întrebarea mea i-o provoacă.

— De ce n-am pus-o la îndoială?

Își cuprinde fața în mâini. Mă uit cum umerii îi tremură, vreau să întind o mână și să-l ating, dar nu pot. Nu pot să-l consolez, nimic din ce aș fi în stare să-i spun nu-i poate șterge vina sau alunga din minte imaginea în care soția lui citește cartea aia respingătoare și are senzația că e violată din nou. Nu mai am ce să fac aici. S-a sfârșit. Iar el știe asta. Îl las aici și urc la secția de Terapie Intensivă. Nu intru, doar mă uit pe geam, sperând să-l zăresc pe Nicholas. O văd în genunchi, lângă patul fiului ei. Pare că doarme.

55

Sfârșitul verii anului 2013

Îngenunchează alături, iar ea simte cum brațul lui îi cuprinde umerii. Catherine ține ochii închiși. Robert și-a lipit fața de gâtul ei. Are obrajii umezi. Corpul lui se scutură.

— Iartă-mă, Cath. Îmi pare așa de rău! Știu ce s-a întâmplat. Mi-a spus ce-a făcut fiul lui...

Pronunță ultimele cuvinte cu fața îngropată în gâtul ei. Dar ochii ei rămân închiși. E amețită. O ia de mână și Catherine deschide ochii, dar întâlnește privirea lui Nicholas, nu a lui Robert. Nick se uită la ea, o vede. S-a întâmplat înainte ca Robert să intre în salon: Nick nu deschisese ochii, dar a putut să se concentreze. Catherine îl ținea de mână. Capul lui Nick s-a mișcat puțin, apoi a privit-o și Catherine a știut că el o vedea, o recunoștea. A cuprins-o un val de fericire, a zâmbit și a început să plângă.

— Bună, dragul meu.

Nick nu a răspuns, pur și simplu se uita la ea.

Îi trimisese un SMS lui Robert. Nu știa că soțul ei era în cantina spitalului, împreună cu Stephen Brigstocke. O asistentă medicală stătuse cu ea și pentru prima oară de ceva timp, femeia i-a zâmbit. Pe urmă a venit medicul și a confirmat ceea ce ei știau deja. Nick făcuse un progres însemnat. Dacă o ținea tot așa, într-o săptămână ar putea ieși din secția de Terapie Intensivă.

Nick a închis ochii iar; Catherine a făcut la fel. Și apoi a intrat Robert.

— A venit tata, îi șoptește ea lui Nick.

Robert era prea absorbit să-și privească soția, și nu observase că fiul lui deschisese ochii. Dar Catherine îl aude inspirând brusc și simte bucuria pulsând prin el ca zumzetul scăzut al stâlpilor electrici. Robert îi vorbește:

— Nick, suntem aici. Amândoi suntem aici. Totul o să fie bine.

Și o trage pe Catherine mai aproape de el.

Nicholas își privește părinții, care îi zâmbesc de sus. Ochii lui trec de la unul la celălalt și în ei se poate citi nedumerirea.

— Chem doctorul, îi șoptește Robert lui Catherine.

— Știe, îl anunță ea și îi dă vestea cea bună.

Rămân acolo până noaptea târziu, unul lângă

celălalt. Din când în când, unul dintre ei se duce să aducă ceva de mâncare sau de băut. Nu îndrăznesc să plece de la căpătâiul lui Nick, le e teamă ca el va vorbi în lipsa lor. E posibil să înceapă să vorbească. Și nu vor să rateze primul lui cuvânt. La unu noaptea, hotărăsc că a venit timpul să plece. O parte din Catherine e îngrozită de clipa asta. Va trebui să stea de vorbă, iar ea e prea ostenită.

Robert conduce până acasă. E târziu și Catherine se simte puțin vinovată că nu va fi cu mama ei în noaptea asta, dar a sunat-o. Mama ei a înțeles — așa i se pare lui Catherine — că Nick a început să-și revină și că ea se duce acasă, cu Robert. Catherine e stoarsă de puteri. Nu vrea decât să fie dusă acasă și băgată în pat. E atât de obosită, încât nu spune prea multe; tăcerea ei e liniștită, plină de pace, iar în mașină aerul e atât de nemișcat, de parcă ea și Robert ar fi trași în vid, înăuntrul ei. Nici Robert nu se grăbește să-i vorbească: e la fel de epuizat. Urcă amândoi la etaj, Catherine face duș și spală de pe trupul ei mirosul de spital. Se bagă în pat cu părul încă ud, bucurându-se de senzația de răceală a scalpului. Robert se întinde lângă ea și îi caută mâna, dar gestul lui nu are nimic întrebător. Pur și simplu vrea să o țină de mână, iar ea îl lasă. Stă cu fața la el, deși ar vrea să se întoarcă pe cealaltă parte. Doarme mai bine culcată pe partea dreaptă, dar

rămâne pe stânga; vrea să menajeze sentimentele lui Robert.

— Cath, șoptește el.

Alunecând în somn, Catherine îi răspunde cu un sunet — un cuvânt nedefinit.

— Cath, îmi pare așa de rău. N-o să mi-o iert niciodată...

Ținând ochii închiși, ea îi pune o mână pe obraz. Nu e vina lui. El n-a știut ce s-a întâmplat, nu i-a spus. Dar acum e prea epuizată ca să-i spună toate astea. Se întoarce pe cealaltă parte și trage pilota până sub bărbie, inspirând mirosul ei familiar.

— De ce nu mi-ai spus? șoptește Robert, cu gura lipită de gâtul ei.

Nevoia lui ca ea să se justifice o secătuiește de puteri. El simte nevoia asta, nu ea, așa că se preface că nu l-a auzit. Tot ce vrea acum e să poată dormi, în sfârșit, știind că adevărul a ieșit la iveală.

Își petrec următoarele zile și seri la spital, concentrându-se asupra vindecării lui Nick. Amândoi își dau seama că e pe cale să-și revină. E treaz și pe deplin conștient. A început să vorbească. Vorbele lui sunt puțin nearticulate, dar o să-și revină. Terapia o să-l ajute. În compania părinților săi, Nick încă pare debusolat. Știe cine sunt, și totuși se uită la ei bănuitor. Când citește în ochii lui că încă

nu are încredere în ea, Catherine se simte sfâșiată. Dar Nick nu e deloc pregătit să audă adevărul. N-ar fi corect să-i spună, așa că se preface că nu-i observă reticența, și își face de lucru: îi așază pe masă fructe proaspete, curățate și tăiate în dimineața asta. Se asigură că paharul lui e plin cu apă. Îi șterge fața și mâinile cu șervețele umede. Îi taie unghiile. Îi masează mâinile și picioarele cu cremă. El o lasă. E lipsit de puteri, ca un bebeluș. Are nevoie ca altcineva să facă toate astea pentru el.

Catherine e pregătită să-i lase timp, dar Robert se grăbește.

— Nick, n-a fost adevărat. A fost o minciună. Mama te iubește. Mă iubește. Nu s-a întâmplat ca...

— Nu acum.

Catherine îl oprește. Oare ce era pe cale să spună? „Bărbatul care te-a salvat a violat-o pe maică-ta?“ Simte o undă de ranchiună față de Robert. E povestea ei. Vreme de ani întregi, a fost doar a ei. Ea ar trebui să o spună, nu el, și ea va fi cea care îl va ajuta pe Nick să înțeleagă de ce a ales să nu vorbească niciodată despre asta.

Deși lent, Nick progresează. Gâtul îl doare din cauza tubului, dar începe să-și găsească vorbele, treptat. Cu toate că pielea lui păstrează o nuanță cenușie și e slab, va supraviețui. Catherine îi mulțumește lui Dumnezeu pentru asta. În fine,

mulțumește cuiva și îl numește „Dumnezeu“, cu toate că nu prea știe de unde să-l ia. Chiar și așa, se simte recunoscătoare că Nicholas a fost salvat încă o dată. Odată cu Nicholas, Robert și Catherine fac progrese. Încet-încet, se întorc în starea în care se simt iarăși confortabil unul cu celălalt. Robert ar vrea ca Stephen Brigstocke să moară. Vrea să-l pedepsească pentru ce i-a făcut familiei sale. Răutatea acestui om pervers și cu mintea rătăcită nu-l lasă să doarmă. Pentru prima dată după mult timp, Catherine doarme dusă.

Când se gândește la Stephen Brigstocke, se simte cuprinsă de păreri de rău. L-a privit înghițind un adevăr insuportabil. Bătrânul ar fi putut să i se împotrivească, să o acuze că minte, dar n-a făcut-o. Omul a recunoscut adevărul și îl respectă pentru asta. Nu mulți pot face asta: e mult mai ușor să negi adevărul. Marea majoritate a părinților ar fi considerat inacceptabilă relatarea despre fiul lor mort. Se simte vinovată că i-a provocat suferință lui Robert. Se simte vinovată că a permis să i se spună totul astfel. Ar fi trebuit să audă de la ea și a încercat să-i explice de ce n-a putut să-i povestească. Când a asistat la moartea lui Jonathan Brigstocke, a văzut că a fost pedepsit pentru ce îi făcuse. Nu va mai putea viola pe nimeni; ea nu va trebui să apară niciodată la tribunal, să-și demonstreze nevinovăția. L-a văzut

ca pe un semn că i se dădea ocazia să șteargă cu buretele un eveniment care avea să le murdărească viața. Iar salvarea lui Nicholas i-a întărit această credință.

Acum știe că s-a înșelat crezând că putea duce acea povară de una singură, fără să o afecteze. Normal că a afectat-o. Știe că a afectat relația dintre ea și Nicholas. A crezut că îi protejează nelăsând incidentul să pătrundă în viața lor.

— Dar a intrat în viața noastră… odată cu cartea. De ce nu mi-ai spus atunci?

Tonul lui e rugător.

— Nu știu. Am vrut să-ți spun… Am încercat…

Se uită la ea, așteaptă, așteaptă ca ea să-i explice cum anume a încercat să-i povestească, dar fără s-o facă.

— De câteva ori, aproape că am făcut-o. Nu știu, Robert. Când ai ținut secret așa ceva și nu ai spus nimănui, devine din ce în ce mai greu s-o faci.

Conversațiile astea sunt prea dureroase pentru ea. În urma lor, rămâne tremurând, plângând, plină de vinovăție. Și ar vrea ca Robert să întrebe: „E din cauza mea? Eu te-am oprit?“ Dar nu spune nimic. Robert nu-și pune întrebarea asta, iar Catherine nu vrea să-l oblige. Catherine nu mai are putere să lupte. Nu-l înfruntă pe Robert, nu-l întreabă ce anume despre „Charlotte“ l-a convins atât de ușor că ea era

vinovata. Nu-i spune cât de mult a durut-o să vadă ura și furia lui. În schimb, Catherine plânge, iar el își cere scuze. Îi pare rău că a supărat-o. Nu vrea asta. E ultimul lucru pe care ar vrea să-l facă, așa că n-o mai întreabă nimic. O lasă în pace. Iar Catherine se simte ușurată. Se teme de ranchiuna pe care conversațiile astea o iscă în ea. Se teme de presiunea pe care ele o pun asupra ei.

*

Nick s-a întors acasă de două săptămâni. Catherine și Robert au mers împreună să-l aducă. S-au simțit ca atunci când l-au adus acasă de la spital, ca nou-născut. Ca proaspăt părinți, se purtau cu el cu multă băgare de seamă, puțin nesiguri. Când Jonathan fusese mic, Catherine se temuse de clipa în care Robert avea să se întoarcă la serviciu; acum, abia așteaptă ca el să plece.

Astăzi e prima zi în care Nick va fi doar al ei. Băiatul e pregătit. Și Catherine îi spune că a fost violată. N-a avut o aventură. Nu-l iubea pe Jonathan Brigstocke. Nu-l cunoștea. Îi spune lui Nick că el dormea în camera alăturată. Îi povestește cât de mult s-a temut că Jonathan Brigstocke avea să-i facă rău lui Nick. Îi povestește despre briceag. Îi spune că nu a mai zis nimănui.

— El m-a salvat?

— Da.

— De ce?

— Nu știu. Nu vom ști niciodată. Poate că se simțea vinovat?

Nick e palid. Paloarea cenușie i-a părăsit chipul, dar Catherine vede că a obosit. Tocmai au mâncat de prânz și în curând i se va face somn, dar vrea să audă toată povestea. Nicholas vrea să discute în continuare.

— Vinovat?

— Nu știu, dragul meu, îi răspunde Catherine, apoi face o pauză, fiindcă nu știe sigur cât adevăr e în stare să accepte Nicholas. Poate că da. Nu vom ști niciodată motivul. Dar ți-a salvat viața. A făcut-o cu bună știință. A intrat în apă după tine, deși nu era obligat să o facă. A vrut să te salveze.

Pune o mână pe umărul lui. Nicholas își lasă capul în piept, iar Catherine vede o lacrimă curgându-i pe obraz. Vrea să-l tragă spre ea, dar bărbatul se încordează.

— Mă simt bine, îi spune el.

Îl sărută pe creștetul capului, adulmecând mirosul șamponului pe care l-a folosit dimineață. Vrea să-l îmbrățișeze, dar Nicholas nu e pregătit pentru asta, așa că se întoarce cu spatele și apoi izbucnește și ea în plâns.

— Ești obosit. Ar trebui să dormi. Ne putem plimba mai târziu.

Nicholas dă din cap, se ridică. Apoi Catherine se ridică și ea, îl privește cum urcă scările.

— Îmi pare rău că n-am fost o mamă bună.

El se întoarce și strânge din umeri, apoi clatină din cap. N-a spus niciun cuvânt, dar cel puțin a clătinat din cap.

După ce Nick a urcat, Catherine se întinde pe canapea și închide ochii. Se simte copleșită de regrete. Își dorește să fi dat telefon la poliție în noaptea violului. Își dorește să-l fi sunat pe Robert. Ar fi venit să o ia acasă, nu? Dar parcă era somnambulă. Dis-de-dimineață, Nick s-a trezit și a alergat în camera ei, aruncându-se pe pat. Ea nu închisese un ochi toată noaptea. În acea noapte, golise un borcănel de cremă, îl spălase, îl lipise de gura vaginului și expulzase din ea sperma lui. Puținul care nu i se scursese pe picior. O grămăjoară alburie. A închis bine capacul și a pus borcanul în trusa ei de toaletă. Își aduce aminte că se întrebase ce s-ar întâmpla dacă i s-ar verifica bagajul, dacă vreun agent de securitate nebănuitor și-ar vârî nasul tocmai în borcanul ăla. Fotografiase vânătaia de pe interiorul coapsei, mușcătura de pe gât. Va avea nevoie de dovezi când se va duce la poliție, așa că a strâns probe.

Dar oare o vor crede? Lăsase în încuietoare cheile camerei. Știa că, oricât de multe dovezi ar fi strâns, cineva — un bărbat, probabil — s-ar fi ridicat la tribunal și ar fi acuzat-o că minte. I-ar spune că l-a încurajat pe băiat să intre în camera ei. Că îl cunoscuse înainte. Cumpărase două băuturi în barul hotelului în care ea era cazată. Și-ar fi amintit cineva că nu se așezase lângă el?

Dar apoi tipul a murit. „Slavă Domnului“, își spusese în gând. „E mort.“ A știut că nu va mai fi nevoie să-și demonstreze nevinovăția, așa că, după ce a developat fotografiile din concediu, a distrus pozele care îi înfățișau rănile și a păstrat instantaneele cu ea, cu Robert și cu Nick.

Când Nick a sărit în patul ei, ea a rămas acolo, prefăcându-se că surâde, prefăcându-se că se uită la el. Fiecare gest, fiecare cuvânt păreau ale altcuiva. Nu ale ei. Nick a mâncat micul dejun, ea nu. Își amintește chiar că băiețelul a îndemnat-o să mănânce. Era tare nerăbdător să ajungă pe plajă. Ea nu voia să meargă la plajă, dar avea de ales? A încercat să obțină alt zbor spre casă. Nicholas era nerăbdător în timp ce au rămas la hotel, așteptând un răspuns. Au primit un refuz. Așa că s-au dus la plajă. Pe drum, Catherine i-a cumpărat bărcuța gonflabilă. În clipa aceea și-a spus că așa ceva i-ar fi putut salva viața. L-ar fi făcut fericit pe Nick, iar pe

ea ar fi ajutat-o să nu se prăbușească. Într-adevăr, bărcuța l-a făcut fericit. Nick tot sărea în și din bărcuță, vorbind de unul singur. Interpreta, pe rând, rolul fiecărui membru al echipajului. Căldura și starea de șoc o sufocau, așa că și-a culcat capul pe prosop, a închis ochii și a adormit. Nu și-a supravegheat băiețelul. Aproape că s-a înecat. L-a salvat un străin aproape desăvârșit.

Robert nu o mai întreabă de ce nu i-a spus, iar asta o face să se simtă iertată. Soțul ei știe că nu a avut o aventură. Știe că nu l-a trădat. Iar acum, are un nou rol. Nu mai e soțul îndurerat, ci un soț care o susține. E alături de ea și vrea s-o ajute, așa că o îndeamnă să stea de vorbă cu un profesionist care o poate călăuzi în trecut, pentru ca apoi s-o ajute să iasă de acolo. Dar pe Catherine trecutul o dezgustă. Nu vrea să se întoarcă acolo. Ar fi trebuit să se întoarcă în timp cu mulți ani în urmă, dar acum nu mai are ce să caute în acel loc. Vrea să se concentreze asupra prezentului.

56

Toamna anului 2013

Am petrecut mult timp încercând să mă gândesc la Jonathan, încercând să înțeleg ce fel de persoană a fost. E greu să accepți că nu ți-ai cunoscut copilul, că nu l-ai cunoscut niciodată.

Am spus la un moment dat că Jonathan n-ar fi murit niciodată de rușine, pentru că mama lui l-ar fi iertat de fiecare dată, indiferent de faptele lui. Dar într-un fel, chiar cred că a murit de rușine. Spaniolul a folosit cuvântul potrivit: „jertfă“. Cred că, după ce a violato pe Catherine Ravenscroft, a știut că pornise pe un drum fără întoarcere. Se pierduse pe sine însuși. Nu și-a pus viața în pericol, ci a sacrificat-o înadins. Poate că nu fac altceva decât să caut alinare, dar, altfel, de ce ar fi făcut un gest care îl caracteriza atât de puțin? Cred că Jonathan a avut curajul să se privească în ochi fără să tresară. S-a văzut așa cum era cu adevărat. Foarte puțini dintre noi sunt dispuși

să facă așa ceva. Abia acum încep să găsesc în mine puterea de a mă privi în ochi și bănuiesc că Nancy n-a putut niciodată să facă așa ceva. Pentru așa ceva îți trebuie curaj, nu? Să privești dincolo de masca ta și să-ți vezi eul real.

Nu pot fi sigur că nu mai violase și înainte, dar nu cred că a făcut-o. Dar știu că ceva a făcut-o pe Sasha, iubita lui, să se întoarcă acasă în mare grabă. O consideram iubita lui, dar de fapt nu se cunoșteau de multă vreme și îmi aduc aminte că am fost uimit când ne-a anunțat că fata urma să-l însoțească în călătorii. M-a mirat mai puțin faptul că s-a întors acasă. Sunt convins că părinții ei ar fi depus plângere dacă Jonathan le-ar fi violat fiica. Pe de altă parte, ceva s-a întâmplat, din moment ce mama ei ne-a telefonat, supărată. Nancy a știut, dar nu mi-a spus niciodată, iar spre rușinea mea, nu i-am cerut detalii. Știam doar că Nancy a adoptat automat poziția de apărătoare a lui Jonathan. A făcut asta ani de zile, încă de la nașterea băiatului.

Acum îmi dau seama că glasul lui Nancy era glasul unei femei înnebunite de suferință. L-am ținut în viață ani de zile și l-am lăsat să-și depene ghemul disperat, iar eu am stat deoparte și am ascultat. Nancy și-a închipuit că fiul nostru era altul decât în realitate. Cu mult înainte de moartea lui, am complotat cu ea spre a ascunde toate indiciile care ar

fi trebuit să ne pună în gardă referitor la băiețelul nostru. În copilăria lui, anumite mici detalii au crescut odată cu el, iar noi negam tot mai vehement, refuzând să recunoaștem cine era el. Am asistat la toate astea și am îngăduit să se întâmple. Fiul meu era un violator; nu și fiul lui Nancy. Al meu, da. Oare Nancy bănuia? Dacă a suspectat vreodată ceva, n-a lăsat să se vadă. Chiar dacă ar fi avut bănuieli, nu și-ar fi permis să creadă. L-a rescris pe Jonathan în aceeași măsură în care eu am rescris-o pe ea. Sunt vinovat de autoamăgire, la fel ca ea. Mi-am transformat soția într-o altă femeie. N-am avut curajul de a recunoaște că, înainte de moartea lui Jonathan, Nancy se rătăcise. Ani la rând am ajutat-o să-și clădească fantezia, i-am împărtășit devotamentul orb, fără să o înfrunt sau să-i pun hotărârile la îndoială. Mă înțelegeam cu amândoi: atât cu Jonathan cel fals, cât și cu Nancy cea închipuită. În apărarea mea pot spune un singur lucru: am făcut asta din iubire. Amândoi îl iubeam. Dar asta nu e o justificare prea bună.

Încă de când Jonathan era mic, lumea nu se prea atașa de el. S-a dus la grădiniță doar o lună; apoi Nancy l-a luat acasă, spunând că vrea să stea cu el. A mai spus că băiatul încă nu era pregătit să meargă la grădiniță. Iar când a trebuit să meargă la școală, s-a angajat acolo, la școala lui, ca să poată fi

în preajma băiatului. Avea prieteni pe care îi invita acasă la noi, să se joace, dar aceștia nu-l invitau niciodată la ei. Am observat asta, deși m-am prefăcut că lucrurile stau altfel. Probabil copiii veneau la noi datorită lui Nancy. Se purta frumos cu ei. Cât timp Jonathan a fost copil, lui Nancy i-a venit ușor să pretindă că totul era bine, dar când a început adolescența, influența ei asupra lui a slăbit. Chiar și așa, ea era mereu gata să-l apere. Ar fi trebuit s-o înfrunt atunci, dar știam că dacă îndrăzneam, aș fi trecut de cealaltă parte a baricadei. Aș fi devenit dușmanul, aș fi făcut parte dintre cei care nu-l înțelegeau pe Jonathan. Aș fi fost silit să mă lupt cu propria mea soție, anti-Medeea.

În schimb, m-am lăsat înghițit de propria-mi fantezie. Îmi închipuiam cum ar fi fost dacă aș fi avut drept fiu pe unul dintre elevii mei. Un băiat cu care să pot discuta. Un băiat care, atunci când îi vorbești, te ascultă, care poate e obraznic sau grosolan uneori, dar care cel puțin te privește în ochi; un băiat cu care să poți stabili o legătură. După moartea lui Jonathan, m-am lăsat pradă acestei fantezii. Am cedat nervos.

Am avut la un moment dat un elev de nota zece, pe care l-am pregătit. O vreme, m-am prefăcut că era fiul meu. Nu era la fel de isteț ca Jonathan. Jonathan a luat examenele fără probleme și afișa un

dispreț supărător față de cei care se chinuiau să le treacă. Nu-i păsa de școală nici cât negru sub unghie și își trata viitorul cu aceeași indiferență. Tocmai de asta Nancy a propus să-i dăm bani ca să facă o excursie în Europa. Spunea că are nevoie de timp, ca să se descopere.

Băiatul pe care l-am „adoptat“ era cât se poate de diferit de Jonathan. L-am urmărit când a plecat la facultate. Luam trenul către Bristol și oricui mă asculta îi spuneam că mă duc în vizită la fiul meu, la facultate. Când se minunau cum de era posibil să am un fiu student, le spuneam că eu și soția mea am avut un copil la o vârstă foarte înaintată. Am cheltuit o avere cu naveta la și dinspre Bristol. Nancy nu a aflat niciodată. Îmi luasem concediu, dar ea credea că merg la școală în fiecare dimineață. După ce am fost bătut, nu m-am mai dus la el. Mă bucur că m-au tăbăcit. Mi-au băgat puțin mințile în cap.

Nimic din astea nu e din vina lui Nancy. Eu sunt de vină. Dragostea mea a prins rădăcini în primii douăzeci de ani petrecuți împreună, iar eu nu voiam și nu puteam să mă dezbar de ea; nici atunci, nici acum. Încă o văd limpede pe femeia de care m-am îndrăgostit, cu care m-am căsătorit și alături de care am trăit. Dar acum o văd și pe femeia care a devenit după nașterea lui Jonathan. La început a înflorit, apoi a fost năpădită de lăstari, de crengi, de

mlădițe care au crescut în dezordine. Acestea au scăpat de sub control în vreme ce ea încerca să se agațe de el — ca să-l știe în siguranță —, să-l transforme în altcineva. Pentru asta, a trebuit să se deformeze: a devenit o făptură noduroasă, spinoasă. Ar fi trebuit să iau foarfecii de grădină și să retez lăstarii ăia înainte să crească necontrolat, înainte să sugrume tot ce fusese bun. Ca să fii bun, e necesar să fii plin de cruzime. Trebuie să retezi mlădițele acolo unde e necesar, încât planta să nu moară de foame, să poată înflori.

M-am apucat iar de grădinărit: smulg buruienile, mătur frunzele în grămăjoare bune de ars. Vecinii s-au plâns din pricina mirosului. Mi-au zis că sunt nepoliticos. M-au făcut cu ou și cu oțet. Din păcate, plângerile lor mai degrabă mă încurajează. Îmi plac rugurile. Îmi place să simt mirosul de fum în hainele mele și în păr. Am savurat momentul când am aruncat pozele pe foc, mi-a plăcut să asist la distrugerea lor. Plicul galben, pe a cărui față era înscris „Kodak“, a căpătat o nuanță maro, apoi s-a înnegrit, iar eu mi-am închipuit cum negativele dinăuntrul lui se scorojeau și se transformau în pulbere. M-am mai uitat o dată la ele, în caz că nu-l văzusem pe Jonathan surprins de obiectiv. Speram să-i zăresc imaginea într-o oglindă sau să-i văd umbra pe un perete, dar el nu era acolo.

Urmează să ard bunurile fiului meu. Nu vreau să păstrez nimic. Deja m-am apucat să tai lemne, ca să ațâț focul din nou.

Ieri mi-am dus laptopul la Geoff. I-am zis că e un cadou. A fost uimit, dar apoi i-am zis că mă gândeam să-mi cumpăr unul nou. Mințeam, bineînțeles.

— Cum merge cu cartea? m-a întrebat.

— A, am lăsat-o baltă, i-am răspuns, făcându-i vesel cu mâna, ca să nu se îngrijoreze.

Astăzi merg să le vizitez pe doamnele de la magazinul second-hand.

— Am mai găsit niște lucruri, le zic și deschid o geantă în care am pus poșeta de seară a lui Nancy, căciulița tricotată și puloverul ei.

Am purtat puloverul ăla foarte mult. E găurit la subsuori, iar nasturele de sus lipsește. Refuz cafeaua pe care mi-au oferit-o. Mă uit la ele cum se uită în geantă, nevrând să atingă obiectele. Mă întreb dacă puloverul va avea viață mai lungă decât mine sau dacă doamnele alea drăguțe o să-l arunce.

Când ajung acasă, văd că cineva mi-a lăsat un mesaj pe robot. N-am fost în stare să șterg mesajul ei vocal de întâmpinare. Mesajul confirmă o întâlnire. Va avea loc peste o săptămână. Am timp berechet să-mi termin treaba. Mă așez la biroul meu, iau un stilou și hârtie.

57

Toamna anului 2013

Și Catherine face schimbări. A sunat la birou și le-a spus că nu se mai întoarce la serviciu. Nu e în stare. Cel puțin pentru moment, i se pare inutil. Nu se mai duce nici la ședințele de psihoterapie — după două ședințe, nu s-a mai întors acolo —, deși poate că va încerca să meargă la alt terapeut. Cel mai probabil, ar trebui să o facă.

Aruncă o privire în direcția mamei sale. Stau în fotolii identice, una lângă cealaltă: Catherine, în cel pe care mama ei obișnuia să-l folosească înainte ca tatăl ei să moară; mama ei e așezată în fotoliul tatei. Se uită la o emisiune televizată veselă și fiecare are în mână o ceașcă cu ceai. Cineva sună la sonerie, iar Catherine deschide ușa. A venit Nick. A spus că s-ar putea să treacă pe acolo, să o viziteze pe buni, dar Catherine nu era sigură că vorbise serios. Se bucură mult că-l vede acolo, în prag.

— Mamă, a venit Nick!

Mama ei se ridică greoi din fotoliu și se apropie cu pași mărunți de nepotul ei.

— Bună, dragule, îi spune și întinde să-l sărute pe obraz. Sunteți toți mai bine acum?

— Da, buni, mă simt bine.

Dar Nicholas nu se simte bine. E deprimat. Se simte singur. E dependent de droguri. Are nevoie de ajutor. Însă faptul că o vede pe buni îl ajută puțin. Bunica lui l-a adorat dintotdeauna. Catherine privește cum mama ei îi cuprinde o palmă în mâinile sale și îl copleșește cu dragostea ei curată. Nick se relaxează un pic și se așază pe locul lui Catherine, apoi ia un pumn de dulciuri din bolul de pe măsuța de cafea.

Catherine se duce să umple ibricul și rămâne în prag, între bucătărie și sufragerie, așteptând să fiarbă apa. Cercetează din ochi ceafa mamei și a fiului său; se mișcă neîncetat — a mamei, din cauza tremurăturilor de care suferă acum, iar ceafa lui Nick, pentru că rontăie dulciuri ca un apucat. Ar fi bine ca ea și Nick să meargă împreună la psihoterapie? Îndepărtează gândul îndată ce acesta îi apare în minte. Nicholas face deja terapie cu altcineva, ca etapă a reabilitării, iar ea nu vrea să-i zădărnicească progresele. Umple ceainicul și îl aduce în sufragerie. Se așază pe podea și se sprijină de

scaunul lui Jonathan.

— Vrei să stai aici? o întreabă el.

— Nu, nu, stau bine, îi răspunde Catherine, bătându-l ușor pe picior.

Se întreabă dacă situația lui Nick ar fi fost alta în cazul în care ea și Robert ar mai fi avut copii. Cum ar fi fost dacă ar fi avut o soră sau un frate mai mic, astfel încât atenția lor să nu se concentreze atât de mult asupra lui. Catherine e singură la părinți și a avut o copilărie foarte fericită. Acesta fusese argumentul ei pentru Robert când soțul aborda precaut subiectul: să facă alți copii? Fusese cât pe-aci ca Nick să aibă un frate sau o soră. Catherine nu va ști niciodată ce anume.

Când s-a întors din Spania, Catherine era însărcinată. Atunci nu a știut. Ciclul ei era destul de neregulat, așa că a durat mai mult de o lună până a făcut un test de sarcină. Se întorsese la birou și în timpul pauzei de prânz plecase să cumpere un test de sarcină de la Boots, apoi s-a încuiat în toaletă. Știa, firește, că exista posibilitatea să fi rămas însărcinată, dar se convinsese singură că testul avea să fie negativ. Merita să aibă puțin noroc, ce dracu'! Se pare că nu, pentru că rezultatul a anunțat-o că în ea creștea un bebeluș. A coborât colacul toaletei și s-a așezat. A stat o vreme așa, legănându-se în față și în spate, dusă pe gânduri. Putea fi copilul lui Robert. În

concediu, făcuseră dragoste. O singură dată. Deși el se străduise să-i cumpere lenjerie provocatoare, făcuseră dragoste o singură dată. Poate că un copil avea s-o ajute. Poate că avea nevoie să-și distragă atenția. Nu cu munca, ci cu un copil. Dar al cui era? Dacă avea să semene cu el? Dacă se năștea cu păr castaniu și ochi închiși la culoare? Catherine nu a plâns și nu a luat o hotărâre în clipa aceea. Avea nevoie de mai mult timp. A descuiat ușa toaletei și a lăsat testul de sarcină să cadă în coșul de gunoi, apoi s-a ridicat și s-a privit în oglindă.

— Sper că ai vești bune.

A tresărit. Nu observase că în toaletă mai intrase cineva. Un coleg surâzător se oprise lângă ea.

— Te-ai întâlnit cu Tony. Ai primit proiectul?

— A, da, da. Mă rog, cel puțin a părut că ideea îi surâde. A zis că-mi transmite mâine decizia.

A zâmbit și a smuls câteva șervete de hârtie. S-a șters superficial pe mâini și a aruncat hârtia în coșul de gunoi, având grijă să acopere testul de sarcină. Avea impresia că o luase puțin razna — se putea preface cu atâta ușurință, îi putea face pe ceilalți să creadă ceea ce voia ea ca aceștia să creadă. Nu știuse că se pricepe atât de bine la asta.

Cu cât se gândea mai mult la perspectiva de a avea încă un copil, cu atât își dădea seama că era cu neputință. Și-a făcut programare la o clinică și i-a

spus lui Robert că se duce în vizită la țară, la o prietenă. Dar nu a plecat din Londra. Experiența semănase cu o petrecere în pijamale, alături de alte câteva fete, într-un internat. Câteva dintre ele veniseră din Irlanda. Când s-a terminat, toate s-au arătat ușurate. Au stat treze, îmbrăcate în pijamale, au băut ceai, au mâncat biscuiți și au glumit cu asistenta care venise la ele, să le spună câte ceva despre contracepție. Venise să se asigure că fetele nu vor mai avea sarcini nedorite. Iar Catherine li s-a alăturat. Era plăcut să se afle în compania acelor femei, să spună și ea glume macabre. Nu le-a spus că fusese violată, pentru că nu voia să le strice buna-dispoziție, dar se întreba dacă era singura victimă a unui viol din încăperea aceea. Duminică seara, când a ajuns acasă, era palidă și obosită. Doar atunci a conștientizat situația. I-a spus lui Robert că avusese un weekend groaznic.

Ne vedem la șapte. Citește SMS-ul lui Robert și îi răspunde: *Perfect, ne vedem atunci*.

— Mamă, vrei să te ajut să-ți aranjezi părul înainte să plecăm? Aș putea să te spăl pe cap și să te usuc.

— Da, dragă, chiar te rog.

Mama ei se desprinde din scaun.

— Mama ta se poartă bine cu mine, îi spune lui Nick, îndreptându-se spre baie.

— Vii cu noi, nu? îi șoptește Catherine lui Nick.

— Păi…, oftează el.

— Hai, scumpule, te rog. Lui Buni i-ar plăcea tare mult să fii și tu cu noi. Ne întoarcem acasă înainte de nouă.

— Mda, bine. Apropo, tocmai ieșeam pe ușă când a venit o scrisoare pentru tine. A trebuit să semnez în locul tău.

Nick îi dă un plic. Poartă timbrul unui birou de avocatură, iar Catherine îl desface încruntată, întrebându-se ce amendă are de plătit. Citește scrisoarea de două ori, pe urmă o împăturește și o bagă în poșetă.

Iarna anului 2013

— Te simți bine?

Catherine dă din cap că da și îl lasă pe Robert să-și pună mâna peste a ei. Mâna lui Robert zăbovește acolo cât de mult poate, apoi se desprinde și dă un bobârnac indicatorului. O iau la stânga, pe urmă încetinesc mult și merg până când găsesc un loc de parcare. Robert oprește mașina și Catherine își desface centura de siguranță. Robert nu și-o desface pe a lui și întinde o mână, încercând blând să o rețină.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— Da, îi răspunde Catherine, nereușind să-și ascundă iritarea.

Îi pune aceeași întrebare pentru a patra oară. Deschide portiera și iese din mașină.

Panoul de sticlă al ușii de la intrare e tot spart. De data asta, Catherine se folosește de cheia ei pentru a intra. Casa și toate obiectele din ea îi aparțin acum. Pășește prin camere, privește în jur, face inventarul. Totul e și mai dezordonat de când a venit ultima dată aici.

— Doamne! zice Robert.

Catherine se duce la etaj și se uită la el, pe deasupra balustradei; Robert a rămas în mijlocul sufrageriei, cu gura căscată. Îl aude murmurând:

— Dezgustător.

Așa e. E dezgustător. Totul e scârbos. Deschide prima ușă de la capătul scărilor și nimerește în dormitorul lui Nancy și Stephen Brigstocke: un pat dublu, o măsuță de toaletă, un șifonier, o comodă. Patul a rămas la fel ca atunci când Stephen Brigstocke a dormit ultima oară în el. Nu Catherine va scoate așternuturile murdare. A chemat o firmă specializată să vină peste câteva zile și să curețe casa. Aude pașii lui Robert pe scări și după o clipă, soțul ei a cuprins-o cu brațul, dar ea nu are stare și se răsucește pe călcâie, îndreptându-se spre camera

următoare.

E al doilea și ultimul dormitor. Trebuie să-i fi aparținut lui Jonathan. Pereții sunt zugrăviți în verde-deschis. Acolo unde au fost lipite poze sau poate postere, se văd urme. Dreptunghiurile indică lucruri care acum lipsesc. Iese din dormitor și trece pe lângă Robert, care șovăie în prag, neștiind dacă să o urmeze sau nu. Catherine ar vrea ca Robert să nu fi venit. Parcă ar fi un soț pe care soția îl târăște printr-o casă pe care el nu vrea să o cumpere, sub ochii proprietarului. Catherine aruncă o privire pe ultima ușă de la etaj. O relicvă din anii 1970. O baie cu o cadă de culoarea fructului de avocado. Închide ușa, apoi coboară la parter. Robert vine în urma ei.

Traversează sufrageria, ajung în bucătărie și se uită pe geam, privind grădina. De când Catherine a fost aici ultima oară, cineva s-a ocupat de plante. Cineva le-a tuns, iar crengile au fost aruncate, probabil, pe rugul din mijlocul peluzei, unde se vede o gaură neagră. Trebuie să fi fost un ditamai focul. Iar bătrânul a fost ultimul care a ars în acel foc. Într-adevăr, vecinii s-au plâns de miros. Au pus mâna pe telefon și au sunat la primărie când au simțit celălalt miros, cel grețos. Catherine l-a auzit pe unul dintre vecini la știri.

— N-a scos niciun sunet, a spus bărbatul. N-a strigat. N-am auzit nimic.

Dacă ar fi auzit ceva, firește că ar fi telefonat la serviciul de ambulanță, nu la primărie. Dar nimeni nu văzuse nimic. După ce bătrânul a început să aprindă ruguri, toți vecinii au stat cu ferestrele închise.

Catherine tocmai se uita la televizor împreună cu mama ei, când au văzut reportajul la știrile locale. Mama ei scosese o exclamație, oripilată de grozăvia evenimentului. Un bărbat în vârstă, care trăia singur, a ars de viu. Poliția nu considera că incidentul dădea de bănuit. Lângă cadavru găsiseră o canistră cu benzină. Catherine nu și-a dat seama că era vorba despre Stephen Brigstocke până când nu s-a întâlnit cu avocatul bătrânului, care i-a spus ce s-a întâmplat. Catherine era singurul lui moștenitor. I-a lăsat prin testament casa și apartamentul din Fulham.

— Hai, dragă. Să mergem, a spus Robert.

— Nu. Du-te și așteaptă în mașină, dacă vrei. Eu încă nu sunt pregătită.

Nu prea vrea să o lase singură acolo. Robert deschide dulapurile din bucătărie și se dă înapoi la vederea murdăriei. Lovește cu piciorul o ceașcă de porțelan lăsată în același loc în care căzuse, pe podeaua unsuroasă, acoperită cu linoleum. Catherine se uită cum Robert intră în sufragerie. Își ferește haina, nevrând să se murdărească. Caută din

ochi un loc unde s-ar putea așeza, dar se răzgândește.

— De ce nu aștepți în mașină? îi sugerează ea. Mi-ar plăcea să rămân singură un pic.

Robert o privește, nu înțelege.

— Vreau să pleci. Aș vrea să rămân singură. Te rog.

— Ești sigură?

Catherine încuviințează din cap.

— Am făcut rezervare pentru prânz, la restaurantul Pier Luigi. La 13:30. Nu mă mai întorc la birou după-amiază.

E un bărbat atent. Se străduiește din greu. Robert iese din casă, Catherine se duce la fereastra sufrageriei și se uită cum el urcă în mașină. Își scoate telefonul și sună pe cineva. Probabil că telefonează la birou, iar Catherine se bucură; asta înseamnă că pentru moment nu se gândește la ea, lăsându-i un scurt răgaz de libertate. A hotărât să-l părăsească pe Robert. Încă nu i-a spus. Se gândește la asta de săptămâni întregi. Se luptă cu ea însăși: să plece sau nu? Acum s-a lămurit.

Trebuie să ierte, dar nu poate. Nu-l poate ierta, fiindcă în ultimele câteva săptămâni a văzut cum el a acceptat faptul că soția lui a fost violată mult mai ușor decât ideea că l-ar fi înșelat. Sigur că a fost supărat și furios: se simțea neputincios. Nu fusese cu ea, s-o apere. Și totuși, lui Catherine i se pare că a

acceptat mai lesne noul adevăr care i-a fost prezentat, decât ideea adulterului. Catherine se gândește cu brutalitate că Robert preferă ca ea să fi suferit, decât să se fi bucurat de o izbucnire de plăcere ilicită. S-a simțit atât de jignit. Atât de trădat. Era atât de furios! I-a zis că furia lui era provocată de sentimentul că nu o cunoaște, de impresia că devenise o străină pentru el. Acum crede că vechea Catherine s-a întors la el. Se înșală: n-o poate avea niciodată din nou pe acea femeie. Acea Catherine pe care Robert o cunoaște nu a fost în stare să-i spună adevărul. Acea Catherine a preferat să poarte singură povara, decât să o împartă cu el. Era o femeie independentă, o Catherine cu care el se putea mândri. Nu e vina lui, după cum nu e nici a ei.

Își amintește cum într-o seară, la scurt timp după ce Nicholas a ieșit din spital, Robert a apucat-o de mână și i-a spus:

— Catherine, n-o să mi-o iert niciodată. Cum de-am crezut că ești în stare să ne faci asta? N-o să mi-o iert niciodată...

Și fiecare cuvânt pe care îl rostea îngropa tot mai mult dragostea ei pentru el. Au plâns amândoi, însă lacrimile lor urmau căi diferite. Era prea târziu. Ar fi trebuit să plângă împreună cu mulți ani în urmă.

Lacrimile ei erau amestecate cu furie. Robert se

uitase la fotografiile în care ea era torturată, și văzuse în ele plăcere. Nu observase sălbăticia, văzuse doar pofta trupească. Fusese prea absorbit de propria gelozie ca s-o vadă pe ea. Niciodată n-o să-i poată ierta asta. A crezut că, după ce Jonathan a murit, nu va trebui să-și demonstreze niciodată nevinovăția. Robert o făcuse să simtă că era nevoie să o facă.

Deschide ușa din spate și iese în grădină. Burnițează; în vreme ce traversează curtea interioară, inspiră umezeala. Își bagă mâinile în buzunare și se uită la lespezile strâmbe și cenușii. Se întreabă dacă Stephen Brigstocke le-a pus acolo. Pășește pe iarba care a fost tunsă și se apropie de gaura înnegrită din mijlocul peluzei. Privirea îi e atrasă de o fluturare galbenă: o bucată de bandă — care semnalează că poliția investighează zona —, a rămas agățată într-un tufiș. Câteva rămășițe carbonizate au fost luate din foc și lăsate aici: poliția crezuse, probabil, că relicvele îi vor ajuta să înțeleagă ce s-a întâmplat. Dar au aflat puține și au conchis că a fost gestul disperat al unui bătrânel. Când poliția a ajuns aici, din corpul lui nu mai rămăsese mare lucru. Rămășițele au fost luate pentru analiză. Își afundă un deget în substanța înnegrită și moale. Robert i-a spus că Stephen Brigstocke își învinuise soția de a fi scris cartea aceea. Oare era adevărat? Ea a scris-o? Poate că da, poate că nu. Contează? Nu

prea. Nu mai contează.

Privește casa și încearcă să-și închipuie cum arăta altădată. Un cuplu tânăr, un copil mic, prima lor casă ca familie. O grădină îngrijită, plină de soare. Poate o piscină gonflabilă? Picnicuri pe peluză? Dar acestea sunt amintirile ei. Nu aparțin acestei case. Își amintește de ea, în tinerețe, când Nick era mic, foarte mic. Înainte de călătoria aceea în Spania. Nick se bălăcea în piscina gonflabilă, iar ea stătea pe vine, lângă el. Nick era gol și vesel, agita în aer o lingură și o caserolă de plastic, pe care o izbea ca pe o tobă. Amintirea ei. Își închipuie că și Stephen, împreună cu Nancy Brigstocke, au cunoscut asemenea momente în grădina asta, alături de copilul lor. Bieții de ei, bieții de ei, își spune Catherine. Nu mai simte furie față de cei doi. Dumnezeu știe cât au suferit. Ba chiar îi este recunoscătoare lui Stephen Brigstocke. A stat față în față cu ea și i-a ascultat istorisirea. Nu i-a spus că minte. N-a obligat-o să-și dovedească nevinovăția.

A mers singură la întâlnirea cu avocatul lui Stephen Brigstocke. Abia mai târziu i-a spus lui Robert despre testament. Întâlnirea a fost ciudată: avocatul era complet neinteresat, nu i-a pus întrebări despre relația dintre ea și clientul ei, deși testamentul fusese modificat cu câteva luni în urmă. Totul era clar, i-a spus avocatul și i-a prezentat pe

scurt ultimele dorințe ale lui Stephen Brigstocke. Catherine n-a spus nimic. I-a întins scrisoarea abia când ea s-a ridicat să plece. N-a deschis-o pe loc. Abia după câteva zile și-a luat inima în dinți și a citit-o.

Scrisoarea era stângace, șovăitoare: nu-i venea să creadă că fusese scrisă de un bărbat care predase limba engleză o viață întreagă. Nu voia ca „*gestul lui să pară încă un atac*“. Nu voia „*să te împovărez cu moștenirea pe care ți-o las*“. Se gândea că avea să vândă ambele proprietăți și spera „*să folosești banii pentru a ușura viața ta și pe cea a familie tale*“. A avut grijă să nu folosească vorbe ca „*a compensa*“ ori „*compensație*“. Și încheia scrisoarea transmițându-i că, atunci când ea avea să primească acea scrisoare, durerea lui „*va fi luat sfârșit*“; dar voia ca ea să știe: „*Sunt conștient că tu și familia ta sunteți nevoiți să trăiți cu suferința pe care v-am provocato*“. La urmă, a scris: „*Sper că-mi vei ierta lașitatea*“. Catherine era nedumerită. Se considera laș pentru că se omorâse? Sau din pricina negativului găsit în plic, negativul pe care ar fi trebuit să aibă curajul de a i-l da personal? În scrisoare i-a explicat că negativul n-a fost developat niciodată. El și Nancy îl consideraseră o poză nereușită. Catherine l-a găsit învelit în hârtie: „*…ți-l trimit aici*“.

A ridicat în lumină micul pătrat maroniu. Catherine învăluită în umbre, o pată nedefinită în

prim-plan, o siluetă în ceață, imposibil de recunoscut. Soarele firav de iarnă se ascunde în spatele unui nor, nu-i îngăduie să vadă fantoma din oglindă, însă știe că e acolo. Stephen Brigstocke a răscolit negativele, în căutarea propriului fiu. În schimb, l-a găsit pe al ei.

De unde stătea, în pragul ușii deschise, trebuie să fi auzit și văzut totul. Catherine crezuse că în tot acest timp ușa rămăsese închisă. Ușa în spatele căruia Catherine crezuse că Nick dormea. Dar băiatul se dăduse jos din pat și deschisese ușa. Stătea acolo, privind în cameră. E singura lumină din odaie; o mică siluetă albă, pe care nu o puteai confunda cu altceva odată ce o recunoșteai. O mică fantomă care a apărut și a dispărut nevăzută.

A studiat negativul în fel și chip, s-a chiorât la el cu o lupă, ca să se asigure că nu se înșală. Băiatul trebuie că a auzit totul: gemetele ei de plăcere prefăcută. Nu a spus niciun cuvânt. Nu a strigat-o. A închis ușa la loc și s-a dus înapoi la culcare, prea speriat și șocat să vorbească. Poate că a zăcut o vreme sub așternuturi, ascuns, încercând să înțeleagă ce văzuse. Poate că s-a trezit a doua zi și a crezut că visase. Creierul lui de copil a șters amintirea celor văzute și auzite cu o noapte în urmă. Dar acea imagine a mamei sale rămăsese întotdeauna acolo. O mamă rece, în care nu putea avea încredere deplină,

în care nu putea crede. În camera aceea de hotel din Spania, cu atâția ani în urmă, Catherine încercase să-și imagineze cum ar fi afectat băiatul ei dacă ar fi văzut ce i se întâmpla ei. Iar el *văzuse* și auzise. Existaseră semne grăitoare în anii în care a crescut, dar ea nu le recunoscuse.

Ieri, Nick a văzut negativul prima oară. Catherine s-a temut că a făcut o greșeală și își dorea să nu i-o fi arătat.

— Nu-mi amintesc… Nu-mi amintesc nimic, i-a spus el.

Clătina din cap și se cerceta pe sine, copil, dar nu reușea să se transpună în mintea copilului care fusese. În vreme ce pe genele lui se strângeau lacrimi, Catherine i-a luat mâinile într-ale ei. Nick încerca din răsputeri să nu plângă: își ținea respirația și își înghițea suspinele. Catherine s-a aplecat, așteptându-se ca el să se împotrivească, dar el i-a căzut în brațe, și-a sprijinit capul de pieptul ei și a lăsat lacrimile să-i curgă pe obraji. I-a îngăduit să-l mângâie pe spate și să-i țină capul în mâini, iar Catherine s-a simțit copleșită de recunoștință că el îi mai acorda o șansă să-l cunoască, în sfârșit.

Mulțumiri

Fără următoarele persoane n-aș fi reușit niciodată. Le mulțumesc din suflet.

Îi mulțumesc lui Richard Skinner, de la Faber Academy, pentru sfaturile sale nespus de valoroase. Le mulțumesc și colegilor mei din anul 2012 de la Academia Faber, pentru sprijinul lor neprecupețit. Mulțumiri temerarilor mei prieteni Nic Allsop, Meera Bedi, Claire Calman și Beth Holgate, care mi-au citit manuscrisul și m-au încurajat. Îi mulțumesc Tianei Brooke, pentru că m-a inspirat. Le mulțumesc tuturor celor de la Transworld fiindcă s-au asigurat că romanul e cât mai bun posibil. Mulțumiri și lui Felicity Blunt pentru amabilitate și energia ei inepuizabilă, și tuturor colegilor ei de la Curtis Brown. În sfârșit, îi mulțumesc soțului meu, Greg Brenman, pentru că m-a lăsat singură într-o cameră, cu un laptop, și m-a sfătuit să mă apuc de treabă...